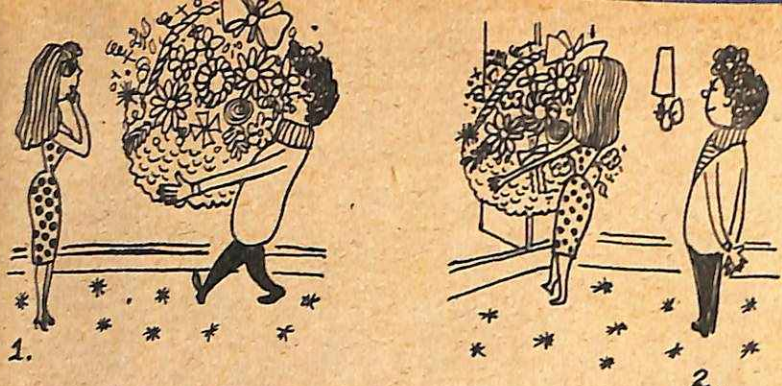




ΑΝΙΕΣ ΛΩΡΑΝ



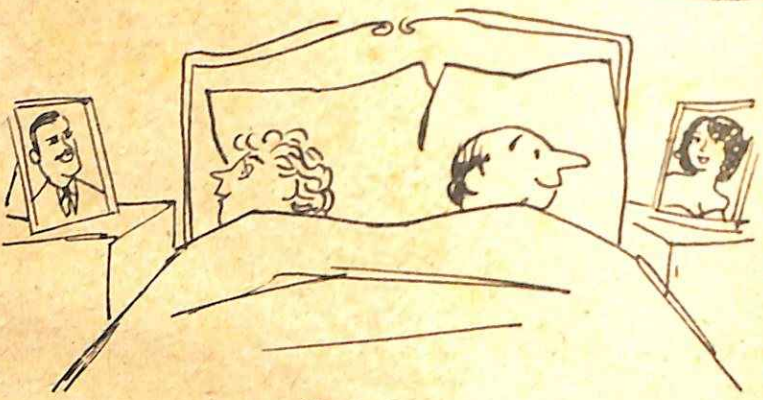


Χωρίς λόγια

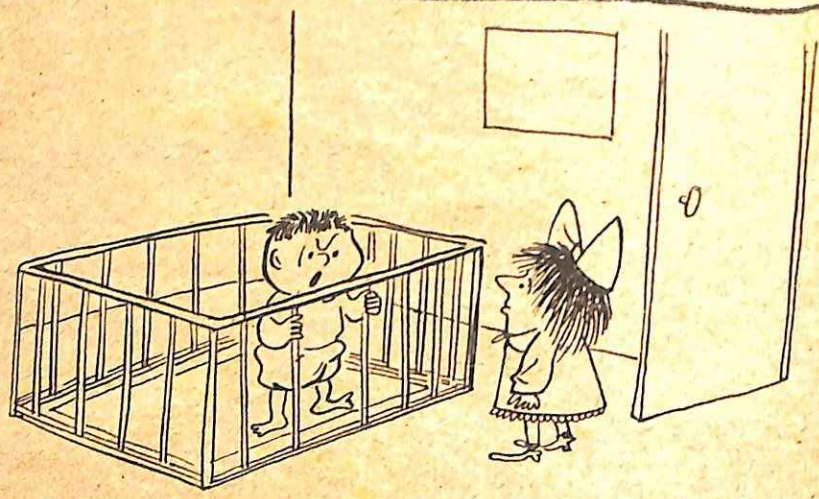
ΧΙΟΥΜΟΡ, ΧΙΟΥΜΟΡ, ΧΙΟΥΜΟΡ



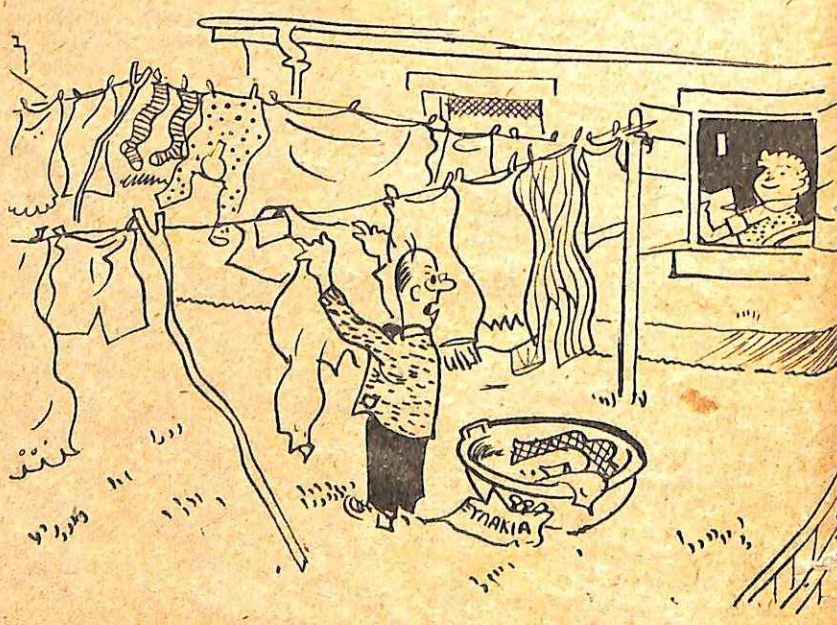
— "Α! "Οχι έσας. Θέλω εκείνον τὸ μελαχροινό! —



Χωρίς λόγια



— Φρόντισε νὰ δρῆς ἕναν καλὸ δικηγόρο νὰ με δγάλη ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ! —



— Εἶσαι δέβαιν ὅτι ὁ γίατρος εἶπε νὰ κάνω γυμναστικὴ στὸ ὕπαιθρο ;



ΕΤΟΣ 9ον • 19 ΦΕΒΡ. — 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1958
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 211 • ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜ. 6

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

15ΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΥΑΓΓ. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Πρόκειται για την 'Ανι-
ελ Λωράν, μία νέα Γαλ-
λίδα στάρ που ανεβαίνει
γρήγορα στο κινηματο-
γραφικό στερέωμα και
θα τη δούμε σε πολλές
ταινίες.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λεωφόρος Πανεπιστημίου αριθ. 34
'Αρ. τηλ.: Γραφείων 614.047, τυπογρ. 36.555

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ 15ΘΗΜΕΡΟ

Η ΒΟΝΝΗ

Του 'Ακαδημαϊκού κ. ΣΠ. ΜΕΛΛ

Ο ΣΟΙ επισκέπτονται τη Γερμα-
νία δεν μπορούν να μην πε-
ράσουν από τη Βόννη, την
πρωτεύουσα της νέας 'Ομοσπον-
δικής Δημοκρατίας. 'Αν και πρόκει-
ται για πρωτεύουσα προσωρινή, ὁ-
μως, έχει μεγάλη κι' αρκετά ζωηρή
κίνηση, γιατί και ξένοι και Γερμα-
νοί θέλουν να την επισκεφθούν και
να την γνωρίσουν. Καί η ἀλήθεια εἶ-
ναι, ὅτι δεν έχει λίγα ἐνδιαφέροντα
πράγματα να δείξη. Οἱ ὁδηγοὶ κα-
τευθύνουν συνήθως τοὺς ξένους στὴν
ἐπίσκεψι τοῦ «Μπούντεσχαους», τοῦ
'Ομοσπονδικοῦ Κοινοβουλίου. Εἶ-
ναι τὸ σύγχρονο μνημεῖο τῆς πολι-
τείας, ἐπιβλητικό, ἀλλὰ συνάμα κομ-
ψό, παρ' ὅλο τὸν ὄγκο του, ἕνα ὡ-
ραῖο συγκρότημα τῆς ἀρχιτεκτονι-
κῆς τοῦ μπेतόν. 'Αλλὰ ἀκόμα πιὸ
σημαντικὴ ἀπὸ τὴν ἀρμονία τῶν
γραμμῶν του εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ
τοῦ, οἱ πολιτικὲς ἀποφάσεις ποὺ ἐ-
πεξεργάζεται στὶς συνεδριάσεις του.
'Εκεῖ, πάνω στὴν δόχη τοῦ Ρή-
νου, εἶναι παραταγμένα τὰ ὁμοσπον-
δικὰ κτίρια, σὲ μικρὴ σχετικῶς ἀ-
πόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Με-
τὰ τὸ 'Ομοσπονδικὸ Βουλευτήριον,
τὰ γραφεῖα τῆς ὁμοσπονδικῆς καγ-
κελαρίας καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴ ἡ ὡ-
ραιότατη κατοικία (ἡ ἔδρα) τοῦ ὁ-
μοσπονδιακοῦ προέδρου. Σὺγχρονες
συνοικίες, καταστήματα καὶ κτίρια
πρόσφατα, δίνουν στὴν πόλι κάποια
ὄψι καινούργια. 'Αλλὰ ἡ παλιά, ἡ
ιστορικὴ Βόννη, με τὶς θελκτικὲς ἀ-
ναμνήσεις τοῦ ὡραίου παρελθόντος,
ἡ πολιτεία, ὅπου οἱ πρίγκηπες ἐκ-
λέκτορες τοῦ οἴκου τῶν Βιττελσβάχεν
ἔχτισαν τοὺς πύργους, τὼν, ἐφύτευαν
τὰ πάρκα τῶν κι' ἐχάραξαν τοὺς
σκιερὺς περιπάτους τῶν — ἡ Βόν-
νη αὐτὴ ἔμεινε ἀνέγγιχτη: 'Ο πα-
λῆος πύργος, τὰ παλὰ ἀνάκτορα
με τ' ὄμορφο πάρκο ποὺ γινε κι' εἶ-
ναι σήμερα πανεπιστήμιον, ὁ πύργος
τοῦ Πάππελσντορφ, τὸ μεγαλοπρε-
πέστατο κτίριον ὕψους μπαρόκ, ὅπου
στὰ 1848 ὁ Γκόττφριδ Κίνκελ καὶ ὁ
'Αμερικανὸς γερμανικῆς καταγωγῆς
Καρλ Τσῶρτς ὕψωσαν τὴ σημαία
τῆς ἐλευθερίας. 'Αλλὰ καὶ ὁ μεσαιῶν
ἀντιπροσωπεύεται με μιὰ ἀπὸ τὶς
ὡραιότερες ρωμαντικῆς ἐκκλησίας ὅ-
λης τῆς Γερμανίας, τὴ μητρόπολι
τῆς Βόννης με τὸ ὀνομαστὸ τῆς μο-
ναστήρι.

Τὸ κοιμητήριον τῆς παλῆας πο-
λιτείας εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ὀνομαστὰ
τῆς χώρας, ὅχι μόνο γιὰ τοὺς ὡ-
ραίους τάφους του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς
διάσημες προσωπικότητες ποὺ κοι-
μούνται στὰ χρώματά του.
'Εκεῖ ἀναπαύεται ὁ Ρόμπερτ
Σούμαν καὶ ἡ γυναίκα του Κλάρα,

ἡ μητέρα τοῦ Μπετόβεν, ἡ γυναίκα
καὶ ὁ γιὸς τοῦ Σίλλερ, ὁ ἀστρονό-
μος 'Αργελάντερ, ἡ Ματθίλδη Βέ-
ζεντονκ, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ριχάρδου
Βάγνερ, ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὸν «Τρι-
στάνο καὶ τὴν 'Ιζόλδη», κ.λ.π.

'Αλλὰ ἡ Μπώννγκάσε ἔχει τὸ με-
γαλύτερον ἱστορικὸν στολίδι τῆς πο-
λιτείας: Τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκε ὁ
ἥρωας τῆς μουσικῆς — ὁ Λουδοβί-
κος δᾶν Μπετόβεν. Σ' αὐτὸ τὸ παλὸ
σπίτι στεγάζονται ἀληθινοὶ θησαυ-
ροὶ δοκουμένων ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ
ἔργο του. 'Εκεῖ μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς
τὰ πρωτότυπα τῶν μουσικῶν τετρα-
δίων τῆς 'Εκτῆς Συμφωνίας, τὰ
γράμματά του, τὰ σκίτσα του, τὰ
μουσικὰ ὄργανά του, τὴν ἀγγελία
τοῦ πρώτου παιδικοῦ του κονσέρτου,
τὰ ἀκουστικά του ἐργαλεῖα, δταν τὸν
ἐπληξε ἡ συμφορὰ νὰ χάσῃ τὴν ἀ-
κοή του, τὴ διαθήκη του, μερικὲς χα-
ρακτηριστικὲς εἰκόνες του, τὴ χαλ-
κογραφία τῆς μεγαλοπρεπέστατης
κηδείας του στὴ Βιέννη. Τέλος, τ'
ἀσύγκριτα ἀρχεῖα Μπετόβεν.

'Ενδιαφέροντα πράγματα μπορεῖ
κανεὶς νὰ ἴδῃ στὸ «Ρενανικὸ μου-
σεῖον». Στὶς ἀληθινὰ μοναδικὲς προ-
ϊστορικὲς συλλογὲς τοῦ περιλαμβά-
νεται τὸ διάσημον κρανίον τοῦ Νεαν-
τερταλίου προϊστορικοῦ ἀνθρώπου,
ἕνα εὖρημα πολὺτιμον τῆς ἐπιστήμης.
'Επίσης σπουδαία εἶναι σ' αὐτὸ τὸ
μουσεῖον, τὰ γλυπτὰ καὶ τὰ δείγμα-
τα τῆς μεσαιωνικῆς διακοσμητικῆς
τέχνης καὶ μιὰ πινακοθήκη παλῶν
ζωγραφικῶν ἔργων τῆς φλαμανδικῆς,
νεεραλδικῆς καὶ ρενανικῆς σχολῆς.

Θαυμάσιον εἶναι καὶ τὸ κυνηγετι-
κὸ μουσεῖον (μουσεῖον φυσικῆς ἱστο-
ρίας) ποὺ ἔχει ἰδρύσει ὁ καθηγητὴς
δόκτωρ 'Αλέξανδρος Κένιχ καὶ ὁ πο-
ταυ προσφέρει μιὰ πλούσια συλ-
λογὴ ζῶων, πουλιῶν καὶ κυνηγετι-
κῶν τροπαίων, ποὺ δὲν ὑπάρχει δεύ-
τερη σὲ ὅλη τὴ Γερμανία. Οἱ Γερ-
μανοὶ ἀγαποῦν πολὺ τὸ κυνήγι, στὰ
ὠραῖα, πυκνὰ κι' ἐπιστημονικὰ δια-
τηρημένα δάση τους. Μιὰ μέρα, στὸ
Μάρμπουργκ, ποὺ ἐπῆγα σ' ἕνα
συμβολαιογραφεῖον, γιὰτὶ χρειάστηκε
νὰ υπογράψω ἕνα πληρεξούσιον, εἶδα
ὅχι χωρὶς ἐκπληξί τοὺς τοίχους τοῦ
συμβολαιογραφεῖου γεμάτους ἀπὸ
κρανία ἐλαφίων, ἕνα μικρὸ δάσος ἀ-
πὸ κέρατα:

— 'Εσεῖς τὰ ἔχετε σκοτώσει αὐ-
τά; — ρώτησα τὸν συμβολαιογράφο.

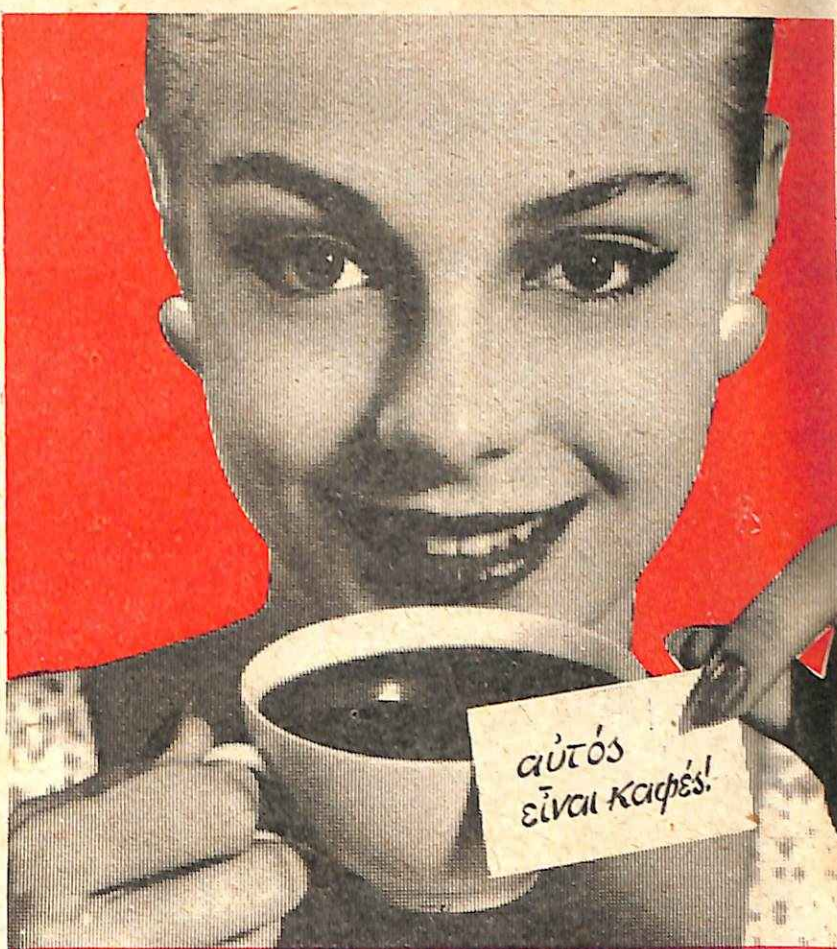
— Μάλιστα, με τὸ ντουφέκι μου
ἀπάντησε χωρὶς ἑπάρσι — γιὰτὶ ρω-
τάτε;

— Γιατὶ ἐσκότωσα κι' ἐγὼ μιὰ
φορὰ ἕνα ζαρκαδί... κι' ἀκόμα νὰ
συνέλθω.

'Εγέλασε με τὴν καρδιά του:

— Οἱ ζωῶφιλοι — εἶπε — δὲν
πρέπει νὰ πηγαίνουν κυνήγι. Εἶναι
ἕνα σπὸρ ποὺ θέλει γερὰ νεύρα.

Συμφώνησα μαζί του. 'Ἦταν ἕ-
νας ἀνθρώπος καλοχτισμένος, ρωμα-
λέος καὶ γεμάτος κέφι γιὰ κυνηγε-
τικὴ περιπέτεια.



αὐτὸς
εἶναι καφές!

ΑΥΤΗ ΜΟΝΟΝ Η ΛΕΞΙΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΔΙΑΦΙΛΟΝΙΚΗΤΟΝ
ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΚΑΛΟΥ ΚΑΦΕ

Μόνον μία εταιρεία ὅπως ἡ Νεστέ — ἡ ὁποία πρώτη παρο-
ύσασε ἕνα διαλυτὸν καφὲ εἰς κόνιν, ποιότητος — ἔχει τὴν
ἀπαιτουμένην πεῖραν διὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ εἰς κάθε
φλυτζάνι Νεσκαφέ ὀλην τὴν γεύσιν τοῦ γνήσιου φρεσκο-
καθουρδισμένου καφέ.

'Ἡ ἀπλὴ αὐτὴ κίνησις — ζεστὸ νερὸ σὲ λίγη σκόνη Νεσκαφέ —
ποὺ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ παρασκευάσετε ἕνα πραγματικὸ καλὸν
καφὲ, ἀποτελεῖ τὴν ἀνέγερσιν σειράς λεπτῶν ἐργασιῶν εἰς
τάς ὁποίας οἱ εἰδικοί τῆς Νεστέ ἀνεδείχθησαν δεξιότατοι.

ΝΕΣΚΑΦΕ

ΠΡΩΤΟΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ
ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ



ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΑΝΔΡ. ΔΡΙΤΣΑΣ & ΥΙΟΣ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΚΤΗ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 24 - ΤΗΛ. 40.220



Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ, ο άριστοκρατικότερος της άποκρητικής περιόδου στη Βιέννη.

ΧΟΡΟΣ ΣΤΗΝ ΟΠΕΡΑ

ΑΠΟΚΡΗΣ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΗ ΒΙΕΝΝΗ

ΒΙΕΝΝΗ Θεερούριος

ΠΟΤΕ είναι η «σaison» της Βιέννης; Οι μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, λένε, δεν έχουν «saison», παρουσιάζουν στην κάθε ώρα ενδιαφέρον. Φυσικά, η Βιέννη δεν έρχεται στη σειρά των μεγαλουπόλεων, δεν είναι ούτε Παρίσι, ούτε Νέα Υόρκη. Αλλά η Βιέννη παρουσιάζει στην κάθε ώρα ενδιαφέρον και μάλιστα μεγάλο ενδιαφέρον, αυτό ακριβώς είναι το ξεχωριστό της γνώση.

Η παρούσα ώρα ανήκει στην Τετάρτη κι αν θα μιλήσουμε για τη χορευτική Βιέννη. Χορεύει, χορεύει η Βιέννη! Τώρα είναι που χορεύει! Έρχονται οι τουρίστες το καλοκαίρι και αγγίζουν: «Χί... χί...». Μά που είναι που λένε η Βιέννη είναι χορευταρού; Έμεις τίποτα να βλέπουμε. Θέλουμε να χορέψουμε, χί... χί...»

Μά τώρα είναι που χορεύει η Βιέννη, μ' όλα τα κομμάτια και τα σκέρτα και τα μεικτά, χορεύει και μ' όλα της τα ποδάκια. Με ποδάκια της όμορφης, με το πόδι της άσπρης, με την ποδάρα 42 νούμερο παπούτσι γυναίκα, με το παπούτσι του διομήχανου, του έμπόλου, του μαγαζάτορα, του δασκάλου, του τραγουτιέρη, του χασάπη, του μανάδη, της παραλεούτρας.

Αμέσως μετά την Πρωτοχρονιά, η Βιέννη άγει το ντεκολτέ της, το κοτίγιόν στο κεφάλι, μάσκα στα μάτια κι' ο χορός καλά κρατεί, και το τέλος της δικής μας Αποκρύας. Άφως μετά την Πρωτοχρονιά, μέχρι σχεδόν το τέλος της δικής μας Αποκρύας, οι έφημεριδες Κυριακής, έκτος από το συνηθισμένο έβδομο πρόγραμμα των συναυλιών, των θεάτρων, του κινηματογράφου, σ'ας πληροφορούν και τους χορούς. «Πρόγραμμα χορών». Χορός στο σίκ κέντρο, στο κάθε σχεδόν καφενείο, στην ταβέρνα. Με κορδέλες και κομψοί είναι οι καθρέφτες και στα πιο σπουδαία ατάκια, με κορδέλες και κομψοί τα βαρέλια της τελευταίας συνοικιακής ταβερνούλας. Μέσως μετά την Πρωτοχρονιά, φεύγουν από διτρίνες και η Μαρία και το Βρέφος και οι έλαιοι και η φάτνη και οι καμπάνες και ο σκεπτός Ιωσήφ. Τη θέσι τους την παίρνουν κο-

δέλες, κομψοί, μάσκες, φτερά, δοντάλιες. Μά θα έπρεπε να σταματούσαμε στ'ις μάσκες, μούλια μάσκες, πρωτότυπες, χαριτωμένες. Έχω δη εδώ τις πιο ωραίες μάσκες.

Οι χοροί των μεταμφιεσμένων δεν ανήκουν σε άλλη εποχή του χρόνου, όπως σ' εμάς, στην Αποκρύα. Χοροί και χοροί μεταμφιεσμένων είναι εδώ την ίδια εποχή. Φυσικά, ο έπισημος χορός της Βιέννης — μάλλον θα πρέπει να πούμε της Αυστρίας — είναι ο Χορός της Όπερας και εδώ δεν χωράει η μάσκα. Έδώ είναι παρούσα η κομψή Βιέννη, η πλούσια Βιέννη, η τα πρώτα κατέχουσα, ότι έπισημο έχει να παρουσιάσει ο τόπος.

Στο χορό των Καλλιτεχνών, που λαμβάνει χώρα στο Κούνσλερ - Χάουζ, δείχνουν οι προσερχόμενοι την τέχνη τους στο μεταμφιέζεσθαι. Εκεί γίνεται πραγματικό γλέντι, εκεί έπιθυμεί ο καθένας να παρευρεθεί.

Στις μπουτίκ, στα μικρά και στα μεγάλα καταστήματα μόδας, στα κεντρικά και στα μη κεντρικά, μη ζητάτε να δ'ητε τίποτ' άλλο, παντού σχεδόν έκτιθενται φορέματα χορού ή φορεσιές μεταμφιεσμένων. Έπίσης σ' όλα τα σαλόνια μόδας, ακόμα και στα πιο μικρά, δεν ράβονται παρά αυτά τα δυο είδη.

Κυριαρχούν τα μακρυά φορέματα χορού, τα ποδήρη, στ'ις διτρίνες τουλάχιστον. Τα κοντά έπισημα είναι πολύ λιγώτερα. Το ντεκολτέ είναι μάλλον τετράγωνο και όσον αφορά το ύφασμα, αυτό είναι πολυποικίλο.

Και τί πληθώρα έπισημων φορεμάτων! Άλλοτε, εδώ και μερικά χρόνια, μόλις έξη ή έπτά, το φορέμα χορού θα έπρεπε να το ζητήσετε μόνο σχεδόν στα σίκ καταστήματα της Κέρνερστράσε. Μά τώρα βαδίζετε στην ατέλειωτη Μαρία - Όλφε - Στράσε κι' άφθονο παρουσιάζεται αυτό το ώραίο θέαμα στα μάτια σας. Και είναι πρώτης τάξεως αυτά τα φορέματα, δεν είναι διόλου δευτερότερα, όπως άλλοτε, διόλου άγουστα. Με χίλια σελλίνια αποκτάτε ένα πολύ καλό φορέμα χορού, με το φουρό του. Υπάρχουν δέβαια και φθηνότερα, υπάρχουν και πολύ ακριβώτερα.

Η Βιέννη τις έπουλωσε τις πληγές που της έφερε ο πόλεμος, αυτό δείχνουν οι διτρίνες των μαγαζιών της. Κι' όταν σ'ας άρσσει κάτι, πρέπει να σπεύσετε να το αγοράσετε. Όταν τ' άψήσετε γι' αργώτερα, κάποιοι άλλος σ'ας πρόφθασε. Αυτό είναι νόμος πιά, το καλοκαίρι, όπου οι τουρίστες είναι τόσο πολλοί. Οι διτρίνες αδειάζουν πολλές φορές ώσπου να κάνετε μια βόλτα.

Τώρα ισχύει αυτό στα είδη ρουχισμού, γιατί τώρα, αυτήν την εποχή, από Πρωτοχρονιά μέχρι Μάρτη, ακόμα και στα έξοχικά κέντρα, στα «χό-ρίγκες», παρουσιάζονται οι Βιεννέζοι καλοντυμένοι. Δεν χορεύουν όμως εδώ, στα χόριγκες, μόνο πίνουν και τραγουδούν όταν τους έρθη το κέφι, σ' όποιον ή σ' όποιον έρθη το κέφι. Και μόλις λήξη τούτη η «saison» του χορού, άλλη έρχεται: της μουσικής.

Αν θέλετε λοιπόν να δ'ητε τη Βιέννη να χορεύει, κοιτάστε! Και φορέμα θα βρεθεί για σ'ας και άφθονοι και πρόθυμοι καθαλιέριοι.

ΠΗΝ. ΜΑΞ.

■ «ΧΟ-Ι-ΡΙΓΚΕ»: η άποκρητική διασκέδασις στις ταβέρνες της Νύμφης του Δουνάδεως.



ΚΟΥΛΟΥΜΑ ΣΤΑ 1910

Άλλοιωτικά γιορτάζει σήμερα ο λαός κι' η Αθήνα τα κούλουμα. Άλλοι καιροί, άλλα ήθη κι' έθιμα. Δεν είναι λοιπόν δίχως ένδιαφέρον να δούμε πώς γιόρταζαν τα κούλουμα εδώ και πενήντα σχεδόν χρόνια στην Αθήνα. Άντιγράφουμε από το περιοδικό «Παναθηναϊκός» της 15 Μαρτίου 1910:

Όλόγυρα στον ιερό λόφο, επάνω στην Πνύκα, στον Άρειο Πάγο, κάτω και πέρα από το Άσπεροσκοπεϊόν, έχει συναχθή όλος ο λαός της Αθήνας. Όλος — γιατί αν δεν είναι όλος αριθμητικώς, είναι όλος εις ποιόν και ποικιλίαν. Πού είναι το ίδιο. Όποιος θέλει να ιδή από τί στοιχεία αποτελείται αυτό το πολυποικίλο και άχαροκατήριστον άνακάτωμα που είναι ο λαός της πρωτεύουσας, άς αποφασίση να κάμη τον γύρον της Άκροπόλεως μία Καθαρή Δευτέρα.

Στην άρχη η έντύπωσις είναι άποκρουστική. Όλη η λεπτή ευωδιά της άνοιξιάντικης θλαστήσεως, της χλόης, των άνθισμένων σφελαχτών πνίγεται μέσα στη μυρωδιά των σκόρδων και των κρεμμυδιών.

Έπειτα είναι η άποκρουστικότης των μικρονοικοκυρέων και των μικρονοικοκυράδων, που παρελαύνουν καμαρωτοί με τα καινούργια των φορέματα — αλήθεια τί τρομερά καινούργια! — Όλα της τελευταίας μόδας, έξευτελισμένης επάνω εις κορμιά, που θα ήταν χαριτωμένα με τη φορεσιά, που θα ήσαν άνόητη ματαιοδοξία, αλλά και ο νόμος της όμοιομορφίας που κυριαρχεί μέσα σε μια πρωτεύουσα, καταδικάζει εις αιώνας ένγκατάλειψιν. Και όμως, αν υπερνικήση κανείς την πρώτην άηδία, θα ιδή ότι μέσα σ'αυτήν την προσπάθεια της όμοιομορφίας, υπάρχουν και στοιχεία χαρακτηριστικά που μένουν άκόμη πιστά εις τας παραδόσεις των — ίσως τόσον καιρό άκόμη, όσος χρειάζεται δια να λυώσουν τα ώραία φορέματα που υπάρχουν τώρα. Ήπειρώτισσες, Ξανθές και, άσπρες, μακροτρόσωπες, σοβαρές και σεμνές, με κάτι βορεινόν στη φυσιογνωμία των και κάτι ανατολίτικο στο άργό βάδισμά των, με μακρυές μαύρες σιγούνες, με μεγάλες χρυσές πόρπες στ'ις ζώνες των. Μεγαρίτισσες έπειτα, και Μωραϊτίσες και Νησιώτισσες, με τσεμπέρια άλλες, και άλλες — ξεκούφωτες, βλάχισσες με άσπρα μεσοφόρια, με χρωματιστά κεντήματα, έξευρωπαϊσμένα, άταίριαστα με τη χωριάτικη φορεσιά.

Έπειτα οι χοροί. Όλος αυτός ο κοσμάκης που έβγηκε να γλεντήση την άνοιξιάντικη λιανόδαισίαν, χορεύει. Έδώ τσάμικο, εκεί καλαματιανός, παραπέρα μπάλος.

Και μέσα στο μεθύσι του χορού ο χτίστης ή ο φούρναρης λησμονεί τα κουρελιασμένα του μανίκια, και στέκεται με όλη τη λεβεντιά της φουστανέλας του, που την έχει κρυμμένη στην καρδιά, σέρνει το χορό και πηδά στο χωριό, και χαμηλώνει και ξανατινάζεται επάνω με ένθουσι-ποιο κρυφογελούν άναμεταξύ των βλέποντας τόσο καμάρι σε κουρελιασμένα μανίκια.

Μια όμορφη παχουλή νησιώτισσα ροδοκόκκινη, με έσθαθα σγουρά μαλλιά που τα χρυσώνει ο ήλιος όλόγυρα στ' όμορφο προσώπάκι της, πλέμ' ένα γέρο νησιώτη, με γαλάζια ξεθωριασμένη τιανώνται, κάνουν τσακίσματα και γύρους, ο γέρος κυττάζοντας και καμαρώνοντας την κόρη, έτας τις κινήσεις του συντρόφου της.

Δυό γύφοι παρέκει μελαφοί παίζουν σ' ένα μικρό χορευτικό όμιλο, ντέφι ο ένας, ό άλλος κλαρίνο. Μια χιλιάρικη μπουτίλια τοποθετημένη στη μέση χρησιμεύει ως κέντρον του χορευτικού κύκλου. Ο γύφος με το κλαρίνο ένθουσιάζεται, γέρνει, λυγίζει με το λύγισμα της μελωδίας.

Ός τόσο βραδυάζει, κι' ο κοσμάκης γυρίζει πίσω στ'ις γειτονιές του. Τα παιδιά σέρνουν πίσω τους κουρελιασμένους άητούς, και τα κομψο-λιμοκονταράκια μερικές κουρελιασμένες φίλα-

Και μέσα μου νοιώθω μια χαρά και μια λύπη. Την χαρά που δίνει το αντίκρουσμα λίγης έλληνικής ζωής, που θυμίζει βουνό και θυμάρι και άπαιρνει κάθε ώραίο τοπικό έθιμο και κάθε γραφική τοπική φορεσιά όταν μεταφέρεται εις κέντρον πολιτισμού.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

όπως τη λανοάρει το Παρίσι
ΑΝΟΙΕΙ - ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΝΤΙΟΡ: Γραμμή Τραπέζ

ΛΑΡΟΣ: Σεμιζιέ

ΜΠΑΛΜΑΙΝ: Σάκκος

**ΓΚΡΙΦ, ΓΚΑΡΝΤΕΝ: Πα-
ραλλαγή του σάκκου**

ΤΟ 1957 φορέσαμε λίγο πολύ τη μόδα του 1925. Το περίφημο φορέμα σάκκος, το μπλουζόν κορσάζ που η Σανέλ είχε λανσάρει πάλι κάποτε, τα καπέλα κλός και τις φούστες αρκετά κοντές. Ήταν μια μόδα αρκετά τολημρή και ή μοντέρνα γυναικία του 1957 έκανε τον κόσμο να γυρίξη να την κυττάξη με θαυμασμό.

Η μόδα του 1958 έχει μια ίσορροπία καλύτερη στις γραμμές της. Ξαναγυρίζει θριαμβευτικά στα φορέματα που οι μητέρες μας φο-

ρούσαν πριν από τριάντα χρόνια όταν ένας άνεμος ξεγνοιασιάς φυσούσε σε όλη την Ευρώπη. Μήπως φυσά και η ίδια ξεγνοιασιά τώρα; Όχι και τόσο, αλλά η γυναίκα πρέπει να έξη όπωςδδήποτε περισσότερη άνεσι. να κινηθή, να έργασθι, να πηδήξη στην άνάγκη στο αυτοκίνητο.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η γραμμή «αδράχτι» είναι χαρακτηριστική πάλι σ' αυτή τη «saison», με μια παραλλαγή:

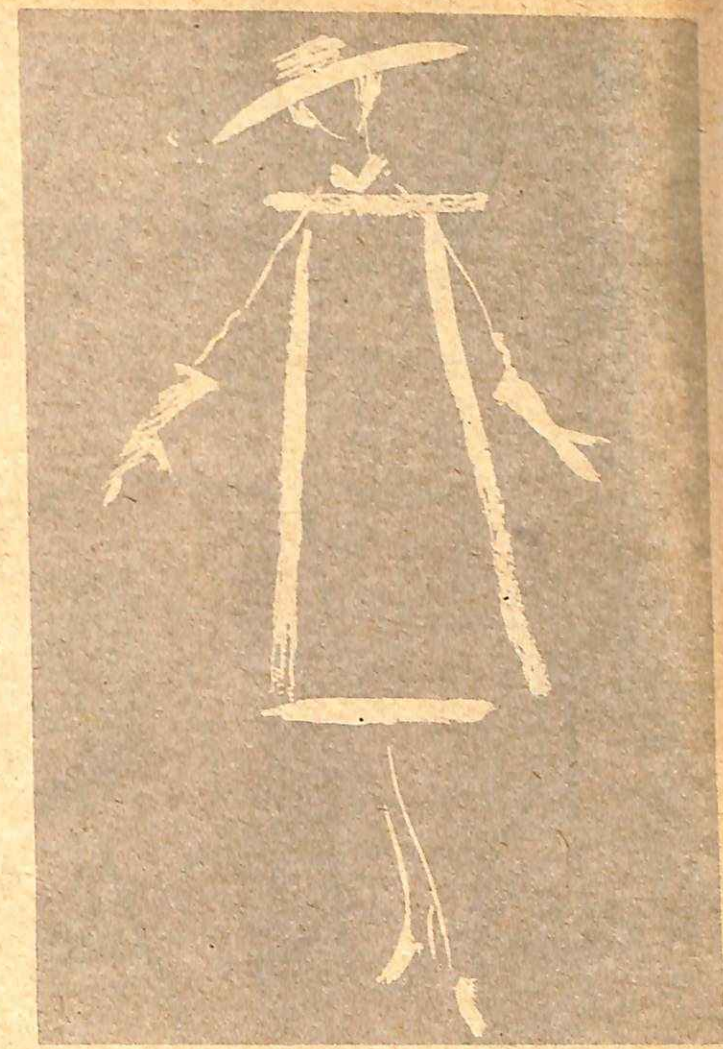
● Το φορέμα σεμιζιέ. Αυτό που έγινε πιά κλασσικό θα φορεθι και φέτος σε ποπλίνες σκέτες ή έμπριμ με μικρά σχέδια, ριγέ, σαντούγες ζωηρόχρωμα ή άσπρα. Φορέματα σεμιζιέ με ώραίες λεπτομέρειες στο γιακά ή άλλου λανσάρουν ο Λαρός, ο Γκρίφ, ο Γκαρντέν.

● Ο διάδοχος του Ντιόρ "Υ6 Σαιντ Λωράν λανσάρει φέτος τη γραμμή «τραπέζ». Τα δυο σημεία της γραμμής αυτής είναι οι ώμοι οι όποιοι περικλείονται στην επάνω βάση του γεωμετρικού αυτού σχήματος και στο φάρδος της φούστας που είναι ή μεγαλύτερη βάση του.

Η νέα αυτή σιλουέτα άπαιτεί να κοντύνει αρκετά ή φούστα.

Οι φούστες του ταγιέρ και των φουστανιών του Ντιόρ είναι λίγο λοξές προς το κλός. Οι ζακέτες είναι κοντές χωρίς μπάσκες. Η μπλούζα σε σχήμα «τραπέζ» είναι ή μεγαλύτερη νουβωτέ της «saison». Γίνονται μάλλινες την ήμερα, μεταξωτές, έμ-

1
9
5
8



Η γραμμή «τραπέζιον» του "Υ6 Σαιντ Λωράν, διαδοχού του Ντιόρ. Ο "Υ6 Σαιντ Λωράν θεωρείται ως ένας από τους καλύτερους μοντελίστ και τη χρονιά αυτή θα δείξη αν θα μπορέση να κρατήση τα σκήπτρα.

πιμέ και μαύρες το βράδυ. Οι μπλουζές αυτές φρεσκάρουν τελείως τα βραδυνά και τα φορέματα κοκτέηλ. Ξαναφέρνει τις πλίσες φούστες αρκετά κοντές. Τα καλοκαιρινά μαντό και τα μεγάλα καπέλα.

Όλοι οι μοντελίστ, αλλά κυρίως ο Γκρίφ κι' ο Γκαρντέν χρησιμοποιούν μια παραλλαγή του σάκκου στα μοντέλα τους. Άλλα ή κυριώτερη τάσι είναι να διαγράφεται ή σιλουέτα κατά διάφορους τρόπους. Έίτε με πένσες, είτε με μισή ζώνη όλοι τονίζουν τη σιλουέτα.

Η μέση βρίσκεται στη φυσική της θέσι και πολλές φορές τοποθετείται στο ύψος που θέλει ή κάθε μια.

ΤΑΓΙΕΡ

Και το καινούργιο ταγιέρ; Σχεδόν δεν υπάρχει όπως το βέραμε. Οι ζακέτες τους είναι όλες σε γραμμή φλου, ζαπονέ, κοντές με πλάτη μπλουζάν. Συνοδεύουν κυρίως δόκλιπρα φορέματα από μέσα και σχηματίζουν ανσάμπλ τα όποια συνηθίζονται πολύ.

ΠΑΛΤΑ

Τα παλτά ακολουθούν τη γραμμή των φορεμάτων που συνοδεύουν. Ο Άσερ λανσάρει τον πιο τολημρό νεωτερισμό των υπερβολικά λεπτών ύφασμάτων για παλτά στα πιο ζωηρά χρώματα.

Μοντέλο του Μαγκέν. Φορέμα τουνικ σε γραμμή σάκκου με μια μικρή ζώνη μόνο έμπρός. Το παλτό έχει ένα πανό στην πλάτη κι' ένα φιόγκο διακοσμητικό πάνω στο γιακά.

Το καινούργιο χτένισμα. Μαλλιά δουρτισμένα προς μια κατεύθυνσι που σκεπάζουν το κεφάλι και λίγο το μέτωπο σ'α να τάχη πάρει ο άέρας. Σχηματίζουν ένα είδος κοπέλου

ΧΡΩΜΑΤΑ

Ο "Υ6 Λωράν του Ντιόρ λανσάρει το μπλε ως βασικό χρώμα. Κατόπι το σάμπλ, το «μπλε - άζούρ», το γκρι, το άσπρο, το κόκκινο Ντιόρ και το νέο χρώμα ρόζ - ρόζ. Για το βράδυ το «μαύρο - ντιανόν» και το λευκό. Καθόλου το κίτρινο. Λίγα βιολετί και λίγα καφέ. Έπίσης τα έμπριμ.

ΚΑΠΕΛΑ

Τα καπέλα την ήμερα είναι άπλά, το βράδυ γεμίζουν λουλούδια, φτερά, κορδέλες, μπιζού, τουλίαι και βέλα. Οι Γκαρντέν τα τοποθετεί ίσια στο μέτωπο, ο Μπαλμαϊν τους βάζει λουλούδια σε όριζόντια γραμμή.

Φυσικά, μια μοντέρνα όμπρέλα συνοδεύει τη νέα αυτή σιλουέτα όπως και τις γυναίκες του παλιού καιρού, και γίνεται συχνά από το ίδιο ύφασμα του φορέματος.

ΡΕΝΑΙ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

*

Ο ΚΟΡΣΕΣ

Ο κορσές έχει αρχαιότατη την καταγωγή, αφού και ο Όμηρος άναφέρει για τον περίφημο κεστό της Άφροδίτης που δεν ήταν τίποτ' άλλο από ένα είδος κορσέ που ζήτησε ή Ήρα από την Άφροδίτη για να σωφρονίση τον γεροπαρਾਲυμένο σύζυγό της. Ο Άριστοφάνης επίσης σατυρίζει κάποιον νέο της εποχής του που φορούσε κορσέ και ο Γολιθός λέει για πολλούς που τον χρησιμοποίησαν. Οι Ρωμαίες έφεραν ένα είδος κορσέ, μια ζώνη που την έλεγαν κάστουλα. Η Αικατερίνη των Μεδίκων ήταν εκείνη που έδωσε τη γνωστή μορφή του κορσέ. Ο κορσές έκθρονίστηκε από τη γαλλική επανάστασι για να έμφανισθι πάλι λίγο αργότερα.



ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ!!

ΥΣΤΕΡ' από τις εξαλλες έμπνεύσεις των μεγάλων σχεδιαστών μόδας του Παρισιού, τα δημιουργήματά τους αρχίζουν να παίρνουν πιά τὸ δρόμο τῆς προσγειώσεως καὶ νὰ γίνονται προσιτὰ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες δηλαδὴ. Ἔτσι, ὁ «σάκκος» ἔγινε ἓνα ὁμορφο ὑπόδειγμα μ' ἓνα σωρὸ παραλλαγές, ποὺ δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ δείχνουν τὴν πλαστικότητα τοῦ γυναικείου σώματος. Τὰ μοντέλα τῶν σελίδων μας τῆς μόδας σὰς δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ διαλέξετε ὅποιο θέλετε ἀπ' αὐτά. Ἡ ἀνοιξὶ εἶναι κοντά...

1 Σύμφωνα με τις τελευταίες τάσεις τῆς νέας μόδας τὸ ἀνσάμπλ αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα φόρεμα σὲ γραμμὴ ἀδραχτιοῦ με σούρες στὴν περιφέρεια καὶ κοντὴ ζακέτα με ντεκολτέ γόνδολα.

2 Κομψὸ ἀνσάμπλ. Τὸ φόρεμα εἶναι ἴσιο ντεκολτέ καὶ ἡ ζακέτα εἶναι κοντὴ με ζώνη ποὺ κουμπώνει καὶ σχηματίζει μπλουζόν. Ἔχει μανίκια ζαπονέ τρουσὶ κάρ, γισκὰ ξεχειλωτό, καὶ ἀντὶ γιὰ τσέπες ἔχει δύο ψεύτικες πᾶτ.

3 Τὸ φόρεμα φουρὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δημιουργήματα τῆς νέας μόδας. Ἡ κουφωτὴ πιέτα ποὺ φαρδαίνει τὴν πλάτη αὐτοῦ τοῦ μοντέλου συγκρατεῖται με μιά ζώνη ποὺ κουμπώνει πίσω λοξά. Τὸ ἔμπρὸς μονοκόμματο.

4 Ἡ νέα μόδα ξεσκεπάζει τὴν πλάτη κι' ἡ τουαλέτα αὐτὴ ἔχει ἓνα ἀρκετὰ τολμηρὸ ντεκολτέ πίσω. Κρύβεται ὁμως ὅποτε θέλουμε με τὴ ζακέτα τοῦ ἀνσάμπλ ἡ ὁποία εἶναι κοντὴ, ζαπονέ καὶ κλείνει με λοξὴ πᾶτ στὸ λαιμό.



Απόκριες!



ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΦΥΛΛΕ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Ο καθρέπτης σας θα σας δείξει πιά όμορφη, αν χρησιμοποιήσετε Λανολίνη και Γαλάκτωμα Μελπών



"SVELTO"
ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΟΥΡΝΑΚΙ

Επαχίστη
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙΣ ΔΕΥΜΑΤΟΣ
Εύχομετο
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΓΙΑ
ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

ΚΑΘΕ ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΚΙ' ΕΝΑ SVELTO
ΜΕ 30 ΛΕΠΤΑ ΣΕ 30 ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΤΟ ΚΕΪΚ ΣΑΣ

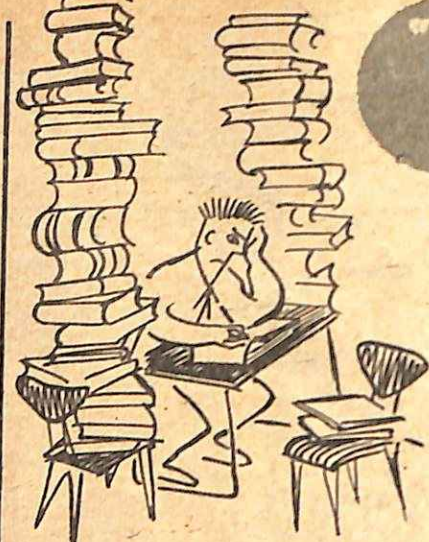
Δίπλωμα εφευρετικής 19065.
Πωλείται εις τὰ καταστήματα :
ΣΓΟΥΡΔΑ, Αϊόλου 61.
ΣΕΡΒΙΣ, Πεσμαζόγλου 7.
ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΥ, Άριστίδου 9.
ΑΝΤΩΝΙΟΥ καί ΜΑΝΤΟΥΔΗ,
Κολοκοτρώνη 47 καί εις όλα τὰ
μεγάλα καταστήματα. Εις τὸν
Πειραιά πωλείται εις
ΑΙ. ΑΠΑΛΙΔΗ, Βασιλέως Κων-
σταντίνου 41.

Γενική παρακαταθήκη:
«ΕΛΕΚΤΡΟΦΟΝ»
Άριστίδου 9, δρόμος 6', γρα-
φείον 9. Τηλέφωνον 26.318.



PASSAP
ΝΙΚΗΣ 21 • ΑΘΗΝΑΙ

Κοινωνίες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Με φυσικά αιδέρια χείλια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΤΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)



"Ενας" Άνδρας μονολογεί...

σκέπτονται ότι είναι δυνατόν να χωρισθούν.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ τῆς ἐκδόσεως ἐνὸς διδλίου περὶ τῆς Γαλλί-
δος μυθιστοριογράφου Γεωργίας
Σάνδη, ἔγινε τελευταίως πολὺς λό-
γος περὶ αὐτῆς. Δὲν κρίνω ἄσκο-
πον νὰ εἶπω ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα δὲν ἐσεβάσθημεν τὸ ψευδώνυ-
μον τῆς διασημοῦ συγγραφέως· τῆς
τὸ προσηρμόσαμεν πρὸς τὸ φύλον
τῆς, ἐνῶ ἐκείνη τὸ ἤθελεν ἀνδρικό.
Διότι τὸ πραγματικὸν φιλολογικόν
ψευδώνυμον τῆς Αὐγῆς Ντυπὲν καὶ
ἐκ τοῦ ἀτυχοῦς γάμου τῆς δαρώνης
Ντυντεβάν, δὲν εἶναι Γεωργία ἀλλὰ
Γεώργιος Σάνδη. Ἀρσενικὸν τὸ ἦ-
θελεν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρὰ
τὸν ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα τῆς ἦτο
μία θελκτικὴ γυναίκα, ἡ ὁποία πα-
λὺ ἠγάπησε καὶ πολὺ ἠγαπήθη.
Ἄλλ' εἶχε τὸσον ἀπὸ τοῦς ἐρωτάς
τῆς πικραθῇ, ὥστε εἰς μερικά ἔργα
τῆς ὁμιλεῖ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα
διὰ τοὺς ἄνδρας. Ἄλλ' ὥσαν ἀνα-
γνωρίζουσα τὴν ὑπερβολὴν, ὠμολό-
γει ὅτι τὸ ἔνα φύλον δὲν ἔμπορεῖ
νὰ κρίνῃ μὲ ψυχραιμίαν τὸ ἄλλο.

Εἰς τὰς συνταγὰς μαγειρικῆς
τῆς «Γυναίκα» εἶδα καὶ μίαν
«ψάρι πλακί». Καὶ ἐγὼ μὲν ἀπὸ
μαγειρικὴν γνωρίζω ἀρκετὰ πρᾶ-
γματα —ἐξημέρισσα ὡς κληρωτὸς
στρατιώτης βοηθὸς μαγειροῦ καὶ
ἐκτοτε δὲν περιφρονῶ τὴν τέχνην,
ἀν μού τύχῃ εὐκαιρία. Τώρα δὲ
δὲν πρόκειται περὶ μαγειρικῆς, ἀλ-
λὰ περὶ τῆς λέξεως. Διὰ τὴν «πλακί»
καρμὴν ἀσχεῖν δὲν ἔχει μὲ τὴν
πλάκα αὐτὴ τὸ φαγητόν. Δὲν ἔχει,
ἀλλὰ εἶχεν. Μεταφέρω ἐδῶ ὅσα περὶ
τοῦτου γράφει ὁ ἀειμνηστὸς εἰς
ζαντινολόγους Φαῖδων Κουκουλῆς
τὸ ἔργον του «Βυζαντινὸν Βίος καὶ
Πολιτισμός». Κατὰ τοὺς βυζαντι-
νοὺς χρόνους τὰ ψωμιά καὶ τὰ φα-
γητὰ ἐφῆνοντο ἢ εἰς τὸν φούρνου
ἢ εἰς αὐτὸ πού λέγουσιν σήμερον
ἐπὶ πλάκα χωρία «γαστρά», δηλαδὴ
ἐπάνω εἰς μίαν πυρακτωμένην πλά-
κα, ἡ ὁποία ἐκαλύπτετο μὲ ἕνα ἡ-
μισφαίρικόν μετὰλλινον ἢ πηλινόν
σκεπάσμα. Τὴν πλάκα αὐτὴν αἱ
βυζαντινοὶ τῶν τελευταίων χρόνων
τὴν ἔλεγον πλάκι, ἐκείθεν δὲ καὶ τὰ
φαγητὰ πού ἐφῆνοντο μὲ τὸν τρού-
πον αὐτόν.

ΜΙΑ ΞΕΝΗ ἐφημερὶς δίδει ἐπι-
γραμματικῶς τὴν ἐρωτικὴν
ψυχολογίαν μερικῶν λαῶν, μὲ ἕνα
ἀνέκδοτον. Μία γυναίκα καὶ δύο ἄν-
δρες φθάνουν ναυαγοὶ εἰς ἕνα ἐρη-
μόνησι. Τί θὰ γίνῃ; Ἄν εἶναι ἡ
σπανοὶ ὁ ἕνας ἄνδρας δὲ σκοτώσῃ
τὸν ἄλλον. Ἄν εἶναι ἰταλοί, ἡ γυ-
ναίκα θὰ σκοτώσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ
τοὺς δύο. Ἄν εἶναι ἀμερικανοί, δὲν
θὰ γίνῃ τίποτε, διότι καὶ οἱ δύο
θα ὁμιλοῦν τὸσον πολὺ διὰ σχέδια
μελλοντικῶν ἐπιχειρήσεων, ὥστε
δὲν θὰ τοὺς μείνῃ καιρὸς ν' ἀ-
σχοληθοῦν μὲ τὴν γυναίκα. Ἄν εἶ-
ναι ἀγγλοί, ὁ ἕνας θὰ ζητήσῃ καὶ
τὴν γυνῆν τῆς ἐνδιαφερομένης πο-
ν ποστιμὰ καὶ ἂν προτιμᾷ τὸν ἄλ-
λον, αὐτὸς θὰ ὑποχωρήσῃ. Ἄν εἶ-
ναι γάλλοι θὰ συμδιεσθῶν.
ἐφημερὶς δὲν διερωτᾷ τί θὰ γίνῃ
ἀν οἱ δύο ἀντίζηλοι εἶναι Ἕλλη-
νες. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώ-
μην, τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ὁ ἕ-
νας ἀπὸ τοὺς δύο θὰ σκοτώσῃ τὴν
γυναίκα καὶ θ' αὐτοκτονήσῃ.



Η ΛΙΖ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η ΦΡΑΙΟΤΕΡΗ γυναίκα τῆς ὀθόνης θαυ-
μάζει τὴν... «Γυναίκα»! Μία ἐνδιαφέρου-
σα σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἐπισκεψὶ τῆς Ἑλίζαμπεθ
Ταίηλορ στὴν Ἀθήνα: Ἡ διάσημη στᾶρ «δια-
βάξει» τὶς σελίδες, τοῦ προηγουμένου τεύχους
μας, πού ἀναφέρονται στὸν Μοντγκόμερυ
Κλίφτ, τοῦ ὁποίου ἡ Λίζ ὑπῆρξε ὁ μεγάλος
ἐρωτᾶς τῆς ζωῆς τοῦ γνωστοῦ μας ἡθοιοῦ!

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΕΠΕΙΔΗ πολλοὶ ἡθοιοὶ παντρεύονται καὶ
χωρίζουν συνεχῶς, ἔχει ἐπικρατήσει πιά ἡ
γνώμη πὺς οἱ ἀστέρες καὶ ἰδιαιτέρα τὸ Χόλλυ-
γουντ, εἶναι οἱ πιά ἀπιστοὶ σύζυγοι. Κι' ὅμως κι'
ἐκεῖ ὑπάρχουν ἀστέρες πού ἔχουν σημειώσει ρεκόρ
ἀξιοπληροῦς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας. Ἄν δὲ δὲ
καεῖς τοὺς ἀριθμοὺς πού ἀναφέρει ἡ στατιστι-
κή, θὰ διαπιστώσῃ πὺς οἱ ἡθοιοὶ τοῦ Χόλλυ-
γουντ εἶναι πιά πιστοὶ τὸ θεσμὸ τοῦ γάμου.
Ὁ Σπένσερ Τρέισι εἶναι τριανταπέντε χρόνια
παντρεμένος, ὁ Τζαίμς Κέγκνεϋ τριανταεπτά.
Ὁ Μπόμπ Χάπ εἰκοσιεῖς κι' ἄλλα τόσα ὁ Γκάρι
Κούπερ. Ἡ Κλωντ Κολμπέρ εἰκοσιτρία, ὁ Ντά-
να Ἀντρίους δεκαεννέα. Ἡ Λούσιλ Μπῶλ, ὁ
Ντάννυ Καίλ κι' ὁ Ρόμπερτ Μίτσαμ δεκαοκτώ.
Ὁ Γουίλιαμ Χόλντεν δεκαεπτά. Ὁ Ἄλαν Λάιντ
δεκαεξί, ὁ Γκλέν Φόρντ δεκαπέντε, ἡ Τζούν Ἀλ-
λυσον δεκατρία. Ἡ Ντέμπορα Κάρ δώδεκα, ὁ
Βᾶν Τζόνσον ἑνδεκά, εἶναι δὲ πάρα πολλοὶ ὅσοι
πλησιάζουν νὰ γιορτάσουν τὴν πρώτη δεκαε-
τίαν τοῦ γάμου τους.
Ἰδοὺ καὶ ὅσοι ἔχουν σπᾶσει ρεκόρ διαζυγίων:
■ Ρίτα Χαίηγουορθ: τέσσερα διαζύγια, πέντε
γάμοι.
■ Μίκυ Ρούνεϋ: τέσσερα διαζύγια, πέντε γάμοι.
■ Τζιτζερ Ρότσερς: τέσσερα διαζύγια, τέσσερις
γάμοι.
■ Λάνα Τάρνερ: τέσσερα διαζύγια, πέντε γάμοι.
■ Τσάρλυ Τσάπλιν: τέσσερα διαζύγια, πέντε γά-
μοι.
■ Ἄβα Γκάρντνερ: τρία διαζύγια.

ΜΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΠΗ- ΓΗ ΩΣ ΔΩΡΟ!

Ἡ ΓΚΡΗΡ ΓΚΑΡΣΟΝ ἔχει παντρευτὴ ἀπὸ και-
ρὸ μ' ἕνα ἐκατομμυριοῦχο, κάτοχο πολλῶν πε-
τρελαιοπηγῶν. Τὸ τελευταῖο δῶρο τοῦ συζύγου
τῆς εἶναι μίᾳ πετρελαιοπηγῇ στὸ ὄνομα τῆς πού
ὀνομάστηκε καὶ ΓΚρηρ Γκάρσον.
★ Ὁ ΜΠΑΡΤ ΛΑΓΚΑΣΤΕΡ ἔκανε ἐγχείρησι
σκαλοκλιβιδίτιδος καὶ δρίσκαται σὲ ἀνάρρωσι.
★ Ἡ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΛΑΑΣ ἔκανε μίᾳ σοβαρὴ ἐγ-
χείρησι κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ρόλο
τῆς στὴν ταινία πού πρωταγωνιστοῦσε.
★ Ὁ γιὸς τῆς ΠΕΝΕ ΣΑΙΝ ΣΥΡ, θὰ σκηνοθε-
τήσῃ τὴν πρώτην τὴν ταινία.
★ Ἡ ἐγχείρησι τοῦ ΤΖΟΝΝΥ ΡΑΙΗ ἐπέτυχε ἀ-
πόλυτα κι' ἔτσι ὁ διάσημος τραγουδιστὴς θ' ἀ-
κούσῃ ἐπὶ τέλους τὴ φωνὴν του.
★ Ἡ ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ θὰ τραγουδήσῃ ἀπ' τὴ
σκηνὴ τοῦ θεάτρου Ἀλάμπρα στὸ Παρίσι.
★ Ἡ ΛΙΑΝ ΠΛΑΜΕΡ πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ ν'
ἀγοράσῃ τὰ δικαιώματα κινηματογραφῆσεως ἐ-
νὸς μοντέρνου γαλλικοῦ ἔργου.



Ο κόσμος τῆς ὀθόνης

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

★ Ἡ ΕΛΙΝΟΡ ΠΑΡΚΕΡ ἀπέκτη-
σε ἕνα ἀγοράκι πρὸ ἑνὸς μηνός.
★ Ἡ ΜΙΣΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ ψηφί-
στηκε ὡς μίᾳ ἀπὸ τὶς δέκα κομω-
τερες Γαλλίδες.
★ Ἡ ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ πῆγε στὸ
Λονδίνο ὅπου θὰ πρωταγωνιστήσῃ
μαθὶ μὲ τὸν Ζᾶκ Πάλαν σὲ μίᾳ
ταινία πού θὰ σκηνοθετήσῃ ὁ Ρόμ-
περτ Ὀλντρίτς.
★ Ὁ ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΥΒΙΒΙΕ θὰ γυ-
ρίσῃ μίᾳ ταινία μὲ θέμα τὴν ὄπερα
Κάρμεν, στὴν ὁποία θὰ πρωταγω-
νιστήσῃ ἡ Μπριτζίτ Μπαρντ καὶ
θὰ λάβουν μέρος τὰ μπάλετα τοῦ
Ρολάν Πτί, ὁ ἴδιος καθὼς κι' ἡ γυ-
ναίκα του Ζίζι Ζανναίρ.
★ Ἡ ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ θεραπευ-
μένη τελείως πιά μετὰ τὸ ἀτύχημά
της. ἔφυγε γιὰ τὶς Καναρίους νῆ-
σους γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.
★ Ἡ ΚΟΛΟΥΜΠΑ ΝΤΟΜΙΓΚΟΥ-
ΕΘ. Μερίκᾳνα στᾶρ καὶ σύζυγος
τοῦ μεγάλου σκηνοθέτη Αἰμίλιο Φερ-
νάντεθ, κάνει καλλιτεχνικὴν περιο-
δείᾳ στὴν Ἰσπανία.
★ Ὁ ΤΖΙΝΟ ΤΣΕΡΒΙ εἶναι ὁ παρ-
τεναῖρ τῆς Μαρίλιν Μονρόε στὸ
γύρισμα τῆς ταινίας «Γαλάσιος
Ἀγγελο», τὴν παλιά αὐτὴ ἐπι-
τυχία τῆς Μάρλεν Ντήτριχ.
★ ΛΕΝΕ ΟΤΙ στὴν ταινία «Ὁ φι-
λαρμόκος μου» ἡ Ρίτα Χαίηγουορθ
συναγωνίζεται μ' ἐπιτυχία τὴν Κιμ
Νόβας γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν
Φράνκ Σινάτρα.



ΜΑΡΙΑΝΝΕ ΧΟΛΝΤ

Η ΝΕΑΡΗ Γερμανίδα ἡθο-
ποιὶς Μαριάννε Χόλντ, πού
πρωταγωνιστεῖ στὴν ταινία «Τὸ
ρομάντο μίᾳς πριγκίπισσας»,
πού προβάλλεται αὐτὲς τὶς μέ-
ρες στοὺς ἀθηναίκοις κινηματο-
γράφους. Ἡ ταινία αὐτὴ βασί-
ζεται πᾶν στὴν ἱστορία τῆς πριγ-
κίπισσας Στεφανίας, δισεγγονῆς
τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας
Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἡ ὁποία
παντρεύτηκε πρὸ δύο ἐτῶν ἕνα
κοινὸν βνητὸ. Λέγεται ὅτι ἡ Πριγ-
κίπισσα ὑπέβαλε μῆνυσιν στὴν
κινηματογραφικὴν ἐταιρεία, πού
μεταχειρίσθηκε τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν
τῆς ὡς θέμα τῆς ταινίας αὐτῆς
χωρὶς τὴν ἀδείᾳ τῆς.

★
★ Ἡ ΜΑΓΚΑΛΙ ΝΟΕΛ πρόκειται
νὰ παντρευτὴ τὸν Ρομπέρτο Ρίσο
στὴν Ρώμην.
★ Ὁ ΜΑΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ διαφεύγει
ὅτι τὸν ἔκανε προτάσεις τὸ Χόλ-
λυγουντ γιὰ τὸ γύρισμα μίᾳς ται-
νίας πᾶν στὴ ζωὴ τῆς Μιστεγκέτ.
ἀποτέλεσμα.

Ἡ αἰώνια νεότης ἔχινε π
πραγματικότης χάρις στὴν
ΣΙΡ ΑΣΕΠΤΙΝ.

ΑΝΤΟΝΙΟ ΤΣΙΦΑΡΙΕΛΛΟ

ΔΕΝ εἶναι δυνατό νὰ δῆτε τὸν Ἀν-
τόνιο Τσιφαριέλλο ἀπὸ τὸ
ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὸν
σταύντιο χωρὶς νὰ
κρατᾷ μίᾳ μικρῇ κ.
νυματογραφικὴ μηχανὴ καὶ νὰ τρα-
βά σκηνὲς τοῦ δράματος. Ἐνῶς ἄν-
θρωπος πού σπουδάζε γιάτρος, κα-
τέληξε δημοσιογράφος, γνῶρισε
τὸν κινηματογράφον τυχαίᾳ καὶ τοῦ
ἐγινε πάθος του.
Ὁ Ἀντόνιο Τσιφαριέλλο εἶναι ἕ-
νας ἀπὸ τοὺς πιά δημοφιλεῖς νε-
αροὺς ἰταλοὺς καλλιτέχνες τῆς ὀ-
θόνης. Τὸν εἶδμε σὲ πάρα πολλές
ταινίες του κι' ἐδῶ, «Βίλλα Μπορ-
γέζε», «Ναπολιτάνικη Σερενάτα»,
«Μαύρη Ἀφροδίτη», «Ἡ ὠρία τῆς
Ρώμης», «Ψωμί, ἐρωτὸς καί...»,
«Ὅταν οἱ ἄγγελοι δὲν πετοῦν» καὶ
τόσες ἄλλες.



Η ΤΖΗΝ ΤΙΡΝΕΥ' ΣΤΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ

ΓΙΑ δεύτερη φορὰ μέσα σὲ δύο
χρόνια ἡ Τίρνεϋ ἔπαθε νευρικὴ
κρίσι κι' ἀποπειράθηκε νὰ αὐτοκα-
ταλείψῃ. Τώρα νοσηλεύεται σ' ἕνα ψυ-
χιατρεῖο στὸ Κάνσας. Αὐτὴ εἶναι ἡ
ἐλβετὴ κατ'ἀλήθειᾳ μίᾳ ἀπὸ τὶς πιά
διάσημες νεανίσσες τοῦ Χόλλυγουντ.
Ὅλος ὁ κόσμος λυπήθηκε θα-
θείᾳ γιὰ τὴν ὁμορφὴν Τίρνεϋ εἶχε δε-

Διατηροῦντε τὴν ὀμορφίαν τῆς ἐπιδερμίδος σας



μεταχειριζόμενε
κάθε μέρα τὴν
CIRE ASEPTINE
(ἀσθητικὸς κηρός)

Αὐτὸ πού νομίζατ
ἄλλοτε ὄνειρο ἔχινε τῶρ
πραγματικότης χάρις στὴν
ἐξαιρετικὸν κερί πού θγαίνει
ἀπὸ τὴν καρδιά μερικῶν λου-
λουδιῶν, καὶ πού ὀνομάζεται
ΣΙΡ ΑΣΕΠΤΙΝ.
Τὸ μεταχειρίζεσθε ὡς κρέ-
μα καλλυντικὸν 2,3,5 ἡμέρες,
καὶ τὸ μαγικὸ αὐτὸ κέρι
κάνει τὸ δερμὰ δροσερό
νεανικὸ καὶ βελουδένιο. Τ
μαῦρα στίγματα, τὰ μμπίκι
καὶ οἱ διεσταλμένοι πόροι
ἐξαφανίζονται καὶ ἡ ἐπίδερμ
σας λάμπει ἀπὸ ὠμορφίᾳ κ
νιότητά. Δοκιμάσατε σήμερ
κι' ὅλας τὴν ΣΙΡ ΑΣΕΠΤΙ
καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε μὲ τ
ἀποτέλεσμα.

Ἡ αἰώνια νεότης ἔχινε π
πραγματικότης χάρις στὴν
ΣΙΡ ΑΣΕΠΤΙΝ.

Περιποιηθῆτε τὰ χέρια σας

Μὴν ξεχνᾶτε
ὅτι ἕνα περι-
ημένο χερί προδίδει π
ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισ
Κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆ
μεταχειρίζεσθε γιὰ τὰ χέρ
σας ΣΙΡ ΑΣΕΠΤΙΝ. Θὰ διατ
ρῆσετε ἔτσι τὸ χερί σας
ἀπαλὰ καὶ βελουδένιο.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5-8
Ακαδημίας 78. Τηλ. 25-

ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ,
ΓΕΙΑ ΠΑΓΟΥ, ΧΩΡΙΣ Π
ΚΑΤΑΒΟΛΗ. Μεταφορ
ρεάν. Ἀπὸ 20 δρχ. τὴν ἐξ
δα. ΣΤΟΥ ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΠΗ 7

ΤΑΓΙΕΡ - ΠΑΛΤΑ - ΑΝΣΑΜΠΛ

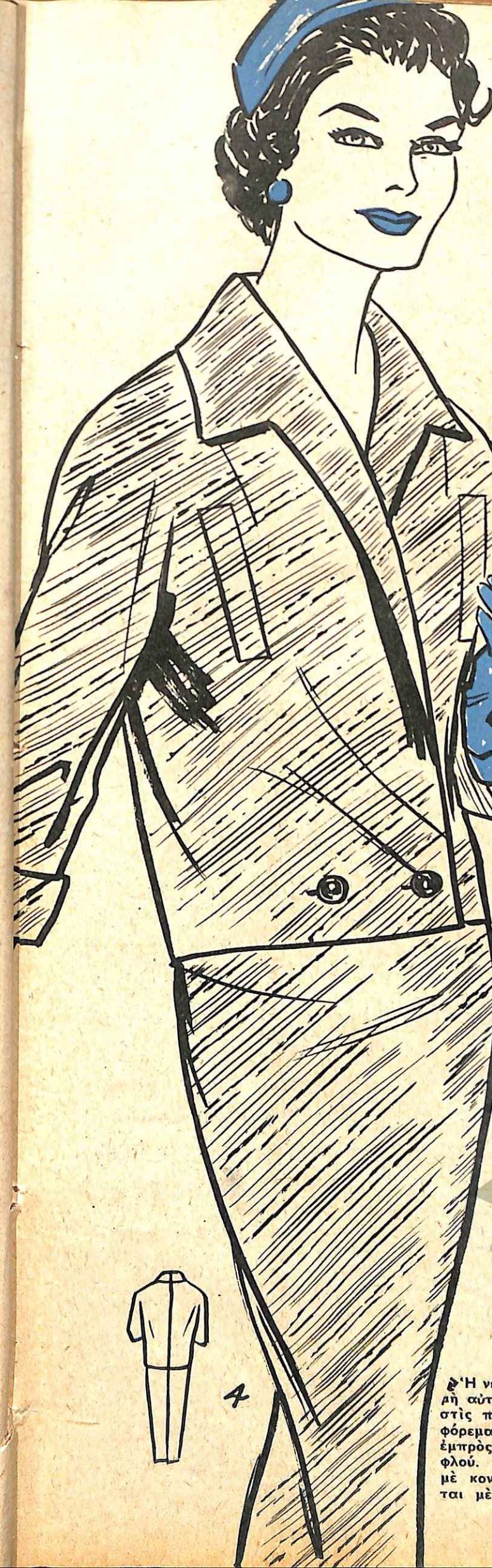
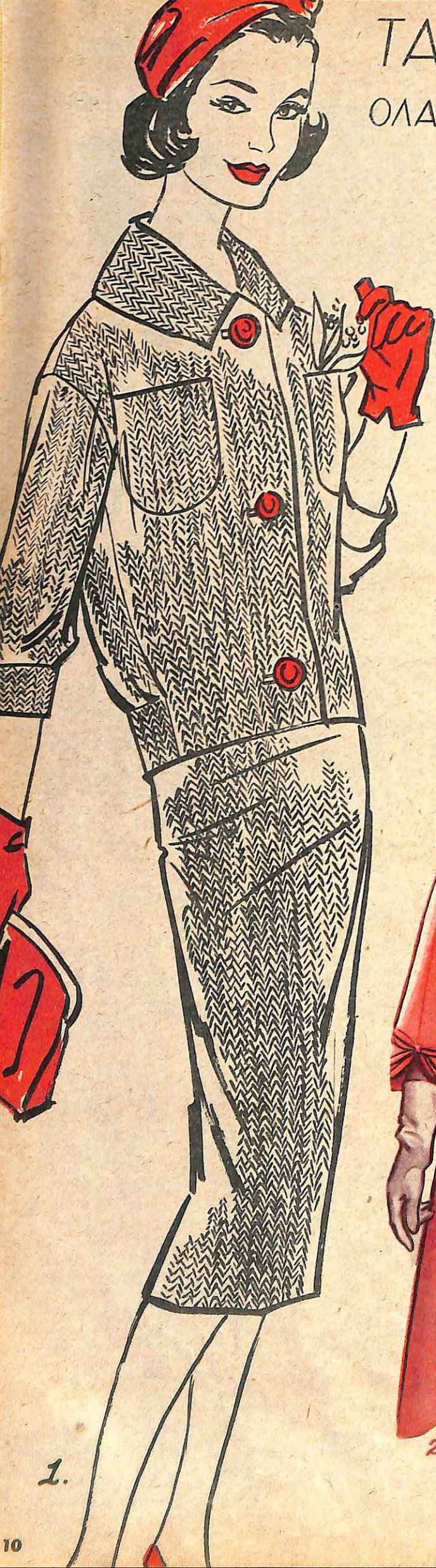
ΟΛΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ

Το κλασσικό ταγιέρ παρεχώρησε τη θέση του σε ταγιέρ σύγχρονα, αλλά περισσότερο όμορφα και έλκυστικά σε κάθε γυναίκα. Τα παλτά στη νέα γραμμή, πρέπει να όμοιογνηθ, δίνουν ξεχωριστή χάρι και τα ανσάμπλ είναι μια σύνθεσιν ωραίων γραμμών, που ανάδεικνύουν κάθε σιλουέτα.

1 Το ταγιέρ αυτό έχει όλες τις τελευταίες λεπτομέρειες της μόδας. Μπλουζάν πλάτη, γιακά ξεχειλωτό, τσέπες στο στήθος. Μανίκια τρουά κάρ, μανσέτα, φούστα ίσια.

2 Για να συμπληρώσετε μια τουαλέτα μια δροσερή μέρα ανοιξιάτικη ή καλοκαιρινή είναι θαυμάσιο το ζαπονέ αυτό παλτό. Προσέξτε το σχίσμο των μανικιών και τα φιογκάκια τους καθώς και της ραφής στο πλάι.

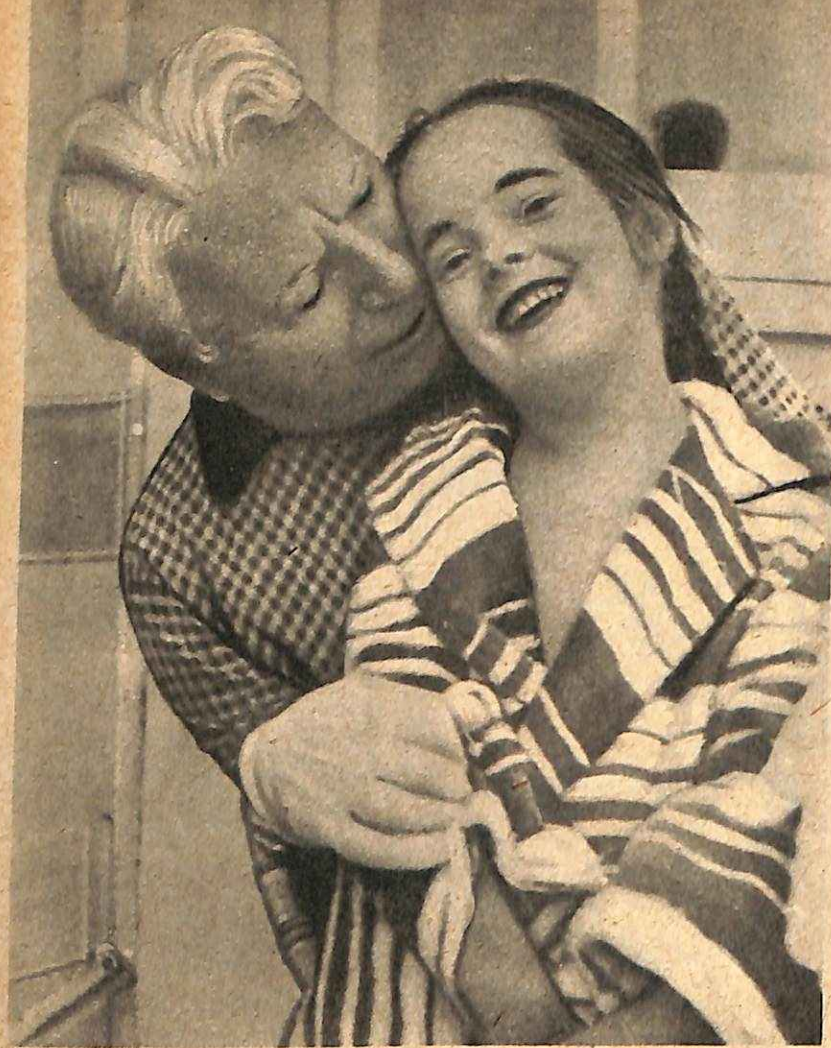
3 Παλτό μήκους «έπτα όγδοα» (πιό μακρύ από τρουά κάρ). Έχει ένα λοξόν ώμική που τριγυρίζει την πλάτη και σταματά στα δυο πλάγια εμπρός ο οποίος συγκρατεί τις πένες που δίνουν το φάρδος στην πλάτη καθώς και στα μανίκια του παλτού.



4 Μοντέρνο ταγιέρ με ζακέτα φλού ζαπονέ. Έχει ίσιο γιακά μεγάλο και κουμπώνει κάτω χαμηλά με δυο κουμπιά. Μανίκια κιμονό τρουά κάρ με μανσέτα, και πάλι κάθετες στο στήθος που χρησιμεύουν για τσέπες.

5 Η νεανική και μοντέρνα γραμμή αυτού του ανσάμπλ θ' άρεση στις περισσότερες γυναίκες. Το φόρεμα είναι ίσιο, μονοκόμματο εμπρός με ζώνη πίσω και πλάτη φλού. Η ζακέτα είναι ζαπονέ με κοντά μανικάκια. Γαρνίρονται με κέντημα από κορδονέτο.





Τα χρόνια του είναι άρκετά αλλά ο Σαρλώ τὰ νοιώθει λίγα. 'Η χαρά κι' η εὐτυχία που νοιώθει στὸ οικογενειακὸ περιβάλλον, τὸν ξαναγιάνουν πάντα.

ΕΧΟΥΝ περάσει δεκατέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε πὺ ὁ διάσημος Σαρλώ βρῆκε ἐπιτέλους τὴ σανάδα τῆς σωτηρίας του, τὴν Οὐνα. Ὁ Νήλ, τὴ μητέρα τῶν ἑξὶ παιδιῶν του.

Στὰ πενήντα τέσσερα χρόνια του, ὁ Τσάπλιν εἶχε κατακτήσει πιά τὴ δόξα, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν εἶχε χάσει. Εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ του τρεῖς γυναῖκες, ἀλλὰ κι' αὐτὲς τὶς εἶχε χάσει, εἶχε συγκεντρώσει ἕως τότε μὴν δόκλιχη περιουσία καὶ τὴν ἔχασε, εἶχε δημιουργήσει ἕνα μεγάλο κύκλο ἀπὸ φίλους πὺ κι' αὐτοὶ τὸν ἀπαρνήθηκαν στὸ τέλος. 'Εξ αἰτίας τοῦ ἀνῆσυχου χαρακτήρα καὶ τοῦ ἀνεξάρτητου πνεύματός του, δὲν ἀγαπήθηκε ποτὲ πραγματικά ἀπὸ κανέναν. Φίλοι, θαυμασταὶ καὶ γυναῖκες εἶχαν προσπαθήσει πάντα νὰ ἀντλήσουν κάτι σημαντικό ἀπ' τὴ δύναμι τῆς προσωπικότητάς του— χρήματα, δόξα, προστάσια— καὶ πάντα τὸν ἐγκατέλειπαν ἀφοῦ πετύχαιναν τὸ σκοπὸ τους. Διάφορες συκοφαντίες καὶ κουτοσυνωπλιὰ τὸν ἔκαναν νὰ χάσει στὰ 1943 ὅλα ἐκεῖνα πὺ εἶχε κερδίσει τόσα χρόνια μετὰ τὴ δουλειά του καὶ τὴν εὐφύια του.

Ἡ Ἀμερική πὺ τὸν εἶχε δεχτῆ ὡς ἕνα ἀσώτο γιο (ὁ Σαρλώ εἶναι Ἀγγλος), τὸν ἀποκήρυξε, τὴν ἡμέρα πὺ μιά ἡθοποιὸς, ἡ Τζόαν Μπάρνερ, τὸν κατηγόρησε ἐπὶ ἀποπλάνησης. 'Εγινε τότε ἡ σχετικὴ δίκη καὶ ἡ νεαρά ἡθοποιὸς ἐδῆλωσε πὺ ὁ Τσάπλιν ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ πὺ περίμενε. Ἀργότερα, ὅμως, ὅταν τὸ παιδί γεννήθηκε, ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος ἀπεκάλυψε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας δεσμός συγγενείας μεταξὺ τοῦ διασημοῦ ἡθοποιοῦ καὶ τοῦ μαρουῦ. Στὸ μεταξύ ὅμως, ἡ ἡλεια καὶ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, εἶχαν ρίξει τὸν Σαρλώ μέσα στὸ δοῦρκο. Σημαδεμένος ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη περιφρόνησι κι' ἀπογοητευ-

μένος, μὴν πιστεύοντας πιά σὲ τίποτα καὶ μὴν ἔχοντας πιά τὴ δύναμι νὰ δουλέψῃ, ὁ Τσάπλιν σκέφθηκε ν' αὐτοκτονήσει καὶ οἱ λόγοι φίλοι πὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει ἔτρεμαν μὴν τὸν χάσουν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

Ἡ σωτηρία παρουσιάστηκε

Ἡ σωτηρία τοῦ παρουσιάστηκε ἐντελῶς ἀναπάντεχα. Ἡ Οὐνα Ὁ Νήλ, κόρη τοῦ διασημοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέα, θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Κινημένη ἀπ' τὸ πάθος τῆς γιὰ τὸ θέατρο, ἤθελε νὰ πάρῃ μαθήματα ὑποκριτικῆς ἀπ' τὸν ὑπέρτομο αὐτὸν ἡθοποιό. Τὰ μαθήματα αὐτὰ εἶχαν ἀρχίσει λίγο πρὶν ἀπ' τὴν περίφημη δίκη καὶ συνεχίστηκαν, χωρίς νὰ δείξῃ ποτὲ ἡ κοπέλλα, πὺ δὲν ἦταν ἀκόμα δεκαοκτὼ χρονῶν, λιγότερο θαυμασμό ἢ ἀγάπη γιὰ τὸν «δάσκαλό» τῆς.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς κακόβουλες φήμες πὺ ἀρχίσαν νὰ κυκλοφοροῦν, ἡ Οὐνα δενόταν σιγά-σιγά ὅλο καὶ περισσότερο μετὰ τὸν Σαρλώ. Θεωρώντας τὸν σὰν ἕνα ὑψηλὸ παράδειγμα καλλιτέχνη καὶ ἀνθρώπου καὶ θαυμάζοντάς τον χωρίς ἐπιφυλάξεις. Καὶ στὸ τέλος, ἐκείνη ἦταν πὺ τοῦ πρότεινε νὰ τὴν παντρευτῆ.

Ὁ Τσάπλιν τὰ εἶχε κυριολεκτικὰ χαμένα. Ἡ εὐγένεια, ἡ ἡμερία καὶ ἡ ἐξυπνάδα αὐτῆς τῆς γυναίκας τὸν εἶχαν ἤδη κατακτήσει, ἀλλὰ δὲ θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ τὴ δῇ σὰν μιά πιθανή σύζυγο. Ἡ διαφορά τῆς ηλικίας, τὸ σκάνδαλο καὶ ἡ φτώχεια του (ἡ Οὐνα ἦταν πλούσια) τοὺς χώριζαν. Ἡ μαθητρία ὅμως κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸ δάσκαλό τῆς νὰ τὴν παντρευτῆ. 'Εκείνη δὲν τοῦ ζητοῦσε τίποτα ἀπὸ κείνα πὺ τοῦ ζητήσαν οἱ ἄλλες γυναῖκες, χρήμα ἢ δόξα. Ἦθελε μόνο νάχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπάτῃ.

Τὸ καινούργιο σκάνδαλο πὺ ξέσπασε στὴν Ἀμερική, ἐξ αἰτίας αὐ-

ΤΣΑΡΛΥ ΤΣΑΠΛΙΝ: ὁ ἀνδρὺς πὺ ἀγάπησε ὅλο τὸν κόσμο ἀλλὰ δὲν ἀγοπήθηκε ποτὲ

τοῦ τοῦ γάμου, ἦταν τεράστιο, γιὰτὶ ἐτροφοδοτεῖτο κι' ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα τῆς κοπέλλας πὺ δὲν ἀναγνώρισε ποτὲ τὸ γάμο τῆς κόρης τοῦ μ' αὐτὸν «τὸν γέρο-σαβιστή», ὅπως ἀποκαλοῦσε τὸν Σαρλώ.

Πίστι καὶ πάλι στὴ ζωὴ

Ὁ Ὁ Νήλ πέθανε χωρίς νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναδῇ τὴν Οὐνα, χωρίς νὰ γνωρίσῃ τὰ ἐγγονάκια του, πὺ ἔνα ἀπὸ αὐτὰ μάλιστα ἔχει καὶ τ' ὀνομά του, Εὐγένιος. Κι' ὅμως, Μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἐνοχλητικὸ θόρυβο πὺ δημιούργησε ὁ ἀναπάντεχος γάμος, ὁ διάσημος ἡθοποιὸς ἀρχισε νὰ πιστεύῃ καὶ πάλι στὴ ζωὴ. Ἡ γυναῖκα του, παρὰ τὴ μικρὴ τῆς ηλικία, τοῦ ξανάδωσε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστι του καὶ τοῦ χάρισε τὴν εὐτυχία τῆς οικογενειακῆς ζωῆς, πὺ ὁ Σαρλώ δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ποτέ. Παιδί φτωχῆς οἰκογενείας, καθὼς ἦταν, εἶχε ζήσει πάντα μέσα στοὺς δρόμους μιάς φτωχογειτονιάς τοῦ Λονδίνου, χωρίς σπίτι, χωρίς στοργή.

Στὰ εικοσιοκτὼ τοῦ χρόνια πῆγε πὺς μποροῦσε νὰ φτιάξῃ κι' αὐτὸς ἐπιτέλους μιά ζωὴ κανονικὴ καὶ ἡρεμὴ καὶ παντρεύτηκε τὴ δεκαεξάχρονη Μίλντρεντ Χάρρις, πὺ δὲν τὸν ἐβλεπε παρὰ σὰν ἕνα ὡραίοτατο μέσο πὺ θὰ ὡδηγοῦσε στὴ δόξα. 'Ετσι, ἀναγκάστηκε νὰ τὴ χωρίσῃ, ἔχοντας τώρα στὴν πλάτη του τὸ οικονομικὸ δῶρο μιάς πρώτης συζύγου, πὺ τοῦ ζητοῦσε διαρκῶς ὅλο καὶ περισσότερα χρήματα. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μετὰ τὴ Λολίτα Μακ-μάρραϊ, πὺ κυκλοφοροῦσε μετὰ τὸ ψευδώνυμο Λίτα Γκρέϋ καὶ πὺ τοῦ χάρισε δύο παιδιά, τὸν Τσάρλς καὶ τὸν Σίντνεϋ. Στὸν τρίτο γάμο του μετὰ τὴν Πωλὲτ Γκοντάρ στάθηκε πῶς τοῦ προηγουμένου γυναικὸς εἶχε δι-τρίτη κράτηση δέκα, ἀλλὰ στὸ τέλος κατέληξε στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Ἀ-στη καὶ χωρίς καμμιὰ κατανόησι στὴν καριέρα τῆς.

Οἱ ἀρετὲς μιάς γυναίκας

Μιά ἀπ' τὶς ἀρετὲς τῆς Οὐνας εἶναι καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα τῆς, πὺ τὴν κάνει νὰ διαισθάνεται τὶς τὸν θεωρεῖ λίγο σὰν τὸ ἔδδομο παιδί τῆς... 'Ὡς τώρα ἔχει ἀποκτήσει τὴ Τζεραλτίννα, δεκατριῶν χρονῶν, τὸν Μάικλ, δώδεκα χρονῶν, τὴ Ζοεφίνα, τὸν Εὐγένιο, τεσσάρων χρονῶν καὶ τὴ Τζακλίν Σέσιλ πὺ εἶναι μόλις ὁκτὼ μηνῶν. Ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, ὁ Σαρλώ ἐσπείει ξαφνικά σὲ ἀπότομους θυμούς καὶ ἡ Οὐνα τὸν ἡσυχάζει στὴν κατάλληλη στιγμή με-

μιά χαριτωμένη φράσι ἢ μετὰ μιά σχετικὴ παρατήρησι. Καὶ τότε ὁ θυμὸς πὺ εἶχε κυριεύσει τὸν Τσάπλιν, ἐξαφανίζεται σὰ σαπουνόφουσκ. Ὁ Σαρλώ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀφι-ρμημένος. Εἶναι ἀνίκανος νὰ θυμᾶται διάφορα ραντεβού καὶ παραγγελίες (ὅταν δὲν ἐργάζεται) καὶ γι' αὐτὴν ἡ γυναῖκα του, κάθε πρωτὶ, τοῦ σπ-μειώνει σ' ἕνα χαρτάκι ὅλες τὶς δου-λειές τῆς ἡμέρας. Ὁ διάσημος ἡθο-ποιὸς δὲν θέλει νάχῃ χρήματα στὴ τσέπη του κι' ἔτσι ἡ Οὐνα φροντίζει νὰ πληρώνῃ ἐκείνη τοὺς λογαριασ-μούς του καὶ νὰ ἐφοδιάζῃ ἐκεῖνον πὺ τὸν συνοδεύουν μετὰ μερικὰ ἐπ-λάς πὺ τοῦ χρειάζονται.

Στὸ Βεβαί τῆς Ἑλβετίας, ὅπου διαιμνεί περισσότερο καιρὸ ἡ οἰκο-γενεῖα Τσάπλιν, τὸ σπουδαιότερο δωμάτιο τῆς βίλας τοὺς εἶναι τὸ δωμάτιο τῆς Οὐνας, στὸ πρῶτο πα-τωμα. Εἶναι μιά μεγάλη καὶ φωτει-νὴ κἀμαρα μετὰ δύο μεγάλα κρεβάτια μετὰ κολόνες, πὺ εἶναι φτιαγμένα σύμφωνα μετὰ σχέδια τοῦ ἴδιου τοῦ Τσάπλιν. Τὸ ἕνα κρεβάτι εἶναι γιὰ τὴν Οὐνα καὶ τὸ ἄλλο εἶναι γιὰ τὰ παιδιά, πὺ ἔχουν, ἐκ περιτροπῆς, τὸ προνόμιο νὰ περνοῦν τὴ νύχτα μετὰ τὴν μητέρα τους.

Ὁ Σαρλώ προτιμᾷ νὰ κοιμᾶται σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο. Στὸ μεγάλη κἀμαρα ὑπάρχει κι' ἕνα πα-λιὸ γραφεῖο, γεμάτο πάντα καὶ φωτο-βλῖα, βάζα μετὰ λουλουδιὰ καὶ κυρίως γραφίες, πὺ χρησιμεύει στὴν ἄλλη-Τσάπλιν γιὰ τὴ δικὴ τῆς ἀλληλο-γραφία καὶ γιὰ τοὺς λογαριασμούς τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἡ Οὐνα βγαίνει σ' ἕνα μπαλκόνι, πὺ ποὺ κάνει τὴν ἡλιοθεραπεία τῆς. Πάνω σ' ἕνα κινητὸ τραπέζι τῆς καὶ εἶναι μιά ἀπ' τὶς ἀδυναμίες τῆς καὶ πάντως σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι καὶ τὸ τοποθετημένο ἕνα ὑπερμοντέρνο πῆ-ἀπ. Ἡ Οὐνα εἶναι μιά φανταστικὴ θαυμαστρία τῆς μοντέρνας προτιμή-καὶ μιά ἀπ' τὶς ἰδιαιτέρως προτιμῶ-σεις τῆς εἶναι ἡ μουσικὴ ἀπ' τὴν πε-ρίφημη ταινία τοῦ συζύγου τῆς, τὸ «Εὐ-φῶτα τῆς ράμπας». Αὐτὸ τὸ δωμα-τιο λοιπὸν εἶναι, ὡς ποῦμε, τὸ «Εὐ-οικητήριο» τῆς οἰκογενείας. Τὰ παι-διά περνοῦν ἀπὸ κεί ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ τῆς πούν τὰ παράτονα καὶ τὶς χαρές τους, ὁ Σαρλώ μπαίνει γιὰ νὰ ζητήσῃ ἕνα σῶρδ πράγματα πὺ χρειάζεται καὶ οἱ ὑπηρετές τῆς γαίνουν νὰ πάρουν διάφορες ἐντολές.

Τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ Ἡ Οὐνα προσπαθεῖ νὰ μὴν ἐναι-χλῇ σὲ τίποτα τὸν ἀντρα τῆς. Συμ-κρατημένη καὶ σιωπηλὴ τὸν ἀκολου-θῇ παντοῦ, διασκεδάζοντάς τον μετὰ μετὰ μερικὲς ἀθῶες μανιέρες τῆς, π.χ. ἡ μανία τῆς νὰ ἔχῃ δεκά-δες κραγιόνια νὰ τὴν ἐκτελέσῃ τὰ νύ-χαι.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΖΗ!

Ἀφοῦ ἀπέκτησε δόξα καὶ πλοῦτη, ὁ Σαρλώ τὰ ἔχασε ξαφνικά ὅλα κι' ἔμεινε μόνος φτωχὸς κι' ἀπογοητευμένος. Τότε τὸν ἀγάπησε ἡ Οὐνα καὶ τοῦ ξανάδωσε τὴν πίστι στὸν ἑαυτὸ του. Ἐπὶ δεκατέσσερα χρόνια, τὸ ζεῦ-γος Τσάπλιν ζῇ εὐτυχισμένο σὲ πλήρη ἁρμονία καὶ ἀπέκτησε ἑξὶ παιδιά.

ἐξαιρετικὴ περίπτωση. Δὲν τοῦ ζη-τάει ποτὲ τίποτα, ντύνεται ἀπλᾶ (τὸ χειμῶνα μιά φούστα μετὰ μάλ्लιν μπλούζα, τὸ καλοκαίρι φούστα μετὰ βαμβακερὸ πουκαμισάκι) καὶ τὰ μαλλιά τῆς ὅταν βρίσκεται σπῆτι εἶναι λυμένα πάνω στοὺς ὤμους ἢ μα-ζεμένα σὲ ἀλογουρὰ μετὰ ἕνα λαστι-χάκι. Δὲ φοράει ποτὲ τὴ θέρα τῆς καὶ δὲ συμπαθεῖ τὰ κομψὰ φορέμα-τα. Στὸ σπῆτι, ἡ κυρία Τσάπλιν ἐν-διαφέρεται γιὰ ὅλα κι' εἶναι ἐξαι-ρητικὰ εὐγενικὴ μετὰ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Τὴν Τρίτη, ἡμέρα ἐξό-δου τῆς μαγεύσεως, ἐτοιμάζει ἐ-κείνη τὸ φαγητὸ καὶ συχνὰ τὴ βοη-θαίνει ὁ Σαρλώ πὺ διασκεδάζει, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ὑπολοίπων ὑπηρετῶν, μιμούμε-νος, μετὰ ἀπαράμιλλη ἐκείνου κλο-ουνίστικα κόλπα του, τὰ φερσίματα ἐνὸς μάγειρα ἢ ἐνὸς χαζοῦ ὑπηρετῆ.

Φροντίζει γιὰ ὅλα

Μιά ἀπ' τὶς μεγαλύτερες ἐγνοιες τῆς Οὐνας, εἶναι νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸ Σαρλώ τὴ μεγαλύτερη ἀνεσι ὅταν ἐργάζεται κι' ἔχει συνηθίσει τὰ παι-διά τῆς σὲ μιά αὐστηρὴ πειθαρχία ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν. Μετὰ τὴ δουλειά του, γιὰ νὰ τὸν ξεκουράσῃ τὸν ἀκολουθεῖ τὸ καλοκαίρι στὸ γῆ-πεδο τοῦ τένις ἢ στὴν πισίνα, ὅ-που ὑπερτερεῖ πάντοτε ὁ ἀθλητικὸς σύζυγός τῆς. Χάρης σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱκανότητες τῆς Οὐνας ἡ ζωὴ ὅ-λης τῆς οἰκογενείας κυλάει γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν μεγάλο ἄνθρωπο, χω-ρίς νὰ τὸν κουράζῃ ἢ νὰ τὸν ἐκνευρί-ζῃ. Τὰ παιδιά εἶναι εὐγενέστατα καὶ «ἀνθρώπινα», κατὰ τὴν ἐκφρασι μιάς γκουβερνάντας καὶ ὅλα φέρουν κατὰ κάποιον τρόπο τὴ σφραγίδα τῆς εὐ-φυΐας τοῦ πατέρα τους.

Τὰ παιδιά

Ἡ Τζεραλτίννα θέλει νὰ γίνῃ μυ-θιστοριογράφος καὶ γράφει ἀτέλειω-τα φανταστικὰ διηγήματα καὶ τῆς Ζοεφίνας τῆς ἀρέσουν οἱ μεταμφιέ-σεις καὶ κάθε τόσο δημιουργεῖ μόνῃ τῆς ὠρισμένα διασκεδαστικὰ σκέτς. Ὁ «διάδοχος» ὅμως τοῦ Σαρλώ εἶναι ὁ Μάικλ, ἡ ἀποκάλυψις τῆς τε-λευταίας ταινίας τοῦ Τσάπλιν «Ἡ Οὐ-νας βασιλιάς στὴ Νέα Ὑόρκη». Τὸ ἀγόρι αὐτὸ εἶναι προικισμένο πρᾶ-γματι μετὰ τὶς κωμικὲς ἀρετὲς τοῦ πα-τέρα του καὶ συγχρόνως μετὰ ἕνα σπά-νιο δραματικὸ ταλέντο. Ὁ Σαρλώ εἶναι δέβαιος πὺς χάρις στὸ γιοῦ του θὰ συνεχισθῇ ἡ κινηματογραφικὴ δυναστεία του κι' ὅτι ὁ Μάικλ ἔ-χει μπροστὰ του ἕνα λαμπρὸ καὶ φωτεινὸ μέλλον.

KARLA NTE ΓΚΡΑΝΤΕ



Ὁ Μάικλ εἶναι ὁ πραγματικὸς δόχος τοῦ Σαρλώ. Ἀπὸ τὸν πα-τερὸν ὡς τὴν κωμικὴ ἐφέ-καὶ ἀπ' τὴν μητέρα τὸ δῶρον εὐρείας ἀντιλήψεως, πὺ τοῦ τρέπει νὰ παίξῃ καὶ δραματι-κὸς μετὰ μεγάλη πάντα ἐπιτυ-

Ὁ διάσημος ἡθοποιὸς μετὰ τὴν οἰκογενεῖά του. Ἡ σύζυγος εἶναι ἀριστερά, μαζί μετὰ τὶς δύο μικρὲς καὶ μοιάζει κι' αὐτὴ σὰν κοριτσάκι ἀλλὰ ὁ Σαρ-λέει πὺς εἶναι «ὁ φύλακας ἄγγελός τους». Ἐκείνη πὺ τὰ προβλέπει καὶ τὰ φροντίζει ὅλα, γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ τὸ εὐτυχισμένο σπιτικό του.





Προσπαθούσε άπεγνωσμένα να σκεφθί κανένα θέμα λιγώτερο προσωπικό...

Η ΚΑΙΤΗ έκλεισε την πόρτα του μικρού της διαμερίσματος και άκουμπησε πάνω της μ' ένα ελαφρό λαχάνισμα. Είχε ανέδει τόσο διαστικά τη σκάλα, ώστε τώρα μονάχα γινόταν αντίληπτο στο μυαλό της κάτι το διαφορετικό που συνέβαινε εκεί έξω στο κεφαλόσκαλο. Μισάνοιξε πάλι την πόρτα και κρυφοκύτταξε. Είδε τότε ένα ανδρικό χέρι να προβαίνει από την πόρτα του διπλανού διαμερίσματος και να παίρνει μέσα ένα σάκκο του γκόλφ που ήταν άκουμπισμένος απ' έξω.

Αυτό ήταν λοιπόν. "Ένας καινούργιος γείτονας! "Ύστερα από τρεις εβδομάδες, άδειανές, έφιαλτικές, έρημες, άφοτου ό πρώην γείτονας της, ό Ρόμπερτ, έφυγε μακριά, για τό Μπέρμινγκχαμ. "Ο Ρόμπερτ, που οι δίσκοι του πίκ - άπ του είχαν μπερδεύει με τους δικούς της, που τά διδλία του είχαν στίβαχτι πάνω στα δικά της, που οι ζωές τους είχαν τόσο πολύ άνακατωθή ώστε έμοιαζαν σαν άδιάρρηκτα ένωμένες για πάντα.

"Η Καίτη δρασκελίσε τό καλάζι με τά ψώνια που είχε φέρι μερικάς και έβριξε μία ματιά στον καρέφτι. Τί θλιμμένη έκφρασι πού είχαν τά μάτια της! Τής ήταν τόσο ύσκολο να καταλάβη πώς ό Ρόμπερτ, ύστερ' από δύο βδομάδες σιγής, τής έγραψε ένα τέτοιο γράμ-

μα. "Ένα γράμμα πού δεν φανέρωνε καμμία άφόρητη θλίψι για τό χωρισμό τους, αλλά πού την παρακαλούσε να του στείλη πίσω τις πλάκες του και «να δεχθί τις ευχαριστίες του πού — εκείνη — τού είχε πλουτίσει τόσο πολύ τη ζωή του! — Τού την πλούτισα με τά γεύματα!», συλλογίστηκε πικραμένη ή Καίτη, ενώ με τη φαντασία της έβλεπε τόν Ρόμπερτ νάρχεται συντετριμμένος και κατάχλωμος στην κηδεία της, όταν εκείνη θα πέβαινε — βέβαια — από τις τόσες πίκρες της ζωής!

Στό μεταξύ, ένα μικρό σύννεφο τράβηξε την προσοχή της στ' άνοιχτό παραθύρι. Πήγε ως εκεί και, σκύβοντας λίγο, είδε πίσω από τό παράθυρο τόν πλαινού διαμερίσματος ένα ανδρικό χέρι να ταρακουνά ή κάποιο μαυρισμένο τηγάνι.

Με σφιγμένα χείλη ή Καίτη έκλεισε τό τζάμι της και τράβηξε για την κουζίνα. "Άλλη φορά, ή θέα μιάς τέτοιας ανδρικής άτζαμωσύνης ίσως τη συγκινούσε. "Όμως φτάνει πιά! "Από δω και μπρός, δεν είχε άρεβί πια να βοηθήσει άντρες πού δεν ήξεραν να μαγειρεύουν, ούτε να τους παχαίνει για λογαριασμό άλλων κοριτσιών στο Μπέρμινγκχαμ, στη Σκωτία. Πριν από τόν Ρόμπερτ, ήταν ό Μπράϊαν. "Ένας φοιτητής τής ιατρικής πού έκανε τώρα πρακτική στη Γλασκώδη.

Μελαγχολική και γεμάτη νοσταλγίες, ή Καίτη, άρχισε να κόβη σαλάτα και να ψήνη μπέικον, όταν άκουσε να χτυπάνε την πόρτα της. Για μία στιγμή στάθηκε σαν άναποφάσιστη, με τη σκέψι πώς θα ήταν ό νέος γείτονας πού θα ήθελε ίσως να τη γνωρίσει και, ίσως να τής ζητήσει καμμία μαγειρική συμβουλή: «Πόση ώρα βράζετε τό αυγό;» ή κάτι παρόμοιο. Και, ύστερα, άντιπε πήγαινε να τού μαγειρεύσει τρεις φορές τη μέρα, από γειτονική ευγένεια, ώσπου...

Τελοπántων, ή Καίτη αποφάσισε κι' άνοιξε.

Τούτος έδω ήταν ένας άντρας ξερακιανός, σοβαρός, πού έπαίξε στα χέρια του ένα ζευγάρι γυαλιά. Δίχως να την κυττάξη τής είπε χαμηλόφωνα:

— "Ονομάζομαι Ρίτσαρντ Γουέστ. Και τής έδειξε την πόρτα τού πλαινού διαμερίσματος, θέλοντας να ύποδηλώσει μ' αυτό πώς καθόταν από σήμερα εκεί.

— "Ω, ναι, είπε ή Καίτη ευγενικά και κάπως αδιάφορα.

— Μήπως έχετε να μου δανείσετε μία μικρή πρέζα μαντζουράνα, μονάχα ως αύριο τό πρωί; (Στό γυαλιό αυτό έβαλε επί τέλους τά φυσικά, ξερή μαντζουράνα.

— Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν νομίζω πώς έχω τέτοιο πράμα, είπε ή Καίτη.

"Ο νέος άναστήκωσε με άπορία τά φρύδια, λές και ήταν άπίστευτο τό να μην έχη μία χούφτα ξερή μαντζουράνα, έτοιμη, στην τσέπη της. "Ύστερα, μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο συγγνώμης, πού την άνησυχσε, χαιρέτησε κι' έφυγε.

"Η Καίτη ξαναγύρισε στην κουζίνα διατηρώντας στήν μάτια της την άπορημένη του ματιά της. Ή μαντζουράνα είναι ένα χορτάρι νέχισε τη σαλάτα της μπουρμούριζοντας:

— "Άκους μία πρέζα μαντζουράνα!

Παρ' όλ' αυτά, εκείνος ό σοβαρός με τά γυαλιά, ξαναρχόταν συχνά στο μυαλό της και, την άλλη μέρα, καθώς σημείωνε τά ψώνια, τζουράνα! και την έγραψε πρώτη.

Έξω, στον ήλιόλουστο δρόμο, ένοικισε ξαφνικά μία λυρική διάθεση ήταν ούτε διαστικά, σήμερα δεν ήσαν βριστόν τόν Ρόμπερτ με την ίδια θυσινική πίκρα.

Είχε μπη στο μπακάλικο γειτονιάς, για τά ψώνια της, όταν ξαφνικά, άκουσε να στριγκλάνε τά φρένα ενός άμαξιού από μερικές δαδίσσες να τσιρίζουν από τρομάρα. "Έτρεξε μαζί με άλλους και μόλις πρόλαβε να ιδι τόν νέο γείτονα της, τόν Ρίτσαρντ Γουέστ, να σκουκίζει τό ακονισμένο του χέρι και να τής ζητάει συγγνώμη από τόν σωφέρ ενός φορτηγού, πού, από λάθος δικό του — φαίνεται — παρά λίγο

να τόν κόψει. Γύρισε και ξαναμπήκε μέσα τη στιγμή άκριδώς πού ό Ρίτσαρντ, άνεβαιώνοντας στο πεζοδρόμιο, έμπαινε κι' αυτός πίσω της στο μπακάλικο.

"Η Καίτη έστριψε άλλοι τό κεφάλι. "Ένοιωσε όμως πώς ή προσοχή τού καταστηματούρχη και τών υπαλλήλων του στράφηκε σχεδόν άποκλειστικά στον γυαλοφορμένο πελάτη: «Μάλιστα — συλλογίστηκε! Τέτοιου είδους άνθρωποι είναι. "Ολοι τόν προσέχουν».

— Παρακαλώ, μία ντουζίνα μπεκafίκος, ζήτησε ό Ρίτσαρντ.

— Πώς είπατε; ρώτησε ό υπάλληλος με άπορία.

— Είπα, μία ντουζίνα μπεκafίκος! φώναξε δυνατώτερα ό πελάτης. Δημιουργήθηκε κάποιο σουσουρο και ό καταστηματούρχης έτρεξε.

— Θά μπορούσατε να μάς περιγράψετε αυτό πού ζητάτε, κύριε;

— Είναι κάτι μικρά πουλάκια της Μεσογείου, άποκρίθηκε ό Ρίτσαρντ. Τρώνε μονάχα σούκα. Μπεκαφίκος, Ιταλικά, θά πη σκυφαγός.

"Ολοι, και ή Καίτη μαζί, τόν κύτταγαν με στόμα άνοιχτό. "Ο καταστηματούρχης πήρε ένα πουλί από τό ψυγείο και τού τό έδειξε.

— Μήπως ζητάτε άγριοπετεινάρο, κύριε;

"Ο Ρίτσαρντ κούνησε άρνητικά τό κεφάλι.

— Τότε... μήπως κανένα τρυγόνα... κανένα περιστέρη;

"Ο Ρίτσαρντ όμως έστριψε κιόλας να φύγη. "Η Καίτη χαμήλωσε τό κεφάλι καθώς θά περνούσε από μπροστά της, όταν αυτός σταμάτησε και τής είπε:

— Καλημέρα, δεσποινίς Κράουδερ.

"Η Καίτη σήκωσε τά μάτια της. κι' ένοιωσε τά πόδια της να μουδιάζουν καθώς άντίκρυσε τό πονηρό βλέμμα του.

— "Ω... καλημέρα, μπουρμούρισε κατακόκκινη.

"Αλλά εκείνος ξεκίνησε πάλι κι' έφυγε. "Ωστε φρόντισε κι' έμαζε τό όνομά της; "Άλλο κι' αυτό! "Όμως στο κάτω - κάτω, δεν ήταν και δύσχεστο να ένδιαφέρεται κάποιος για σένα, άκόμα και άν αυτός κάποιος ήταν ένας πιαλαδός πού ζήτοσε να βρή μαντζουράνες και μπεκafίκος! "Αλλωστε, πού ξέρεις άν αυτός ό Ρίτσαρντ Γουέστ δεν ήταν κανένας διάσημος μάγειρας, πού θά μπορούσε να πλουτίσει τη ζωή της με τίποτα γνώσεις εξωτικής μαγειρικής; Ναι, αλλά... όχι... "Αδύνατο! Ουμήθηκε πού μωρισμένο τη γάνι...

Πέρασε χαζά και άεργα όλη την ήμέρα μέσα στο σπίτι. Κατά τό άπόγευμα, ό Μίλλ Τάκερ, συνάδελφός της σ' ένα γραφείο, την πήρε στο τηλέφωνο και προθυμοποιήθηκε να τη συνοδεύσει σε μία συναυλία. Τού άπάντησε, μελαγχολικά, πώς θά τό επιθυμούσε πολύ, αλλά ότι είχε κλείσει τό βράδυ της ήδη μ' ένα άλλο ραντεβού.

Καθώς έκλεινε τό τηλέφωνο, έπηρεσε ξ

αυτή την κουβέντα: Αυτή δεν είχε κανένα ραντεβού έδώ και τρεις εβδομάδες πού έφυγε ό Ρόμπερτ. Γιατί δεν δέχτηκε να πάη με τόν Μίλλ Τάκερ στη συναυλία; Σίγουρα κάτι τής συνέβαινε σήμερα.

Στις έφτά ή ώρα αποφάσισε να φανή λογικότερη, κάνοντας τη σκέψη: ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί νάρη δυό μέρες συνέχεια και να ζητήσει μία πρέζα μαντζουράνα! Στο τέλος - τέλος, έπρεπε να θυμάται ή Καίτη πώς όλοι οι άντρες, πού είχαν έρθει στο δωμάτιό της από τό πλαινό διαμέρισμα, τής είχαν φέρι δυστυχία.

Τό καλύτερο θά ήταν να φάη έξω εκείνο τό βράδυ. Πήρε την άπόφασι και άρχισε να ντυνεται άνόρεχτα. Τής ήρθε να φορέσει ένα γκριζο φουστάνι, πολύ σοβαρό, αλλά ύστερα τό μετάνιωσε και έβαλε ένα κατακόκκινο, μ' ένα πελώριο και θεότρελλο γιακά. Αυτό μάς έλειπε τώρα να ντυόμμε και σοβαρά, έπειδή ό γείτονας μας φαίνεται σοβαρός και φοράει γυαλιά! "Έβαψε τά χειλάκια της χτυπήσει και ξεκίνησε.

Τό «Σε Ζύλ» ήταν ένα κομψό έστιατόριο, λίγο παρακάτω, όπου σύχναζε μία λιχουδική πελατεία κι' άπολάμιβανε τά έκλεκτά φαγητά του.

— Νά ένα μέρος πού θά μπορούσε να βρή κανείς άκόμα και μπεκafίκος! συλλογιζόταν ή Καίτη καθώς έμπαινε μέσα και καθόταν σ' ένα τραπέζι.

Παρ' όλ' αυτά, παράγγειλε ένα κορσικάνικο γκούλας και τό είχε κιόλας μισοφάει όταν μπήκε μέσα και ό Ρίτσαρντ Γουέστ, με ένα πελώριο διδλίο κάτω από τό μπράτσο του. Τό δλέμμα του ήταν άφηρημένο, κουρασμένο, κι' ένα μαντήλι, σαν πρόχρηος έπίδεσμος, ήταν τυλιγμένο γύρω από τό χοντρό δάχτυλο του χεριού του.

"Η Καίτη χαμήλωσε τό δλέμμα στο πιάτο της. "Ε, όχι! Καίρως ήταν πια να πάψη να σκοτίζεται για τόν κάθε άπραγο και άδέξιο άρσενικό πού σκόνταφτε στη ζωή της.

Στό μεταξύ, τρία γκαρσόνια έγκατέστησαν τόν Ρίτσαρντ σ' ένα τραπέζι, τού έβαλαν μπροστά του ένα μπουκάλι κιάντι και, όταν εκείνος σήκωσε τό κεφάλι και άρχισε να έξετάξη δλόγωνα τους πελάτες, ή Καίτη ξαναχαμήλωσε τό δικό της Μάταιο. "Ο Ρίτσαρντ την είδε και άμέσως σηκώθηκε. "Αρπαξε — άγνωστο για ποιά λόγο — την μπουκάλια τό κιάντι από τό λαιμό και πλησίασε τό τραπέζι της:

— Θά θέλατε να καθήσετε μαζί μου; τη ρώτησε, γέρνοντας από πάνω της σαν έρωτηματικό.

"Η Καίτη άνοιγόκλεισε τά μάτια της γρήγορα. Νά τόν προσβάλει και να τόν ξαναστειλή πίσω στη θέσι του; Θά ήταν φοβερό.

— Καθόστε σεις στο δικό μου τραπέζι, τού άπάντησε σταθερά.

— Λαμπρά, είπε κείνος.

Πήγε στο τραπέζι του, πήρε τό διδλίο, την πετέρεσε, τη θήκη τών γυαλιών του και ξαναγύρισε. Μόλις κάθισε άρχισε πάλι να την κυττάξη με κείνο τό πονηρό του δλέμμα.

"Η Καίτη τόν ρώτησε για τό δάχτυλό του και, όταν αυτός την πληροφόρησε πώς τό είχε κόψει με μία κονσέρβα, εκείνη δεν άντεξε στον πειρασμό και τού έκανε μία πομπώδη διάλεξι περί μολύνσεων και πρώτων βοηθειών. Αυτός χαμοουρήθηκε διακριτικά και τής είπε:

— Πολύ ευγενικό έκ μέρους σας να ενδιαφέρεστε για μένα, μίς Κράουδερ, αλλά είμαι βέβαιος πώς θά γιαιτρευθώ γρήγορα. Πώς πίνετε τόν καφέ σας;

— Γλυκό βραστό, είπε ή Καίτη κοκκινίζοντας.

"Ακριδώς όπως τόν τραβά και ή δική μου καρδιά! είπε ό Ρίτσαρντ, λές και ή καρδιά του ήταν κάτι, πού έπρεπε να τραβήξη όλη την προσοχή της.

— Τι διδλίο είναι αυτό; ρώτησε κεινη άπότομα.

— Είναι ένα διδλίο μαγειρικής, τής άποκρίθηκε ό Ρίτσαρντ χαμογελώντας. Δείχνει πώς μπορεί να μάθει να μαγειρεύη κανείς με εικόνες.

Τής τό άνοιξε και τής τό έδωσε να τό δη.

— Πώς τό βρίσκετε; τη ρώτησε και συμπλήρωσε: Μιλάει όλο για γαλλικά και Ιταλικά φαγητά. Είναι ένα είδος ύψηλης μαγειρικής και μου χρειάζεται έπειδή θά ταξιδεύω με ανθρώπους διαφόρων εθνικότητων και θά πρέπει να βοηθώμε κάποιου δλοι...

— "Ακριδώς θά ταξιδεύετε; τόν έκοψε ή Καίτη με πνιγμένη φωνή.

— Πρόκειται για μία άποστολή στην "Αφρική, τής έξηγησε ό Ρίτσαρντ. Μία άποστολή για τους ύποναύπλεκτους λαούς. "Υπόθεσι τών "Ηνωμένων Έθνών. Είμαι, βλέπετε, γεωλόγος.

— Φυσικά, έξακολούθησε να λή ή Ρίτσαρντ, ό μετελάς αυτού τού διδλίου είναι πού δεν μπορεί να βρης ό,τι σου χρειάζεται άπό στην "Αγγλία. Τό είδατε και σεις τό πρωτί έγινε στο μπακάλικο με τους μπεκafίκος.

— Πραγματικά, συμφώνησε ή Καίτη.

Πληρώσαν κι' έφυγαν. "Έξω ή νύχτα ήτανε γλυκεία. "Ο Ρίτσαρντ τής έξηγούσε με εύφραδεια τις διαφορές της γεωλογίας από τη γεωγραφία. Είχαν φτάσει στο κεφαλόσκαλο τών διαμερισμάτων τους όταν άκόμα τής έλεγε:

— Τό κάρβουνο, τό πετρέλαιο, τό σούραιο, τό χρυσάφι, μονάχα ένας γεωλόγος μπορεί να τά...

Στό σημείο αυτό έκοψε τη φράσι του. Γύρισε, την κύτταξε και τής είπε:

— Θά θέλατε να σας προσφέρω ένα ποτηράκι κλάρετ;

— Ναί... όχι... ναι! — δέχτηκε στο τέλος. Ό θά ήθελα.

— "Υπάρχει μονάχα μισό μπουκάλι, είπε ό Ρίτσαρντ άνοιγοντας την πόρτα και πρόσθεσε: Με συγχωρήτε... Φοβούμαι πώς αυτό τό δωμάτιό έχει διακοσμηθή άρκετά κακόγουστα.

"Η Καίτη άνατρίχιασε με τη σκέ-

ψη ότι εκείνη κι' ό Ρόμπερτ είχαν καταναλώσει τόσες και τόσες μέρες για να τό βάσουν μ' αυτά τά χρώματα.

— "Έμένα μ' άρέσει, τού είπε. — "Αλήθεια; θαύμασε αυτός ντροπιασμένος.

Και, ύστερα, δάλθηκε να βρή πότηρι για να τής προσφέρει τό κλάρετ. Δεν τά κατάφερε όμως και ή Καίτη βρέθηκε στην άνάγκη να φέρι από τό δικό της διαμέρισμα. "Αφού έβρεξε λίγο τά χείλη της με τό ποτό, κάθισε σε μία καρέκλα κι' άκούγε τόν Ρίτσαρντ να τής άπαριθμεί τά προϊόντα πού θά κατέφερνε ν' άποσπάση από τά σπλάχνα τής "Αφρικής. "Αναθυμόταν πόσες φορές ό Ρόμπερτ, σουλατσάροντας μέσα στο ίδιο εκείνο δωμάτιο, δημηγορούσε για τό λαμπρό δικαστικό μέλλον του και τής έξηγούσε με ποιά ρητορικά σχήματα σχεδίαζε να τραβά τούς ενόρκους από τη μύτη. Κάτι άνάλογο έκανε κι' ό Μπράϊαν, πριν από τόν Ρόμπερτ, όταν ξαπλωνόταν εκεί πάνω, άνάσκελα, και τής άνέπτυσσε τις περιπλοκές πού μπορούσε να παρουσιάσει μία έγχείρησι τής κυλιτικής χώρας.

Ξάφνου, ή Καίτη τινάχτηκε πάνω, καθώς ένοιωσε τό πρόσωπο τού Ρίτσαρντ έκπληκτικά κοντά στο δικό της.

— ... τ' όνοματάκι σας; τη ρωτούσε.

— Καίτη, άποκρίθηκε αυτή κοκκινίζοντας σαν τομάτα.

— Καίτη, τής είπε αυτός, ισώνοντας τό κορμί του, δεν άκούσατε ούτε μία λέξι απ' όσα σας είπα.

Παρ' όλα αυτά, πήγε και τής έφερε ένα διδλίο πού έγραφε άποκλειστικά για την άποστολή και, μάλιστα, την έπεισε να τό πάρη μαζί της.

Γυρίζοντας στο διαμέρισμά της, έκλεισε θλιμμένη την πόρτα. Νά, λοιπόν, πού άρχισε μία νέα περιπέτεια, δίχως τη θέλησι της. Δυό άπό τά ποτήρια της βρίσκονταν κιόλας στο δωμάτιό του, ενώ αυτή είχε μαζί της τούτο έδώ τό διδλίο.

Αυτό έμοιαζε, κατά την Καίτη, με κείνα τά αλλόκοτα όνειρα, όπου κάθεται κανείς μέσα σ' ένα τραίνο, πού έβρει πώς θά έκτροχιασθή, κι' όμως περιμένει δίχως να μπορεί να άντιδράσει. Δεν ήθελε να ρωτήσει τόν Ρίτσαρντ πότε θά φύγη για την "Αφρική, έπειδή φοβόταν πώς θά τής έλεγε «αύριο». "Ετσι γίνονταν πάντα όταν ρωτούσε κανείς. Και ό καιρός κυλούσε.

"Όταν ήρθε τό «τηλεγράφημα» ήταν Σάββατο και ή Καίτη, έντελώς τυχαία, βρέθηκε στο διάδρομο και είδε τό διανομέα πού έδωγαινε από την πόρτα του.

"Η Καίτη ξαναμπήκε στο δωμάτιό της και περιμενε με σταματημένη την άνασα πίσω από την πόρτα της. Στο τέλος κάθισε σε μία καρέκλα και τόν περιμενε νάρη να τής άναγγείλη την τρομερή είδησι. Δεν πέρασαν δέκα λεπτά κι' έχασε δάδελα την ύπομονή της. Βγήκε, πήγε γραμμή στην πόρτα του και

τη χτύπησε. Αυτός τής άνοιξε την κύτταγε ξαφνιασμένος για ύφος της.

— Τό... τηλεγράφημα, μπουρμούρισε κεινη τραυλίζοντας. Πότε φέγε; Σήμερα; Δεν ύπάρχει λόγος να ξέρω, βέβαια, αλλά... νά... περνούσα και είπα... νά...

"Ο Ρίτσαρντ έβαλε τά γέλια και έφερε τά δυό χέρια στους ώμους της.

— Σε καλό σου, Καίτη! τής έπε. Είναι τά γενεθλιά μου, αυτό είναι όλο. "Η μητέρα μου μου έστειλ τηλεγράφημα...

Τί φιλή φλογερό ήταν αυτό πού άντάλλαξαν εκεί πέρα, στα δρομικά μπρός στην πόρτα!

Κι' όμως, σε λίγο, άρχισαν πάλι οι θλιβερές σκέψεις: "Έδλεπε τόν Ρίτσαρντ, τόν άδέξιο και ψηλό Ρίτσαρντ, να πληγώνεται στο πρόσπο από τό "άγκοθιατά κλωνάρια τής άφρικανικής ζούγκλας, πού τόν περιμενε να τής τόν άρπάξει. "Η τόσο άνοικοκύρετος, τόσο άγαμπος και άπροσπάτευτος! Τά δέκα φάρά της πλημύρισαν δάκρυα. "Αλλοίμονο! "Ηταν λοιπόν αδιέσκαπη!

"Κάποτε, χτύπησε ή πόρτα τής "Ηταν εκείνος:

— Καίτη, τής είπε σοβαρά, σ' είπα γέματα για τό τηλεγράφημα. Δεν έχω σήμερα τά γενεθλιά μου.

— Ναί... τό ήξερα, τού άπάντησε κεινη μισοπεταμένη.

— Φοβάμαι πώς σου είπα ψέμα και γι' άλλα πράματα άκόμα συνέχισε ό Ρίτσαρντ.

— Δεν πειράζει... Δεν πειράζει... Τί σημασία έχει αυτό, τραύλη ή Καίτη.

— Πειράζει και παραπειράει είπα αυτός, ενώ άρχισε να παδιολι με τά γυαλιά πάνω στους κτάφους του. "Η άποστολή πού έέλεγα έχει ξεκινήσει κιόλας έδώ δύο εβδομάδες για την "Αφρική!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή... έμένα δεν με πήρε μαζί τους... Δεν είναι δεκτός τό κα έξ αίτίας της μυωπίας μου. Κταλαβαίνεις; Σου τό έκρυφα άντροπή. Βλέπεις σου είχα μιλί ή τόσο πολύ γι' αυτό πού...

"Η Καίτη άνοιξε τό στόμα να πη κάτι αλλά εκείνος τής βούλωσε ευγενικά με τό χέρι και συνέχισε:

— Τό τηλεγράφημα ήταν από Πανεπιστήμιό μου. Με ξαναδιορίξ επιμελητή και με κάλουν να πάω μέσως. Φυσικά δεν πληρώνουν γάλο μισθό και θ' άναγκασθώμε ζούμε πολύ μετριμένα. "Όμως είσαι τόσο νοικοκυρά...

Δεν πρόλαβε να πη όλη τη γατί ή Καίτη βρέθηκε ξάφνου σ' άγκαλιά του. "Ύστερα από κάμνη σην ώρα ό Ρίτσαρντ είπε:

— Σήμερα θά κάνουμε την λευταία μας πολυτέλεια. Θά φέξω!

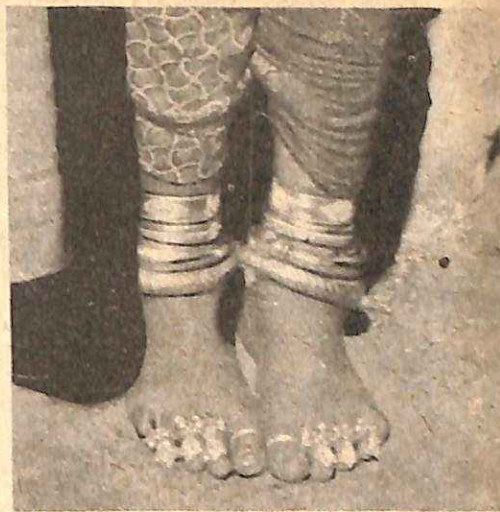
— Ναί! φώναξε ή Καίτη γελη από ευτυχία: Θά φάμε μία νζίνα μπεκafίκος με μία μικρή τζα μαντζουράνα!...

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΖΑΚ Ζ

ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ ΦΟΡΟΥΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΧΑΡΑΝΗ ΩΣ ΤΗ ΦΤΩΧΗ ΑΓΡΟΤΙΣΣΑ



Οι αγρότισσες φορούν άσημένα στολίδια ακόμα και στα πόδια— και στα δάχτυλα των ποδιών. Δεν τ' αγαπούν ακόμα κι' όταν δουλεύουν στα χωράφια. Τ' στολίδια αυτά έχουν πολλές φορές βάρος ένα, ενάμισυ κιλό ή και περισσότερο!



Ένα θαυμάσιο κόσμημα από σμάλτο του Γιαπούρ, χρυσάφι και διαμάντια, που ανήκει στη Μπεγκούμ του Παλανπούρ. Το περίφημο αυτό βραχιόλι το φορούσε κατά την ημέρα του γάμου της. Τα κοσμήματα του Παλανπούρ είναι πασίγνωστα για τη λεπτότητά τους, την εξαιρετική επεξεργασία τους και τους υπέροχους συνδυασμούς τους. Το Παλανπούρ είναι το μεγαλύτερο κέντρο της ινδικής βιομηχανίας κοσμημάτων, με τεράστια παραγωγή

Κάθε παντρεμένη γυναίκα στις 'Ινδίες πρέπει να είναι καθημερινά στολισμένη με χρυσάφι «επ' επόψεως» (κατά τους 'Ινδούς). και όχι μόνο στις γιορτές. Πολύ διακοσμητικά είναι τα κολλίδια της 'Ινδής, τα κοσμήματα των χεριών της και η «τίκα», το στολίδι του μετώπου, που είναι στερεωμένο στα μαλλιά, πάνω στη χωρίστρα και αποτελεί ένα από τα χαρακτηριστικότερα στολίδια



ΙΣΤΩ σε καμιά χώρα της Γης δεν φορούν τόσα στολίδια, όσα στις 'Ινδίες. Οι γυναίκες όλων των κοινωνικών τάξεων, απ' τη μαχαράνη ως την αγρότισσα, είναι κατάφορτες με κοσμήματα—ακριβά ή φτηνά, αδιάφορα. Τα παιδιά συνηθίζουν απ' την πιο μικρή ηλικία να φορούν στολίδια. 'Ακόμα κι' οι άνδρες δεν αποφεύγουν να φορούν στολίδια. Δεν είναι καθόλου σπάνιο να ιδη κανείς 'Ινδούς με μεγάλα σκουλαρίκια περασμένα στ' αυτιά. Οι μαχαράγιδες φορούν πάντα στο μπράτσο τους ένα βραχιόλι από καθαρό χρυσάφι, που έχει επάνω την εικόνα της προστάτιδας θεάς τους. Αυτό το βραχιόλι το φορούν ακόμα και κάτω απ' τα δυτικά τους ρούχα...

Η χαρά του στολιδιού δεν παρουσιάστηκε τελευταία στις 'Ινδίες. Είναι ένα πανάρχαιο έθιμο. Αυτό αποδεικνύουν τα γλυπτά κι' οι τοιχογραφίες, μνημεία, που χρονολογούνται από πολλούς αιώνες π.Χ. και που είναι σκορπισμένα σ' όλη τη χώρα. Με άγαπη και φροντίδα χάραν οι παλιοί καλλιτέχνες στην πέτρα ακόμα και τα πιο φανταστικά και λεπτά στολίδια. Κανείς δεν σκεπασμένο με στολίδια παρά με ρούχα. Έχει κανείς την εντύπωση ότι οι αστόλιστοι έπιφάνειες προκαλούσαν ένα αίσθημα κενού, και γι' αυτό τις απέφευγαν συστηματικά.

Ακόμα και σήμερα, λ.χ., το αστόλιστο μέτωπο θεωρείται αντιαισθητικά γυμνό και σύμβολο πένθους ή νηστείας. Η παράδοση της χώρας επιβάλλει τη διακόσμηση του μετώπου με κάποιο είδους στολίδι, έστω κι' αν πρόκειται για ένα μικρό χρωματιστό σημάδι, το «πόττου», που ζωγραφίζεται στη μέση του μετώπου, ανά-

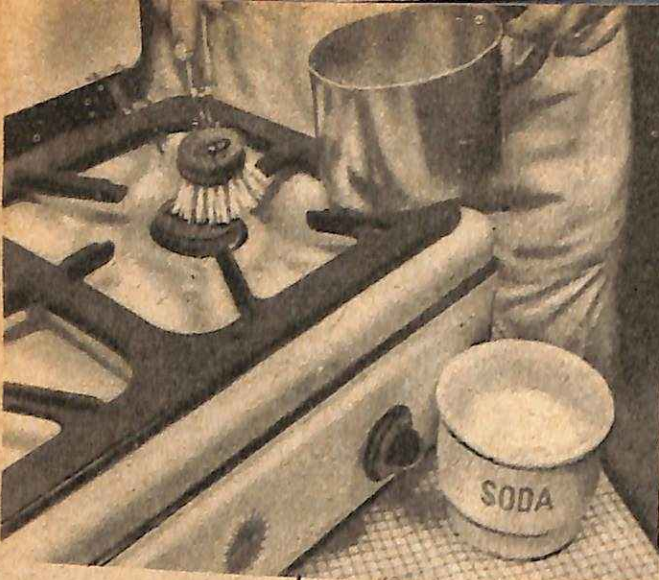
Τα παιδιά συνηθίζουν στα κοσμήματα απ' την πιο μικρή τους ηλικία, όπως αυτό το κοριτσάκι του Κασμίρ, που το κρατάει η μητέρα του στην αγκαλιά της. Σ' αυτό το κράτος των 'Ινδιών, που βρίσκεται στους πρόποδες των 'Ιμαλαίων, οι γυναίκες φορούν ζεστότερα ρούχα απ' το σαρρί.



Το σκουλαρίκι της μύτης «νάτ» είναι μαμαθανικής προέλευσης. Το φορούν ακόμα και σήμερα, στις γιορτές, οι κυρίες της ανώτερης ινδικής κοινωνίας. Ωστόσο είναι και το κόσμημα των ατιών αυτής της 'Ινδής, που ακολουθεί το σχήμα του ατιού. Το «σαρί», το πατροπαράδοτο φόρεμα της 'Ινδής, αποτελείται από 5½—6 μέτρα ύφασματος.

Γυναίκες από μια νομαδική φυλή που κατοικεί στα βουνά της Μυσόρας. Είναι ντυμένες με χτυπητά κόκκινα και μπλε φορέματα και όχι με πέτρες, βάζει άσημένα στολίδια, όπως αυτή η χωρική απ' τις Δυτικές 'Ινδίες. 'Ιδιαίτερο μέγεθος έχουν πάντα τα σκουλαρίκια από άσημι.





ΟΙ ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΑΕΡΙΩΝ

Όταν καθαρίζετε τις κουζίνες αερίου (πετρογκάζ κλπ.) χρησιμοποιείτε ένα στρογγυλό απαλό βουρτσάκι και φροντίστε να βγάλετε τις ακαθαρσίες με νερό και σόδα. Με την εύκαιρία αυτή σας συνιστούμε να μη ξεπλένετε, να μη βγάξετε τη σόδα αυτή, που προστατεύει την κουζίνα από τη σκουριά.



ΛΕΚΙΑΣΜΕΝΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Για να καθαρίσετε ένα λεκιασμένο μάρμαρο της κουζίνας, το περνάτε με την εξής αλοιφή: Λευκό του Μεντόν, τρεις κουταλιές της σούπας, νερό 4 κουτάλι της σούπας, βαρεκίνα ένα μίγμα στους λεκέδες, περιμένετε μισή ώρα και πλένετε το μάρμαρο με νερό.

ΟΙ ΞΥΛΙΝΕΣ ΚΟΥΤΑΛΕΣ

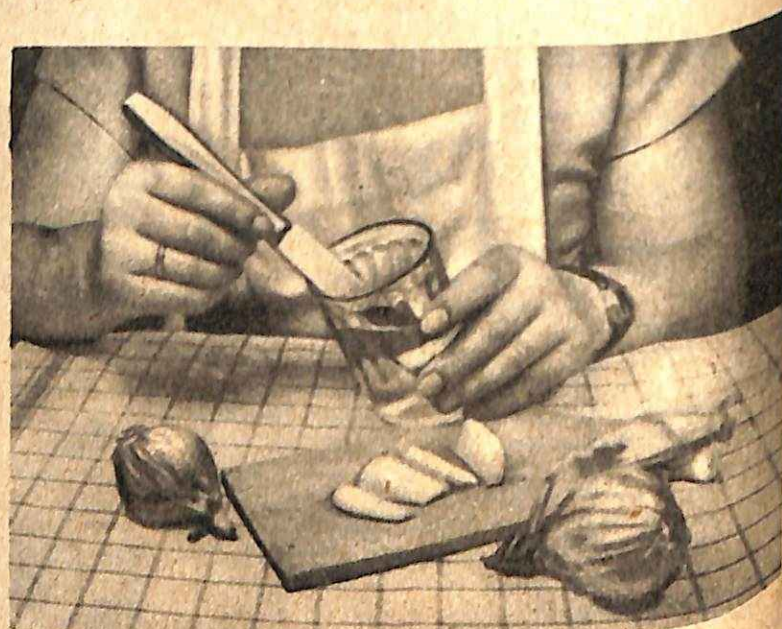
Ύστερα από ένα χρονικό διάστημα, οι ξύλινες κουτάλες και γενικά τα ξύλινα αντικείμενα της κουζίνας χρειάζονται ένα συστηματικότερο καθάρισμα, για-



‘Η «Γυναίκα» σās συμβουλεύει:

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ

Το πιο καλό μέσον που έχει μια νοικοκυρά στη διάθεσή της για ν’ αντιμετώπιση τα μικρόβια, που είναι ο έχθρος της υγείας μας και που ένεδρεύουν και στο πιο καθαρό σπίτι, είναι το ζεστό νερό. Το νερό που πλένετε τα πιάτα σας, τα κατσαρόλια σας κι’ όλα τα σκεύη της κουζίνας, πρέπει να είναι τόσο ζεστό, ώστε να μη μπορείτε να βγάλετε το χέρι σας μέσα σ’ αυτό. Γι’ αυτό το λόγο να μεταχειρίζεστε βούρτσες με μακρύ χέρι ή και σφουγγάρια από νάυλον. Λίγο απολυμαντικό μέσα σ’ αυτό το νερό είναι ένα καλό προφυλακτικό αν στο σπίτι υπάρχουν μεταδοτικές αρρώστιες. Αν έχετε στην κουζίνα σας άσπρους μουσαμάδες που έχουν λιγάκι κιτρινίσει από τη χρήση και τα πλυσίματα, αφού τους ξεπλύνετε καλά, θα τους περάσετε με νερό και ξύδι ή και σκέτο ξύδι. Θα καθαρίσουν άμέσως. Οι πετσέτες που σκουπίζετε τα πιάτα και τα φλυτζάνια πρέπει να πλένονται ύστερα από κάθε χρήση και συχνά να βράζουν. Όταν μαγειρεύετε δεν επιτρέπεται να βήχετε, να φτερνίζετε ή να καπνίζετε. Επίσης να μην ανακατεύετε στην κουζίνα όταν έχετε πληγωμένο δάχτυλο, γιατί μπορεί να πάθετε καμμία μόλυνση. Να μη ξεχνάτε ποτέ να σκεπάζετε τα τρόφιμά σας, είτε είναι μαγειρεμένα είτε ωμά. Άκόμα και το χειμώνα υπάρχουν μυίγες. Να φυλάτε τα τρόφιμά σας σε δροσερά μέρη και να θυμάστε ότι τα τρόφιμα που χαλούν εύκολα δεν διατηρούνται πολλών καιρό όσο κι’ αν είναι δροσερό το μέρος που τα φυλάτε. Και πρό παντός μη ξεχνάτε να πλένετε τα χέρια σας όταν πρόκειται να ασχοληθείτε με τη μαγειρική. Αν δε έχουν λερωθή τα χέρια σας με το τρίψιμο των χαλκωμάτων ή με άλλες δρωμίες, αλείψτε τα με βαζελίνη, τρίψτε τα και πλύνετε τα κατόπιν με ζεστό νερό και σαπούνι Μασσαλίας, που θα τους δώση την καθαριότητα.



ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΙΤΕ

“Αν δεν θέλετε να...κλαίτε όταν καθαρίζετε κρεμμύδια, βουτάτε σ’ κάθε κόψιμο το μαχαίρι σ’ ένα ποτήρι γεμάτο νερό. Έτσι οι άπαλλαγήτες εύκολα από τα αναγκαστικά αυτά δάκρυά σας.”



ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΥΩΣΗ ΤΟ ΓΛΥΚΟ

“Έχετε ετοιμάσει ένα γλυκό (κέικ κλπ.) και θέλετε να το κρυώσετε όσο το δυνατό συντομότερα. Βουτάτε το φλυτζάνι ή το κουτάλι στο νερό και το γλυκό θα κρυώσει πιο γρήγορα.”



ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ο καιρός να τις δούμε στην ελληνική ύπαιθρο, γιατί η ελληνική γη τις φιλοξενεί από αρχαιοτάτων χρόνων. Έχουν δε δημιουργηθεί τόσες ποικιλίες με τα διάφορα χρώματα, ώστε να θαυμάζουμε τη δημιουργική εργασία της φύσεως.

Οι άνεμώνες είναι πολύχρονες πόδες με ριζώμα. Ένα από τα καλύτερα και ωραιότερα είδη, τα αυτοφυή στη χώρα μας, αλλά και σε πολλές άλλες χώρες, είναι η στεφανοειδής, άλλη η γαλλική του Κάιν, παραλλαγή της προηγούμενης, που δημιουργήθηκε από τους ανθοκόμους. Αυτές οι δυο έχουν ανθη μανά και διπλά στην κορυφή του στελέχους τους, που είναι μονόκλωνο, ως 30 πόντους.

Η πραγματική τους ανθοφορία γίνεται την άνοιξη. Βλέπετε χρώματα κόκκινα, μόβ, λιλά, άσπρο καθαρό ή δίχρωμο λευκό με κόκκινο. Φυσικά αυτές που βλέπουμε τώρα, είναι οι καλοζωισμένες μέσα στα θερμοκήπια, όπου βλαστάνουν και ανθίζουν άβυσσος.

Είναι πολύ εύκολος ο πολλαπλασιασμός της άνεμώνας. Με σπόρο, αλλά και με χώρισμα του ριζώματος, όταν πρόκειται για διπλές. Με σπόρο γαίνονται όλο μονές. Η σπορά δεν γίνεται τώρα, αλλά το φθινόπωρο (Αύγουστο, Σεπτέμβριο) και σε καλοκοπρισμένο σπορείο, με καθαρό και λεπτό χώμα. Μπορεί η νοικοκυρά, αγοράζοντας ριζώματα από ένα ανθοκομικό κατάστημα ή και σπόρο να χρησιμοποιήσει με κοπρόχωμα και μια απλή γλάστρα. Ο σπόρος είναι χνουδωτός και φυσικά για να σπαρή και να απλωθή στο χώμα έχει κάποια δυσκολία. Γι’ αυτό το λόγο είναι να ανακατεύεται με λίγη άμμο ψιλή, για να στρωθή εύκολα. Τα ριζώματα που θα κάνουμε σπορείο, πρέπει να τα ξεριζώνουμε κατά το καλοκαίρι, τότε που το φυτό δεν έχει άνθος, γιατί η άνεμώνα δεν βαστά ανθισμένη πέρα από το Μάιο. Τότε μάλιστα είναι και στο φώρτε της. Τα ριζώματα αυτά, προηγουμένως πρέπει να τα μουσκεύουμε μέσα σε νερό μια - δυο μέρες. Το φύτεμά τους δεν ταιριάζει στη γλάστρα, γιατί μόνο ένα ριζώμα θα φυτέψουμε. Η θέσι τους είναι στο χώμα, σε αποστάσεις 25—30 πόντους και βάθος 5—6 πόντους. Επίσης πολύ ωραία φυτά γίνονται και στα παρτέρια. Τόσον όμως το έδαφος του κήπου, όσο και τα παρτέρια πρέπει να έχουν κοπρισθή με χονεμένη κοπριά του περασμένου χρόνου. Αγαπούν πολύ την υγρασία και δεν αντέχουν στον δυνατό ήλιο του καλοκαιριού γι’ αυτό και βαστούν ως τον Μάιο. “Ο-

ταν φυτέψουμε τα ριζώματα καλό είναι αφού ποτίσουμε, να τα σκεπάσουμε με λίγα άχυρα, για να κρατούν δροσιά, που τόσο την αγαπούν οι άνεμώνες.

Μιά άλλη όμως ποικιλία, έρχεται να επισκιάση τις δυο πρώτες, που είναι πολύ αρχαίες. Η γιαιωνέζικη. Αυτή την φιλόλιγη άνεμώνα (το στέλεχός της μπορεί να φτάση και το μέτρο ακόμη), έπρεπε να την ονομάσουν ευμετάβλητη, όπως τη ντάλια. Διότι έχει δημιουργήσει τόσες ποικιλίες μονές ή διπλές και τόσους χρωματισμούς, ώστε βλέπουμε ανθη μανά ή διπλά άσπρα, ρόδινα, κόκκινα. Αυτή έχει και το προτέρημα ν’ ανθίζει το καλοκαίρι ως το χειμώνα. Παρουσιάζεται φουντωμένη, με πλούσιο φύλλωμα και άγασπα τη δροσιά. Αυτή η δροσιά είναι εκείνη που της διατηρεί τη σιλουέτα της. Οι μονές της ποικιλίες γίνονται από σπόρο και οι διπλές με χώρισμα της τούφας από τώρα και μέχρι το τέλος του Φεβρουαρίου. Αυτή η γιαιωνέζικη, που διαψεύδει την καταγωγή της, γιατί έπρεπε νάναι κοντή και λεπτέπληκτη, κλαδεύεται κάθε χρόνο και το χειμώνα, αλλά οι τούφες χωρίζονται σαν πάρουν μεγάλη ανάπτυξη κάθε 3—4 χρόνια.

Εάν θέλουμε κομμένα ανθη της στεφανοειδούς, που νά φηγουράρουν το χειμώνα, μπορούμε να ενεργήσουμε ως εξής: Σε χώμα καλοκοπρισμένο, παίρνουμε ριζώματα από σπόρο ή και άλλα ριζώματα, από μονές ή διπλές κατά την επιθυμία μας. Τις φυτεύουμε σε απαγγερέδρα γιαιές, που δεν τις χτυπά ο άερας και σε αποστάσεις 30—40 πόντους. Την ίδια δουλειά μπορούμε να κάνουμε και μέσα σε καλοκοπρισμένες γλάστρες, που μπορούμε εύκολα να τις μετακινήσουμε από τη δεράντα στο εσωτερικό χώλ, με τα πιάτα τους, όταν ο καιρός είναι κρύος. Τα ριζώματα αυτά είτε τα μουσκεύουμε, είτε τα φυτεύουμε ξερά, αλλά, όταν τα σκεπάσουμε με τα χώμα μας, τότε τα ποτίζουμε χορταστικά. “Ας τις φυτέψουμε στο υπαίθριο θα τις σκεπάσουμε με λίγα άχυρα ή χόρτα. Η φύτευσις όμως πρέπει να γίνεται τον Σεπτέμβριο και σε βάθος το πολύ 6—7 πόντους και μέσα σε λακκάκια. Σε κάθε λακκάκι τοποθετούμε 3 ριζώματα μαζί. Τώρα, προκειμένου ν’ αποκτηθούμε τα πρώτα ανθη του χειμώνα, όφειλουμε να φτιάσουμε ένα πρόχειρο σκέπασμα σαν σέρα με ψάθες και πρό παντός για τη νύχτα, από τις αρχές ακόμη του Δεκεμβρίου. Ένας καλός τόπος γι’ αυτή τη δουλειά είναι οι τζαμαρίες, που αντικαθιστούν τις σέρες το χειμώνα. Αξίζει πραγματικά να δημιουργήσουμε τέτοιες άνεμώνες, γιατί είναι χάρμα οφθαλμών μέσα στις γλάστρες με τα διάφορα χρώματα. Κατά τις γιορτές, ένα καθαρό νερό και ένα περιτύλιγμα κάθε γλάστρας με χαρτί από διάφορα χρώματα σε κάθε γλάστρα και τοποθετησι δμορφα, πάνω σε τραπέζια μέσα στο δωμάτιο, παρουσιάζουν ένα εξαιρετικό και σπάνιο θέαμα.

Το φορτσάρισμα αυτό, είναι φυσικό να εξασθενίση το φυτό και γι’ αυτό η ώρα και τελευταία ανθησί τους, είναι το κύκνειο άσμα τους. Δεν θα χρησιμοποιηθούν πιά και είναι άχρηστα τα ριζώματά τους. Τους εξητήσαμε πάρα πολλά και μάς ικανοποίησαν. Έδωσαν όλη τη δύναμή τους, αλλά πέθαναν.

ΕΜΜ. ΑΝΑΣΗΣ
Γεωπόνος.



‘Η πούδρα COTY δάδωση στο πρόσωπό σας την φρεσκάδα της άνοιξεως.



ΑΛΜΑ

“Γνώμη”



Με μεγάλες εύκολιες πληρωμής

ΣΠΙΤΙ
Πανεπιστημίου 53

Ανέμος ανεβέ τρε...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ G. SCERBANENCO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ : Ο Μαρτίνο Ράσσι, φοιτητής της Ιατρικής, για να γλυτώσει από τη φτώχεια αποφασίζει να πωλεί τη Μίλλα. Άσκανι, κόρη ενός πλούσιου επιχειρηματία, κοπέλλα μάλλον άσχημη, αλλά με καλό χαρακτήρα και έντονη προσωπικότητα. Γι' αυτό το λόγο διακόπτει τις σχέσεις του με την ώραιότερή αλλά φτωχή συνδεδεμένη του Κάρολα Μπελέριο. Τις παραμονές του γάμου του όμως με τη Μίλλα, μαθαίνει ότι βρίσκεται στην Ιταλία κάποια Πολωνίδα φυγάς, η Φρίντα Μπολέσκι, παλιά συμμαθήτριά του με την οποία είχε συνδεθεί άλλοτε με ένα φλογερό έρωτα. Ο Μαρτίνο πηγαίνει άμέσως και τη συναντά. Παρόλο ότι έχουν περάσει έφτα χρόνια από το χωρισμό τους, οι δυο νέοι καταλαβαίνουν ότι αγαπιούνται πάντοτε το ίδιο και ότι δεν μπορούν να ξαναχωριστούν. Έτσι ο Μαρτίνο εγκαταλείπει τη Μίλλα, και παντρεύεται τη Φρίντα. Το ζεύγος όμως αντιμετώπιζει σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Η κατάσταση σι εθάνει στο άπρωτο, όταν ο Μαρτίνο γάνη τη δουλειά του και η Φρίντα προσβάλλεται από φυματίωση. Ο Μαρτίνο όμως καταρδώνει να δει δουλειά — τον βοηθάει σ' αυτό η Κάρολα Μπελέριο — και η κατάσταση της Φρίντα αρχίζει να δελιωνεται. Σ' αυτό το διάστημα η Μίλλα προσπαθεί άπνευσμμένα να ξεχάσει το Μαρτίνο χωρίς να κατορθώνει. Αναμεσά στους ανθρώπους του κύκλου της, συναντά κάποιους δικηγόρους Τζάκοπο Βόρσα. Είναι ένας μυστηριώδους τύπος προικωθής. Έκνεύει, πού πολιορκεί τη Μίλλα. Εκείνη δεν ενδιαιρέται καθόλου γ' αυτόν. Τον συναντά για τελευταία φορά σ' ένα πάρτυ, στο οποίο ο Βόρσα την αποκαιρετά και της λέει ότι φεύγει για πάντα από τον κύκλο τους, επειδή τον συκοφαντουν. Σ' τι σχετίζεται με κάποια παντρεμένη κυρία της συντροφιάς.

5^{ον}

ΣΗΚΩΘΗΚΕ κι' έκανε μια έλαφρότατη κίνηση του κεφαλιού. Η Μίλλα δεν είχε πιά το κουράγιο να σηκωθεί. Ήταν έκπληκτη και ένωλημένη. Τον ακολουθούσε με το βλέμμα και τον είδε να χάνεται στο διάδρομο. Ύστερα από μισή ώρα, περνώντας κοντά από την Καρνάρο, την άκουσε να λέει:

— Έκείνο το τέρας ο Τζάκοπο έφυγε χωρίς να χαιρετήσει. Θα βάλω να μετρήσουν τ' άσημένια κουτάλακια, μήπως έβαλε κανένα στην τσέπη του.

Η Μίτσι Καρνάρο έκανε πώς άστεινέεται, μα ο τόνος της φωνής της ήταν κακός. Μιλούσε σά μια γυναίκα θυμωμένη επειδή κάποιος δεν υποτάχθηκε στη γοητεία της.

Απ' αυτή τη φράση η Μίλλα δεβαιώθηκε πώς ο Τζάκοπο είχε πη την αλήθεια. Κι' ήταν πραγματικά περίεργο πώς πήγε σ' αυτήν ακριβώς να έξιμολογηθί πώς είναι ένας προικωθής και πώς γι' αυτό το λόγο και μόνο, άρνιόταν τις περιπτώσεις με τις παντρεμένες γυναίκες.

Όταν τ' ξανασκέφθηκε τις έπόμενες μέρες, βρήκε πώς η έξιμολόγησι αυτή, παρ' όλη την άδιαντροπιά της, είχε κάτι το άξιοπρεπές. «Είμαι ίσως άξιοκατάκριτος για άλλους λόγους, αλλά όχι γι' αυτό», είχε πη ο Τζάκοπο Βόρσα.

Η έντύπωσι πού είχε σχηματίσει η Μίλλα ότι ο Τζάκοπο Βόρσα είχε πη την αλήθεια, έγινε βεβαιότητα τελείως και η Γερμανίδα δεν έκανε εύφανιστηκε τελείως και η Γερμανίδα δεν έκανε εύκαιρία πού να μη ρίχνη το δηλητήριό της εναντίον του. Έτσι διέδωσε ότι του είχε δώσει χρήματα, ότι έλεβε πακέτα με ταίγαρα κατά τη διάρκεια των δεξιώσεων και έκανε και κάτι άλλους σκοτεινούς ύπαιινυμούς σέ βάρος της ανδρικής του άξιοπρεπείας.

Η Βολκίρια μας, είπε η Μίλλα, προκάλεσε των Τζακοπίνω, μα δεν τὰ κατάφερε και τώρα έχει λυσσάζει από το μίσος της εναντίον του. Θα ήθελε να τον καταστρέψει αν μπορούσε. Θα ήθελε τον Τζακοπίνω να γίνη ακαπούτ'.

ΠΛΗΣΙΑΖΑΝ Χριστούγεννα. Το μόνο εύχριστο για τη Μίλλα ήταν πώς ο πατέρας της είχε συνέλθει πιά έντελώς από την κρίσι. Το κα-

ταλάβαινε κανείς από τὰ ποτηράκια το κονιάκ πού ξανάρχιζε να πίνη. Μα ίσως έξ αιτίας της χριστουγεννιάτικης άτμόσφαιρας, προτιμούσε να μένη στο σπίτι και δέ μιλούσε για έκδρομές στο Μιλάνω. Για το Μαρτίνο δέ μιλούσε ποτέ με τη Μίλλα κι' εκείνη, μετά από τη βραδυά πού λιποθύμησε κι' ύστερα έκλαψε μπροστά στο Τζάκοπο Βόρσα, ήταν πιο προσεκτική και αν δεν αίσθανόταν σίγουρο τον έαυτό της, προτιμούσε να μένη στο σπίτι, έστω κι' αν στη μοναξιά της δίλας, η άνάμνησι του Μαρτίνο ήταν πιο όδυνηρή.

Λίγο πριν από τὰ Χριστούγεννα, άρρώσθησε η Βαλλίνα Άλτσι και η Μίλλα πήγε να τη βρή. Η Βαλλίνα δεν είχε τίποτα σοβαρό, ένα άπλοδρογγίτη, μα ο πυρετός την κρατούσε στο κρεβάτι και ήταν έντελώς μόνη μέσα στο μεγάλο της σπίτι.

Η Μίλλα πού ήξερε από μοναξιά, καταλάβαινε τί θα αίσθανόταν η Βαλλίνα υποχρεωμένη να περάσει τις γιορτές στο κρεβάτι, με τη συντροφιά των υπηρέτων. Πόσο βαρειά ήταν η μοίρα μιας μοναχικής γυναίκας, σκεπτόταν, έστω κι' αν αυτή ήταν πλούσια.

Πάνω από το κρεβάτι της Βαλλίνα ήταν δυο κάδρα χωρίς κορνίζα. Παρίσταναν δυο τοπία της Πάβιας.

— Είναι του Τζάκοπο, της είπε η Βαλλίνα. Ζωγραφίζει καλούτσικα. Δεν τ' ήξερες; Είναι άλλωστε ο μοναδικός πόρος ζωής πού έχει. Κι' επειδή φυσικά με τὰ κάδρα δεν κερδίζει τίποτα, κάνει μακέτες για ρεκλάμες και πληρώνεται κατά τετραγωνικό μέτρο. Αυτό το έμαθα από κείνον πού μου πούλησε τὰ δυο κάδρα του και τὰ είχε αγοράσει ίσως στο τέταρτο της τιμής πού πλήρωσα εγώ. Είναι περίεργος τύπος ο Βόρσα, άλλωτίτικος από ό,τι τον φανταζόμουν στην αρχή. Ξέρεις γιατί δεν δικηγорεί, παρ' όλο πού θά τὰ κατάφερνε πολύ καλά; Γιατί δεν του άρέσει το έπάγγελμα του δικηγόρου. Τον κάλεσα μια -δυο φορές, ύστερα από κείνη την ιστορία με την Καρνάρο, αλλά δεν ήρθε.

Η Μίλλα την άκουγε χωρίς να μιλά. "Ενοιωθε λύπη και για το Τζάκοπο Βόρσα, για τη Βαλλίνα, για τον έαυτό της, για όλο τον κόσμο. Είχε μια ξαφνική σκέμη.

— Πές μου, Βαλλίνα, αν έχόμαστε τὰ Χριστούγεννα εδώ, ο μπαμπάς κι' εγώ, θά μάς ήθελες;

Πίσω από τὰ χοντρά γυαλιά, τὰ δλέφαρα της Βαλλίνα άνοιγόκλεισαν πολλές φορές από τη συγκίνηση.

— Με λυπάσαι τόσο; ρώτησε με χαμηλή φωνή.

— Μη με κάνης να θυμώνω, φώναξε η Μίλλα. Νομίζεις ότι εγώ με τον πατέρα μου θά κάνουμε ώραία Χριστούγεννα μόνοι, οί δυο μας; Βά και μη φροντίσης για τίποτα άλλο. Θα φέρουμε έμεις το χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Η Βαλλίνα έβγαλε για μια στιγμή τὰ γυαλιά της και τ' άκούμησε πάνω στις κουβέρτες. Τά σχεδόν τυφλά μάτια της κύτταζαν μακρυά τοίος ξέρι.

— Εύχαριστώ, είπε.

— Έμεινε για λίγο σιωπηλή παίζοντας με τὰ γυαλιά της και ύστερα τὰ ξαναφόρεσε.

— Μου κάνεις μια χάρι, Μίλλα; ρώτησε. Κάλεσε και τον Τζάκοπο. Άς κάνουμε μια καλή πράξη. Είναι ολόμωμος, ύστερα από όλες έ-Γερμανίδες.

— Μα πρέπει να τον καλέσης εσύ, άφου θά συναντηθούμε στο σπίτι σου, είπε η Μίλλα, πού σκέφθηκε πώς ο πατέρας της δεν μπορούσε να άνεχθί τον Βόρσα.

— Σ' έμένα θ' άρνιόταν, όπως έκανε ήδη μια-δυο φορές πού δοκίμασα να τον προσκαλέσω. Τη δική σου πρόσκλησι μπορεί να τη δεχθί, γιατί έσένα σε προτιμά, αν και είσαι πιο άσχημη ά-

πό μένα κι' έχεις και λιγώτερα λεπτά.

Πάντοτε άστεινέοταν έτσι η Βαλλίνα με τον έαυτό της και μ' όλο τον κόσμο. «Άλλοίμονο σ' αυτούς πού άστεινέονται πολύ», σκέφθηκε η Μίλλα, «είναι σχεδόν πάντοτε οί πιο δυστυχισμένοι». Και αποφάσισε να καλέσει τον Τζάκοπο Βόρσα παρ' όλη την άντιπάθεια του πατέρα της.

Την ίδια μέρα—ήταν ήδη 22 Δεκεμβρίου—του έγραψε ένα σημείωμα:

«Ο μπαμπάς κι' εγώ θά περάσουμε τὰ Χριστούγεννα στο σπίτι της Βαλλίνα Άλτσι, πού είναι λίγο άδιάθετη. Η Βαλλίνα με παρακάλεσε να καλέσω κι' εσάς και τὸ κάνω με μεγάλη εύχαρίστησι. Σας παρακαλώ μην άρνηθήτε, μα καμμιά δικαιολογία, γιατί έκτός των άλλων η πρόσκλησι αυτή γίνεται και έκ μέρους του πατέρα μου, πού όπως ξέρετε είναι ένας τύραννος πού δέ δέχεται άντιρρήσεις.

Περιμένω τηλεφώνημά σας, για να μου πητέ ότι δέχεστε. Φιλικώτατα. Μίλλα».

Στον πατέρα της άρεσε η Βαλλίνα Άλτσι και άρεσε και πολύ η ιδέα να περάσει τὰ Χριστούγεννα στο σπίτι της. Άλλά όταν άκουσε πώς θά είναι εκεί κι' ο Τζάκοπο Βόρσα, σήκωσε τους ά-μους του.

— Μόλις έγινε καλά από τὸ σηκότι μου, είπε στη Μίλλα. Μη με κάνης να μου έρθη καμμιά καινούργια κρίσι από τη σύγχυσι.

— Ο Τζάκοπο δέ σου έκανε τίποτα και είναι ένα πρόσωπο σχεδόν όπως πρέπει, επέμεινε η Μίλλα. Δεν είναι ο μόνος άντρας στον κόσμο πού ζητάει να παντρευτή μια γυναίκα με πλούκα. Κατά τὰ άλλα είναι καλύτερος από πολλούς άλλους.

— Πάλι καλά πού τὸ λές μόνη σου πώς είναι «σχεδόν» όπως πρέπει. Δέ μ' άρέσουν οί άντρες πού τριγυρίζουν τις γυναίκες μόλις μωρυστούν λεφτά. Και η σκέμη πώς μπορεί να έχη καμμιά ιδέα γι' αυτόν με στενοχωρεί αφάνταστα.

— Έγώ δεν έχω καμμιά ιδέα για τὸ Τζάκοπο Βόρσα, είπε η Μίλλα. ("Ήφερε πώς να τὰ φέρη τον πατέρα της). Μα αν δέ δεχθής τοιμάσω τις βαλίτσες μου και θά πάω για έξι μήνες στην Άγγλια, στους Μπρόντερικ. Χριστούγεννα, μπαμπά. Προσπάθησε να έπαισε καλός, τουλάχιστο τὰ Χριστούγεννα κι' άφισε κατά μέρος τις συνησμένες σου παραευνείες.

Νά μείνη μόνος ο πατέρας της έξι μήνες, δεν ήταν ικανός. Είχε αγαπήσει πολύ τη γυναίκα του, έστω κι' αν την άπατούσε διαρκώς. Γερωνάτσας, η άγάπη του για τη Μίλλα, είχε γίνει ακόμη πιο δυνατή. "Εξι μήνες μακρυά της, πιά έξι μήνες νεκροί. Χωρίς ζωή. Και δεν είχε πια πολλά χρόνια ζωής μπροστά του.

— Ναι, μα να μου υποσχεθής ότι θά τὸ φέρης καλά. Δέ θά τον κοροϊδέυης κατάμουτρα πώς τις άλλες φορές.

— Υπόσχομαι. Στην έπιστροφή όμως θά έχω κρίσι σηκοτιού.

Τὸ έπόμενο βράδυ ένα παιδι έφερε στη Μίλλα Άσκανί ένα σημείωμα για τη Μίλλα.

«Είσατε πολύ ευγενική», έγραφε «και είμαι πολύ στενοχωρημένος πού δεν μπορώ να έρθω. Μα μια φορά σας έξιμολογήθηκα κάτι μιά ύποσχεσι πού θέλω να κρατήσω. Δεν πιστεύω πώς ο πατέρας σας (τό σ' ήταν κεφαλαίο) θά λυπηθί γι' αυτό γι' αν είμαι άσυγχώρητος. Συγχωρέστε με, έστω ο πατέρας της Μίλλα δεν καταλάβαινε τί έ-ήμεινε αυτό. Έξυσε για κάμποση ώρα του και ύστερα είπε:

— Τὸ κάνει για να γίνη πιο έπιθυμητός, ο κακομοιρης έχει τὴν άξιοπρεπεία του. Και μετ' έ-ησυχος, δεν πρό-

— Μακάρι να έ-

Τὰ Χριστούγεννα ύπήρξαν πολύ εύθυμα για τον πατέρα της Μίλλα εκείνο τὸ χρόνο. Έφθασαν στο σπίτι της Βαλλίνα με τὸ αυτοκίνητο φορτωμένο πακέτα. Τὸ δωμάτιο της Βαλλίνας γέμισε από λουλούδια και δώρα. Τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο τὸ έφτιαξε ο ίδιος ο πατέρας της Μίλλα και τὸ γραμμωφόνο έπαιξε συνέχεια όλο τὸ βράδυ.

Η Βαλλίνα, αντί για νυχτικιά, φορούσε ένα φόρεμα χορού και οί σκελετοί των γυαλιών της ήταν στολισμένοι με διαμάντια. Τὸ ντεκολτέ της ήταν ρωμαϊκού στυλ, όπως είπε ο πατέρας της Μίλλα, πού της έκανε και πρότασι γάμου.

— Είναι εύκολο για μια γυναίκα να σας καταφέρει να την παντρευτήτε, είπε η Βαλλίνα. Φτάνει να ξεσκεπάσει λίγο τὸ στήθος της.

Ο κύριος Άσκανί πέρασε έτσι όλη τη βραδυά, κάνοντας κόρτε στη Βαλλίνα, τὰχα στ' άστέια, μα όχι και τόσο στ' άστέια όπως φάνηκε όταν της είπε:

— Φυσικά, εγώ δεν παντρεύομαι πιά. Μα αν έπρόκειτο να παντρευτώ θά παντρευόμουν έσένα, Βαλλίνα.

— Μα, μπαμπά, η Βαλλίνα είναι τριάντα χρόνια μικρότερή σου, φώναξε η Μίλλα.

— Γιατί, θά ήταν άσχημο να γίνω μητριά σου; της είπε η Βαλλίνα.

Όπωςδὴποτε οί δυο κοπέλλες δεν διασκέδασαν σαν τον κύριο Άσκανί, ίσως γιατί δεν έπιναν όπως εκείνος. Πότε - πότε τὸν έρριχναν μια ματιά και τον ζήλευαν. «Οί γέροι ξέρουν να χαρούν καλύτερα τη ζωή από τους νέους» σκέπτονταν.

Τὸ άλλο πρωί έφθασαν οί εύχες της Ροζέττα Γκρόβι από τὸ Μόντε - Κάρλο. «Ποιός ξέρι με ποιόν να πηγε, η καμμένη», σκέφθηκε η Μίλλα. Τὸ «τρίο των άνυπάντρων» ήταν «ένα τριό δυστυχισμένων», σκέφθηκε ακόμη.

Πριν να τελειώσει ο χρόνος, η Μίλλα ήθελε να δὴ αν είχε γιατρευτή. Έπιθυμούσε ν' αρχίσει τὸ νέο έτος «καθαρισμένη» από τὸ παρελθόν.

Πήγε με τὸ αυτοκίνητό της στο Μιλάνω και πέρασε άργά μπροστά στην πολυκατοικία πού έμενε ο Μαρτίνο. Ύστερα σταμάτησε και κύταξε τὰ παράθυρα τὸν πέμπτο πατώματος. "Ισως κάποιος από τὰ παράθυρα αυτά ήταν τὸ διαμερίσματός του Μαρτίνο. Στην αρχή της φάνηκε πώς δεν ένοιωθε σχεδόν τίποτα. Μα όταν έβαλε έμπρός τη μηχανή, κατάλαβε πώς δεν ήθελε να φύγη. «Άς καθήσω λοιπόν εδώ, είπε στον έαυτό της, για να δώ τὸ Μαρτίνο, να θυαίνη από τὸ σπίτι, με την έλπίδα πώς αυτός θ' άναγνωρίσει τὸ αυτοκίνητό μου και θά τρέξη να μου πη: «Ω, πώς ύποφέρω μακρυά σου, ω, τί μεγάλο λάθος πού έκανα να παντρευτώ αυτή την ώραία ξανθείά, ενώ μ' άρέσουν τόσο οί στέκες σαν κι' έσένα».

Προσπάθησε πάλι ν' άστεινέυη με τον έαυτό της, μα γύρισε στη δίλα, έλπιζοντας, πώς ενώ ώδηγούσε σχεδόν στα τυφλά μέσα στην όμίχλη, θά μπορούσε ίσως να πείση στο ποτάμι, πρᾶμα πού δεν ήταν στ' αλήθεια μια ώραία έλπίδα.

Έτσι τὸ νέο έτος άρχισε χωρίς η Μίλλα να έχη καθόλου γιατρευτή. Αντίθετα, μάλιστα, ήταν χειρότερα από πρῶτα. Τὸ καταλάβαινε από διάφορα μικροπράγματα. Πρῶτα από όλα ήταν νευρική με τον πατέρα της. Δεν είχε συμβή ποτέ άλλοτε αυτό, γιατί τον πατέρα της τον λάτρευε, μα τώρα πολλές φορές τὸν φερνόταν άσχημα κι' ύστερα δεν ήξερε πώς να τον παρηγορήσει.

Ο Ιανουάριος πέρασε φρικτά. Οί περισσότεροι από τὸς γνωστούς είχαν πάει στα βουνά για χειμερινά σπόρ, μα η Μίλλα δεν ήθελε να πάη πουθενά, γιατί καταλάβαινε πώς μακρυά από τὸ σπίτι θά υπέφερε ακόμη περισσότερο. Δεν ήταν καν πόνος αυτό πού ένοιωθε. Ήταν κάτι σαν άρρώστια πού την έτρωγε διαρκώς. Όταν δέ σκεπτόταν τον Μαρτίνο τίποτα δεν την ένδιέ-φερε κι' όταν τον σκεπτόταν την έπιανε άπελπισία.

Τὸ φεβρουάριο αποφάσισε να πηγαίνη να παίξη πόκερ στο σπίτι των Καρνάρο. Η Μίτσι Καρνάρο της ήταν άντιπαθητική και τὸ πόκερ δεν της άρεσε, μα οί Καρνάρο και οί φίλοι τους ήταν οί μόνοι πού είχαν μείνει στην Παβία και στο σπίτι τους κατῳρβανε η Μίλλα να περνάει τις νύχτες χωρίς να σκέπτεται τίποτα. Στις πέντε η έξη τὸ πρωί, γύρισε στο σπίτι της άτοιμη ή έξη ημέρα. Όταν έμπνιούσε εύρισκε μέσα όλη την άσχημή της σχεδόν πάντοτε κάποιο τσέκ, στην τσάντα της σημαντικά ποσά. Όπως λέει όμως και η παροιμία, «όποιος κερδίζει στα χαρτιά, χάνει στην άγάπη». Και η Μίλλα δέ θά κέρδιζε ποτέ στην άγάπη.

Η μοναδική ψυχαγωγία της εκείνες τις άναρες βραδιές, ήταν να δλέπη τη Μίτσι Καρνάρο να σκάη από τὸ κακό της.

Όταν η Μίτσι έκανε γινόταν έξω φρενών. Ένα βράδυ πέταξε τὰ χαρτιά στο τραπέζι και φώναξε: «Αυτό πιά δεν είναι άτυχία, είναι άδιανναξία. Αυτό πιά δεν είναι άσχημο, είναι έλαφρό τὸ τροπιά». Προσπαθούσε να δώσει ένα έλαφρό τὸ τροπιά. Πρωσπαθούσε να δώσει ένα έλαφρό τὸ τροπιά. Πρωσπαθούσε να δώσει ένα έλαφρό τὸ τροπιά.

— "Αν δεν ξέρης να χάνης, πηγαίνε καλύτερα να παίξεις κοντσίνα.

Όλοι έσκασαν στα γέλια και η Μίλλα για να κOURDISH περισσότερο τη Μίτσι της είπε:

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-

— Με τὰ λεφτά πού σας κέρδισα θ' αγορά-



Ο πόνος του Μαρτίνο
ταν μεγάλος και η Μί-
λα δεν ήξερε τί να κάν-

σω ένα καινούργιο αυτοκίνητο.
Κι' εξακολουθούσε να κερδίζει. Είχε μαζευτεί μπροστά της ένα μικρό βουνό από μάρκες και μιά νεαρή καμαριέρα με τα μάτια κόκκινα από τη νύστα, μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο και είπε στη Μίτσι Καρνάρο:
— Στο τηλέφωνο, κυρία.
— Τι θέλουν τέτοια ώρα; γκρίνιαξε ο Πιερνίνο Καρνάρο.
— Είναι από τη βίλα 'Ασκάνι.
— Θεέ μου, ο μπαμπάς θα είναι άρρωστος, σκέφθηκε η Μίλλα.
— Με συγχωρήτε, είπε και σηκώθηκε.
— Έπρεξε στο γραφείο του Πιερνίνο Καρνάρο, όπου βρισκόταν το τηλέφωνο.
— Έμπρός; Ω Θεέ μου, όχι. Μόνο αυτό έλειπε, να άρρωστη ο μπαμπάς. Θα ήπια πολύ και θα του ήρθε καμμία παράλυσι. Του το είχε πη ο γιατρός, σκέφθηκε.
Στο τηλέφωνο ήταν ο πατέρας της.
— Άκουσε, Μίλλα...
— Τι είναι, μπαμπά. «Ω σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, σ' εύχαριστώ». Άφου μιλούσε δε θα ήταν πολύ σοβαρό.
— Ίσως δεν έπρεπε να σε καλέσω..., είπε εκείνος.
— Μα τί συμβαίνει, μπαμπά; Με τρόμαξες ήδη, αρκετά, φώναξε η Μίλλα.
— Δεν ήθελα να σε τρομάξω, απάντησε ο πατέρας της διστακτικά. Μόνο... τηλεφώνησε ο Μαρτίνο... Έμπρός; Μ' άκους;
— Η Μίλλα αισθάνθηκε να παγώνει ολόκληρη. Κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει ήρεμα.
— Ναί, μπαμπά. Σ' άκουω...
— Τηλεφώνησε ο Μαρτίνο. "Ήθελε να σου μιλήσει. Του είπα πως δεν ήσουν σπίτι και τότε έκλεισε."
— Μα γιατί δεν του είπες πως είμαι στους Καρνάρο; φώναξε η Μίλλα τόσο δυνατά, που ένοιωσε να την πονά ο λαιμός της. Είναι ένας μήνας τώρα που έρχομαι εδώ στους Καρνάρο. Το ξέρεις.
Ντράπηκε πολύ που φώναξε έτσι.
— Με συγχωρή, μπαμπά, μουμούρισε, με συγχωρή.
— Όχι, θλίπεις... Ίσως έκανα λάθος, είπε ο κύριος 'Ασκάνι σαστισμένος. "Έπρεπε να του πω πως είσαι στους Καρνάρο, έχεις δίκιο. Άλλα να, μόλις του είπα πως δεν ήσουν, στο σπίτι, έκλεισε το τηλέφωνο. Τότε εγώ δεν ήξερα πια τί να κάνω και σου τηλεφώνησα."
— Η Μίλλα κάθισε στην καρέκλα του γραφείου, γιατί ένοιωσε μια ξαφνική αδυναμία να της λυγίσει τα γόνατα. Και δεν μπορούσε να καταλάβει. Ο Μαρτίνο είχε τηλεφωνήσει και τη ζητούσε. "Ύστερα είχε κλείσει το τηλέφωνο."
— Δεν περάζει, μπαμπά. Έκανες καλά που με ειδοποίησες. Καμμένη, μπαμπά. Πήγαινε τώρα να κοιμηθεί. Δεν έπρεπε να είσαι στο πόδι αυτή την ώρα. Γεια σου.
Κατέβαλε το ακουστικό, χωρίς καν ν' άκουση τις τελευταίες του λέξεις.
— Ύστερα σκέφθηκε πως έπρεπε να γυρίσει στο σαλόνι και να παίξει πόκερ. "Α, όχι, αυτό της ήταν αδύνατο. Έξ' άλλου, έπρεπε να γυρίσει άμέσως στο σπίτι. Ο Μαρτίνο ίσως ξανατηλεφωνούσε."
Περίμενε μερικά λεπτά, πριν ξαναμπή στο σαλόνι.
— Ο μπαμπάς είναι αδιάθετος, είπε στη Μίτσι Καρνάρο. Λυπάμαι, μα πρέπει να φύγω.
— Αυτό είναι πρόφασι για να φύγει με όλα μας τα λεφτά, είπε με λεπτότητα ο Πιερνίνο Καρνάρο.
— Ναί, καλά, απάντησε η Μίλλα. Μοιρασθήτε τα κέρδη μου. Κι' έσπρωξε στη μέση του τραπέζιού το σωρό με τις μάρκες.
— Και να με συγχωρήτε, πρόσθεσε.
Το κρύο της καθάρισε λίγο το μυαλό. Η όμιχλη ήταν και πάλι πυκνή, μα αυτή τη φορά η Μίλλα δεν έπιθυμούσε να πέσει το αυτοκίνητο στο ποτάμι. Σκεπτόταν πως ο Μαρτίνο θα της τηλεφωνούσε πάλι κι' αυτή έπρεπε να βρίσκεται στο σπίτι.
— Όταν έφθασε στο σπίτι, πήρε το τηλέφωνο στο δωμάτιο που ήταν το τζάκι και περίμενε καθισμένη κάτω, πλάι στη φωτιά. Ήταν σίγουρη πως ο Μαρτίνο θα τηλεφωνούσε πάλι. Κατά τη μια άρχισε να πίνει. Η ήσυχια της βίλας ήταν καταθλιπτική και το τηλέφωνο εξακολουθούσε να

σπαίρνει. "Ύστερα από το τρίτο ούσκι η Μίλλα αποκοιμήθηκε στο ντιβάνι, σίγουρη ακόμη ότι το τηλέφωνο θα χτυπούσε."
Ξύπνησε αργότερα από το κρύο. Η φωτιά του τζακιού είχε σβύσει. Η ώρα ήταν τέσσερις. Τρέμοντας πήρε το τηλέφωνο στην κάμαρά της και το έβαλε στην πρίζα. "Ύστερα γδύθηκε διαστικά και χώθηκε κάτω από τις κουβέρτες, ενώ τα δόντια της χτυπούσαν."
Την επομένη και τη μεθεπομένη τηλεφώνησε ένα σωρό κάποιος. Τηλεφώνησε ακόμη και η Ροζέττα Γκρόβι, που της άγγιξε με το φυσικότερο ύφος του κόσμου: «Παντρεύμαι το Σεπτέμβριο, σκέψου από τώρα τί δώρο θα μου κάνεις». Άλλα ο Μαρτίνο δεν τηλεφώνησε. Κι' εκείνη δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο παρά να περιμένει. Αυτός δεν είχε τηλέφωνο κι' ούτε μπορούσε η Μίλλα να πάει στο σπίτι του για δεύτερη φορά.
— Η Ροζέττα Γκρόβι, πήγε ένα βράδυ να της διηγηθεί το ρομάντζο της. Ο άρραβωνιαστικός της ήταν κάποιος του «κύκλου» του Μιλάνου. Τον είχε δη πολλές φορές στο τένις - κλάμπ, ήταν γνωστός σπόρτσμαν. Τον έλεγαν Τζόρτζιο Ούλμπερ. Δεν τον είχε ακούσει ποτέ η Μίλλα; Η οικογένειά του δεν ήταν και σπουδαία, οι γονείς του ήταν 'Ελβετοίταλοι. Ο πατέρας του είχε ένα γραφείο εισαγωγών - εξαγωγών. Συνθισμένα πράγματα, αλλά ήταν άνθρωποι καθώς πρέπει.
Στο τέλος του φαγητού ο κύριος 'Ασκάνι δεν άντεξε να την άκουη να μιλά για το Τζόρτζιο

και είπε με το ψευτοσάβανο ύφος του: — "Εγώ γνωρίζω κάποιους Ούλμπερ που κινούν εισαγωγές - εξαγωγές, για να καλύψουν τις λαθρεμπορικές εργασίες τους. Δεν πιστεύω να είναι αυτοί."
— Όχι, είπε εκπληκτική η Ροζέττα. Λυπόμην που θα σάς στερήσω αυτή την ευχαρίστησι, μα ο μέλλων πεθερός μου δεν είναι λαθρέμπορος.
— Α, εύτυχώς, είπε ο κύριος 'Ασκάνι, εδύνανε από το δωμάτιο χαμογελώντας πονηρά. Γιατί οι Ούλμπερ που γνωρίζω εγώ, είναι.
— Σταμάτησε, μπαμπά, σε παρακαλώ, είπε η Μίλλα. Δεν καταλάβαινε πια τί γούστο έφαινε ο κόσμος ν' άστεϊεύεται τόσο.
— Η Ροζέττα συνέχισε τη διήγησή της. Ο Τζόρτζιο Ούλμπερ, ήταν πράγματι ένα πολύ καλό παιδί. Δεν ήταν βέβαια κανένας γόνος, μα ήταν τόσο λεπτός, τόσο τρυφερός. Η Ροζέττα είχε πάει μαζί του τα Χριστούγεννα στο Μόντε - Καρλο και σχεδόν άμέσως της ζήτησε να την παντρευτεί. Της εξήγησε καθαρά πως δεν ήθελε μια σύζυγο ωραία, γιατί με μια ωραία γυναίκα δεν είναι κανείς ποτέ ήσυχος.
— Μα τότε, έκανε η Μίλλα, είναι σά να να σου έλεγε πως είσαι τέρας.
— Μα όχι, Μίλλα, μη με πειράξεις κι' εσύ σαν το μπαμπά σου, διαμαρτυρήθηκε η Ροζέττα. Άλλωστε με τη μύτη που έχω δεν μπορούσε να μου πη πως μοιάζω με τη Λολομπριτζίτα.
Προσπαθούσε να δείξει πως την άφινε αδιάφορη η ιδέα του γάμου της και πως παντρευόταν έτσι, επειδή όλος ο κόσμος παντρευόταν, αλλά φαινόταν καθαρά πόσο συγκινημένη ήταν, πόσο τη μάγευε η ιδέα ότι το Σεπτέμβριο θα γινόταν κυρία, κυρία Ούλμπερ.
— Η Μίλλα άκουγε τις τελευταίες αθλητικές επιτυχίες του Τζόρτζιο, όταν μπήκε στο δωμάτιο ή Ρομπέρτα, η καμαριέρα. "Έβαλε το τηλέφωνο στην πρίζα και είπε στη Μίλλα:
— Είναι για σάς...
— Έμπρός... Η Μίλλα περίμενε στο ακουστικό, μα δεν έρχόταν καμμία απάντησι.
Της φαινόταν όμως πως άκουγε κάποιον ν' αναπνέει βαρεια από την άλλη άκρη του σύρματος. "Όπως εκείνο το βράδυ στο σπίτι των Καρνάρο, η Μίλλα ένοιωσε να παγώνει ολόκληρη."
— Μαρτίνο! φώναξε.
— Επιτέλους άκουσε τη φωνή του, μα την αναγνώρισε μονάχα από ένστικτο, γιατί ήταν τόσο τραγική, τόσο αλλοιώτικη από συνήθως...
— Έλα να με πάρης, Μίλλα. Άλλοιώς θα σκοτωθώ...
Οι λέξεις έφθασαν στο μυαλό της Μίλλα συλλαβή προς συλλαβή, μα πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα ώσπου να καταλάβη το νόημα τους.
— Πού είσαι, Μαρτίνο; είπε.
— Η Ροζέττα έκανε ένα μορφασμό. «Πάι επί σκηνής αυτός ο αλήτης ο Μαρτίνο», σκέφθηκε. Γιατί και η Μίλλα δεν αποφάσισε να τακτοποιηθεί ν' έναν καλό νέο, όπως έκανε αυτή;
— Πού είσαι, Μαρτίνο; φώναξε η Μίλλα, γιατί δεν τον άκουγε ν' απαντάει ή άκουγε μόνο εκείνη τη βαρειά αναπνοή.
— Είμαι εδώ, στην 'Εταιρία Φαρμακευτικών Προϊόντων, της απάντησε εκείνος κουρασμένα.
— Πού είναι τα γραφεία της, Μαρτίνο; Έρχομαι άμέσως. Μα πές μου πού είναι.
Της φαινόταν πως ο Μαρτίνο ήταν μεθυμένος ή άρρωστος.
— Είναι εδώ, πλάι στο Μνημείο. Έχει την ηλεκτρική επιγραφή που μένει αναμμένη όλη τη νύχτα.
— Άμέσως μετά άκούστηκε ένα «κλικ». Η επιμονή της είχε διακοπεί.
— Η Μίλλα σηκώθηκε. Έτρεμαν τα γόνατά της. "Έλα να με πάρης. Άλλοιώς θα σκοτωθώ", της είχε πη ο Μαρτίνο.
— Μίλλα, τί έχεις; (Η Ροζέττα την έπιασε από το μπράτσο). Κάθισε Μίλλα. Έχεις χάσει το χρώμα σου.
— Όχι. Έπρεπε να τρέξω άμέσως να τον βοηθώ. Έκανε δυο - τρία αδέβαια βήματα, ύστερα κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.
— Μίλλα, πές μου τί συμβαίνει; άκουσε πίσω της τη φωνή της Ροζέττα.
— Έφτασε στην αλή. Διέσχισε την πυκνή παγωμένη όμιχλη, ριγώντας μέσα στο λεπτό μάλλινο φουστανάκι της.
— Άντωνίνο, Άντωνίνο, Άντωνίνο, ούρλιαζε χτυπώντας με τις γροθιές τα ρολά του γκαράζ.
— Μέσα στην όμιχλη φάνηκε σά φάντασμα η Ροζέττα.

ΚΑΤΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

ΕΠΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Πρό πάντων το χειμώνα, όταν η θέρμανσι ξεραίνει τον αέρα και το δίνη την ιδιαίτερη εκείνη μυρουδιά της κλειστούρας ή η υγρασία τη μυρουδιά της μούχλας, ακολουθήστε τις συμβουλές αυτές για να δώσετε μια ευχάριστη και αρωματισμένη ατμόσφαιρα στο σπίτι σας.

Στην είσοδο

Πριν έρθουν οι καλεσμένοι σας, ρίξτε μ' ένα βαποριζατέρ λίγη κολώνια. Η κολώνια πρέπει να είναι φρέσκια και έλαφρά, όχι πυκνή ή δυνατή. Η μυρουδιά πρέπει να γίνεται μόλις αισθητή κι' όχι να χτυπά στο κεφάλι. Οτιδήποτε άρωμα στο σπίτι πρέπει να ταιριάζει πάντα με το ατομικό άρωμα της οικοδέσποινας.

Στο λίβινγκ - ρούμ

Μερικές σταγόνες κολώνιας στο νερό που χρησιμοποιείτε για να υγράνετε την ξερή από τη θέρμανσι ατμόσφαιρα, δίνουν θαυμάσιο αποτέλεσμα. Και κάτι που λίγες το ξέρουν: μερικές σταγόνες κολώνιας στις λάμπες όταν είναι σβυστές και κρύες, αφήνουν ένα ευχάριστο άρωμα στην ατμόσφαιρα, όταν τις ανάψουμε.

Στην τραπεζαρία

Είτε στο λίβινγκ - ρούμ, είτε στην τραπεζαρία, δεν πρέπει να λείπουν ποτέ, όταν είναι δυνατό, τα φυσικά λουλούδια. Όταν τα πέταλα από τα τριαντάφυλλα πέφτουν, αντί να τα πετάτε, φυλάξτε τα σ' ένα δοχείο. Ρίξτε κανένα - δυο πέταλα στο μπλ που ξεπλένετε τα δάχτυλά σας ή προσθέστε μερικές σταγόνες κολώνιας.

Στην κουζίνα

Αν και φαίνεται ότι δεν έχουν δουλειά τα άρώματα στην κουζίνα, πολλές νοικοκυρές θα βρουν αρκετά δραστικό να φρεσκάρουν τα χέρια και το πρόσωπο, όταν κάνουν τις δουλειές της κουζίνας, με λίγο νερό αρωματισμένο με φυσικά προϊόντα: λεμόνι, πορτοκάλι κ.λ.π. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και αποσμητικά.

Στην κρεβατοκάμαρα

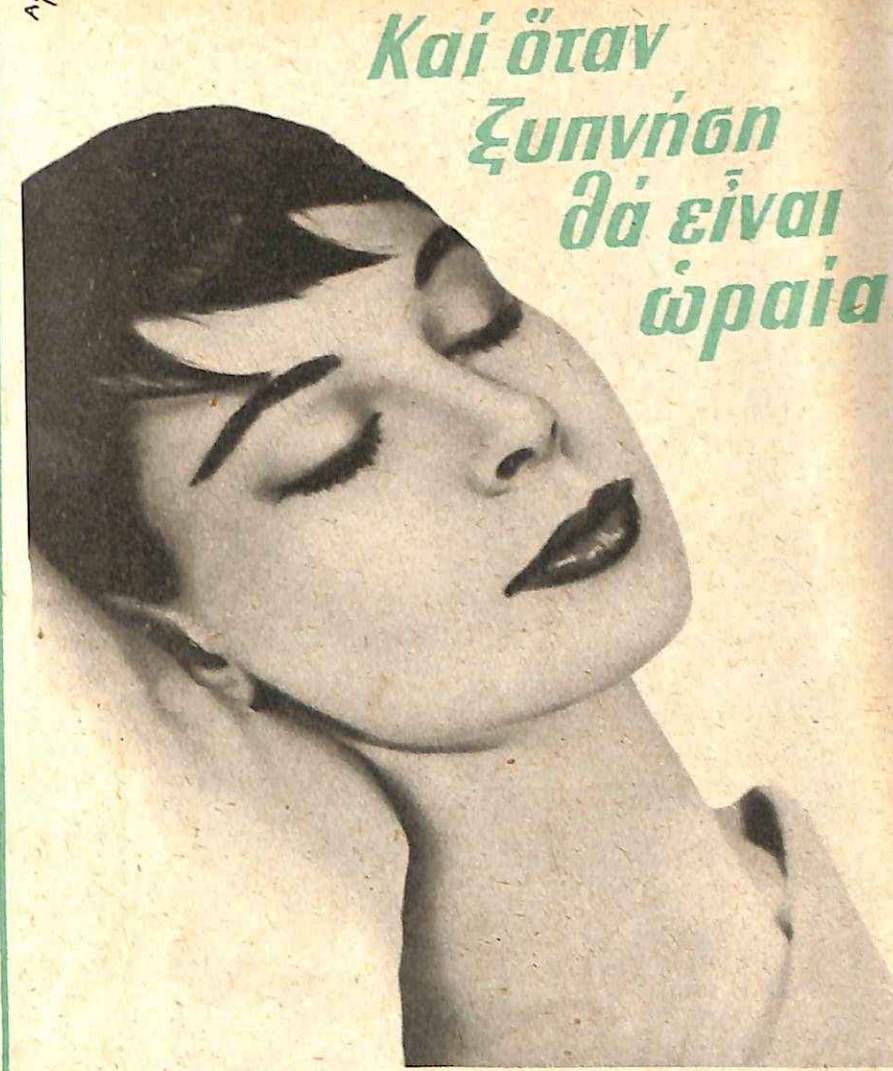
Όπως και στο λίβινγκ - ρούμ, μπορείτε να κρύψετε κάπου μερικά σακκουλάκια μ' αρωματικές ουσίες. Όλα τα άσπρόρρουχα θα ξεπλυθούν με νερό στο οποίο έχετε ρίξει λίγες σταγόνες κολώνια. Το ατομικό άρωμα στα ατομικά σας άσπρόρρουχα και λίγη λεβάντα στα σεντόνια του κρεβατιού δίνουν μια πολύ λεπτή μυρουδιά.

Στη γκαρνταρόμπα

Είτε βρίσκεται στην κρεβατοκάμαρα, είτε οπουδήποτε άλλο, η ντουλάπα που περιέχει τα ρούχα θα πρέπει να περιέχει και σακκουλάκια με αρωματικές ουσίες, από το άρωμα που χρησιμοποιεί συνήθως ή νοικοκυρά. Στο μέρος που βάσετε τα άσπρόρρουχά σας θα βάλετε λίγη λεβάντα που θα τους δώση χαρακτηριστική όσμή.

Στο μπάνιο

Βάζετε μια αρωματική ουσία στη μπανιέρα όταν κάνετε μπάνιο. Αρωματίζει το μέρος για πολλές ώρες. Ένα μπουκαλάκι κολώνια ανοιχτό την ώρα του τριμίματος συμπληρώνει το αρωμάτισμα. Μπορείτε επίσης να βάλετε λίγες σταγόνες κολώνιας στο νιπτήρα. Ένα όχι δυνατό αποσμητικό κι' εδώ, όπως και στην κουζίνα.



γιατί γνωρίζει να διατηρή την όμορφιά της με τις τελευταίες κατακτήσεις της επιστήμης.

POND'S

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ - ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Με την POND'S είναι βεβαία κάθε γυναίκα ότι θα φαίνεται ωραιότερη.

Πενήντα χρόνια, τα προϊόντα POND'S αποτελούν την προτίμησι των γυναικών όλων των πολιτισμένων χωρών, γιατί κατασκευάζονται με την μεγαλύτερη προσοχή και φημιζονται για την αγνότητα και την ποιότητά τους.

Η βάση της ομορφιάς σας είναι η POND'S KREMA ΗΜΕΡΑΣ POND'S - VANISHING CREAM. Ειδική για την προστασία του δέρματος. Είναι κρέμα λευκή και κάνει και για φυσιολογική, αλλά και για λιπαρή επιδερμίδα. Η κρέμα ημέρας POND'S μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως βάση του μακιγιάζ και ως μάσκα ομορφιάς. ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ POND'S - GOLD CREAM. Είναι μια αγνή, έλαφρά κρέμα, που εισδύει γρήγορα, στέλλει τους πόρους και καθαρίζει το δέρμα έντελως. Η ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ POND'S δίνει μια φυσική λάμψη στο δέρμα, αποτέλεσμα του τέλει καθαρισμού του.



Γενικοί Αντιπρόσωποι: ΠΑΝΟΣ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.

Δυο παιδικά ελαττώματα

Ο ΘΥΜΟΣ

Το παιδί, στην ελάχιστη παρατήρησι, στην ελάχιστη αντίρρησι που του φέρουν, αρχίζει να βγάξη διαπεραστικές φωνές, να χτυπά τα πόδια του κάτω, να κυλιέται κατά γής, να χτυπά τα αδελφάκια του. Άλλοτε το ξύλο στα μαλακά, ή απειλή ότι θα το πάτε στο υπόγειο, ο μπαμπάπουλας, ήταν τα πιο συνηθισμένα μέσα, για να το επαναφέρουν στην τάξι. Σήμερα, η σύγχρονη μαμά σκέπτεται άμέσως είτε ότι έχει πολύ χαϊδέψει αυτό το παιδί από μωρό, είτε ότι αυτή η δεξυμμία πρέπει να οφείλεται σε παθολογική αιτία, που θα μπορούσε να θεραπευθεί ο γιατρός. Αντί να προβάλει βία στη βία χαστουκίζοντας, π.χ., το παιδί, ή σύγχρονη μαμά μένει πολύ ψυχραιμη και κλείνει το παιδί στο πλανόδιό δωμάτιο ώσπου να το δει να ηρεμεί. Πολύ συχνά, ο θυμός σταματάει μόλις δεν υπάρχουν πιά... θεαταί! Άλλα αυτό δεν αρκεί: πρέπει η μητέρα να συμβουλευθεί και τον οικογενειακό γιατρό.

Η ΖΗΛΕΙΑ

Τη ζήλεια του παιδιού την πολεμούσαν άλλοτε «κατά μέτωπο» σαν ένα από τα πιο άσχημα ελαττώματα. Ντράπηζαν το παιδί και μάλιστα, αν ήταν δυνατό, μπροστά σε ξένους. Σήμερα, για να πάψει το παιδί να ζηλεύει, ακολουθείται όρισημένη τακτική. Πολλές είναι πράγματι οι δυσκολίες που συναντά μια μητέρα για να κάνει το παιδί να μη ζηλεύει το νεογέννητο αδελφάκι του ή την άρρωστη αδελφούλα του. Το ζηλιάρικο παιδί είναι ένα παιδί που πιστεύει ότι στερήθηκε τη μητρική τρυφερότητα. Το καλύτερο αντίδοτο θα είναι λοιπόν η αύξησι αυτής της τρυφερότητας και η μεγαλύτερη εξωτερικεύσι της. Είναι επίσης σημαντικό ότι δίνουν στο παιδί να καταλάβει ότι προσέχουν τα προτερήματά του και τις ικανότητές του. Η ζήλεια, πράγματι, συνοδεύεται πολύ συχνά από ένα αίσθημα κατωτερότητας. Και θεραπεύεται πρώτα απ' όλα με αγάπη.

ΙΠΤΑΜΕΝΕΣ

ΣΕ ΕΝΑ γυμνάσιο θηλέων της πολιτείας της Νέας Υόρκης, ο καθηγητής είχε όρισει πρό καιρού θέμα εκθέσεως «Τί δ- νειρεύσεθε να κάνετε στη ζωή σας». Η τάξις άριθμούσε συνολικά 32 μαθήτριες. Έπτά από αυτές άπάν- τησαν ότι ήθελαν να γίνουν ιπτά- μενες συνοδοί.

Η άναλογία αυτή ύπογραμμίζει κατά ένα χαρακτηριστικό τρόπο την έλξι που άσκει το μοντέρνο αυτό έ- παγγελμα στα κορίτσια του 1958. Στα μάτια τους, αλλά και στα μά- τια του ύπολοίπου κόσμου αυτά τὰ λυγρόκορμα κορίτσια με τὰ μπλέ ή γαλάζια ταγιέρ που ζούν τή μι- σή τους ζωή σέ ύψος τεσσάρων και πέντε χιλιάδων μέτρων έπάνω από τη γή και που κοιμούνται το ένα δράδω στη Στοκχόλμη και το άλ- λο στο Τόκιο, είναι το ιδανικό της σύγχρονης γυναίκας. Είναι το σύμ- बोλο μιάς εποχής άνήσυχης και δι-

ψασμένης, που δεν γνωρίζει περιο- ρισμούς, που δεν αίχμαλωτίζεται στα πλαίσια της άστικής ζωής, και που άναζητά την ήδονή στην περι- πέτεια. Είναι ίσως το ίδιο το αύριο.

Άμωγες, χαριτωμένες, γελαστές, οι ιπτάμενες άντιμετωπίζουν πάντα με την ίδια άκλόνητη ήρεμία τὰ κε- νά του άέρος, τις άπρόβλεπτες κα- κοκαιρίες, τους χαλασμένους κινητή- ρες και τους ένοχλητικούς επιβάτες που κεραυνοβολούνται από τὰ κάλ- λη τους. Σās ύποδέχονται στην εί- σοδο του άεροπλάνου με ένα γλυκό χαμόγελο, είναι έτοιμες να βρεθούν κάθε στιγμή στο πλάϊ σας όση ώ- ρα διαρκεί το ταξίδι και σας άπο- χαιρετούν σαν παλιούς γνώριμους, όταν το άεροπλάνο φθάνη στον προ- ορισμό του. Η κάθε μιά τους κρύβει και το δικό της κόσμο αλλά τὰ προ- σωπικά δεν έχουν καμμία θέσι μέ- σα στο άεροπλάνο. Έξω από αυτό μπορούν να άστειευθούν, να άγαπή-

σουν ή να κλάψουν. Άλλά από τη στιγμή που θα φορέσουν το μπλέ καπελάκι και θα άναλάβουν ύπηρε- σία ύπάρχει μονάχα ένας σκοπός και αυτός είναι ή έξυπνήττισή του επιβάτη — όχι σαν πελάτη της έ- ταιρίας — αλλά σαν άνθρωπου...

Τί σημαίνει να είσαι «ιπταμένη»
Το άεροπλάνο έρχόταν από τη Μασσαλία και πήγαινε στο Παρίσι. Ξαφνικά, μιά κυρία που κύτταζε από το παράθυρο άνεπήδησε.

«Ο ένας κινητήρας είναι σταμα- τημένος», φώναξε.

Η συνοδός που καθόταν πίσω, την πλησίασε γοργά, έρριξε μιά μα- τιά από το παράθυρο και χαμογέ- λασε.

«Δεν συμβαίνει τίποτε», είπε ή- ρεμα.

«Ο κινητήρας έχει σταματήσει», επέμεινε ή κυρία έτοιμη να δάλη τις φωνές. «Δεν βλέπετε;»

«Άκούστε» είπε σοβαρά ή συνο- δός. «Όπως ξέρετε το άεροπλάνο μας είναι πολύ γρήγορο. Πηγαίνου- με στο Παρίσι, δεν είναι έτσι; Λοι- πόν, αν συνεχίσουν να δουλεύουν και οι δύο κινητήρες το άεροπλάνο θα περάσει έπάνω από το Παρίσι χω- ρίς να σταματήσει. Καταλαβαίνετε τώρα;»

«Θέλετε να πείτε, ότι ο πιλότος σταμάτησε τον ένα κινητήρα;» έκα- νε ή κυρία ξαναβρίσκοντας σιγά - σιγά το χρώμα της.

«Άκριβώς» έκανε γλυκά ή ιπτα- μένη και χαμογέλασε πάλι.

Αυτή ή ιστορία που συνέβη στην πραγματικότητα και που είναι ίσως τόσο άφελής όσον άφελείς μπορούν να είναι μερικοί άνθρωποι, είναι και- λή γιατί ύπογραμμίζει τη δυσκολύ- τερη πλευρά των καθηκόντων μιάς ιπταμένης συνοδού.

Κάθε άεροπορική έταιρεία ζητά από τις ιπτάμενες καλή εμφάνισή,

ΟΙ Έλληνίδες ΛΙΝΑ ΓΑΡΥΦΑΛΑΚΗ, ΣΤΑΥΡΙΝΗ ΚΑΛΕΜΤΖΑΚΗ, ΠΟΠΗ ΣΠΙΝΟΥΛΑ και ΡΕΝΑ ΤΣΟΥΚΑΛΑ, ιπτάμενες συνοδοί της ΟΛΥΜΠΙΑ- ΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ, είναι γνωστές σ' όσους, σύμφωνα με τις άπαιτήσεις και άνάγκες της σημερινής ζωής, ταξιδεύουν συχνά με τὰ άεροπλάνα μας.



ΟΙ ΙΠΤΑΜΕΝΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ είναι ένα σύγχρονο γυναικείο επάγγελμα που άπαιτεί ώρισμέ- να τυπικά προσόντα, αλλά το κυριώτερο: γερά άτσαλένια νεύρα σέ σημείο που να άντιμετωπίζεται με το χαμόγελο και ο τρομερώτερος κίνδυνος που δά παρουσιασθή,

ΟΙ «Οικοδέσποινες του ούρανού», τὰ νέα αυτά κορίτσια, έχουν ταχδή να έξυπηρετούν τους έπι- βάτες όχι σαν πελάτες της άεροπορικής έταιρίας, αλλά σαν άνθρώπους στα άπόκοσμα ύψη...

γλυκό χαμόγελο, ύψος όχι μικρότερο από ένα και πενήντα έξη, μία τουλά- χιστον ξένη γλώσσα, βάρος έξήντα κιλά, άπολυτήριο γυμνασίου και γνώ- σεις γεωγραφίας, πρώτων βοηθειών και σερβιρίσματος. Αυτά τὰ προ- σόντα πρέπει να έχη άπαραιτήτως μία κοπέλλα που φιλοδοξεί να πά- ρη τον τίτλο της ιπταμένης συνο- δού. Άλλά ύπάρχει και κάτι άκόμη που είναι πιο άπαραίτητο από ό,τι- δήποτε άλλο. Τὰ γερά νεύρα. Ιπτα- μένη χωρίς γερά νεύρα είναι έντε- λώς άκατάλληλη για το ρόλο που άναλαμβάνει. Η περίπτωση της ύ- θτερικης κυρίας του άεροπλάνου Μασσαλία — Παρίσι είναι χα- ρακτηριστική. Φυσικά, ο κινητήρας ή- ταν χαλασμένος. Άν εκείνη τη στι- γμή ή ιπταμένη τὰ έχανε και φανέ- ρωνε την ταραχή της ή αν έλεγε κάτι που δεν θα έπειθε τη συνομι- λητριά της, ο πανικός μέσα στο ά- εροπλάνο θα ήταν ίσως έξασφαλι- σμένος. Άλλά το μυαλό της, την κρίσιμη εκείνη στιγμή, δούλεψε με το σωστό τρόπο.

Αυτό είναι ίσως το μέγιστο που μπορεί να ζητήσει μία άεροπορική έταιρεία από μία ύπάλληλό της. Η άποτροπή του πανικού των επιβα- τών όταν το άεροπλάνο κινδυνεύει. Όλες οι συνοδοί πρέπει να έχουν ύπ' όψη τους ότι είναι πιθανό να άντιμετωπίσουν κάποτε μιά τέτοια κατάσταση αλλά στην πραγματικό- τητα σέ έλάχιστες δίνονται αυτή ή εύκαιρία γιατί στις περιπτώσεις αυ- τές ο επιβάτης θυμίζει άπατημένο σύζυγο. Μαθαίνει τελευταίος ό,τι συμβαίνει ή ό,τι πρόκειται να συμβή.

Άνεξάρτητα όμως από αυτό ύ- πάρχει μία άλυσσιδα άλλων περι- πτώσεων άνάλογης μορφής που ύ- πογραμμίζουν την άπόλυτη άνάγκη να έχη ή συνοδός γρήγορο μυαλό και άτσαλένια νεύρα. Σε ένα από τὰ τελευταία δρομολόγια της «Ο- λυμπιακής Άεροπορίας» και ενώ ο- λα πήγαιναν περίφημα, ένας επιβά- τής έκρυψε το πρόσωπό του μέσ' στις παλάμες του και άρχισε να φωνά- ζει: «Θέλω να με βγάλετε μέσα άπ' αυτό το σιδερένιο πουλί». Φυσικά, ή ιπταμένη της έταιρίας, που ήταν ή δ. Λίνα Γαρυφαλάκη τον πλησία- σε άμέσως, του χάιδεψε άπαλά το χέρι και κατάφερε να τον καλμάρη. Άλλά το περιστατικό είναι χα- ρακτηριστικό του τί είναι πιθανό να άντιμετωπίσει κάθε στιγμή ή ιπτα- μένη άκόμη και στα άπλούστερα δρομολόγια.

Άπαιτήσεις και παραλογισμοί
Και οι κυρίες που μόλις πατή- σουν το πόδι τους μέσα στο άερο- πλάνο κυριεύονται από ναυτία; Και τὰ παιδάκια που κλαίνε; Και οι έ- νοχλητικοί επιβάτες; Όλα αυτά μα- ζι με πολλά άλλα που δημιουργούν- ται κάθε λεπτό, περιλαμβάνονται μέ- σα στον κύκλο των άρμοδιοτήτων της «ιπταμένης». Γιατί ή ιπταμένη συνοδός είναι μία «Οικοδέσποινα του ούρανού». Αυτών τον όρισμό μου



Η ΕΛΑ ΖΟΒΑΤΣΚΑ και ή ΜΥΡΙΑΜ ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ, δυο χαριτωμένες ιπτάμενοι συνοδοί της ισραηλινής-ΕΛ

έδωσαν ή Γαλλίδα Μισέλ Πικέ, ή Βελγίδα Άλλις Βεραγκέν, ή Άμε- ρικάνα Άλιν Σέγκυ και ή Έλληνί- δα Λίνα Γαρυφαλάκη. Πρέπει λοι- πόν, σαν οικοδέσποινα που είναι, να χαμογελά, να συγχωρή, να άνέχεται, να άρνήται χωρίς να πικραίνει και να τέρπη χωρίς να κουράζει. Όλα αυτά δεν είναι εύκολα ιδίως όταν έχης να κάνης με ένα ανθρώπινο μω- σαϊκό. Κάποτε μιά ώριμη κυρία που ταξίδευε με το παιδάκι της παρήγ- γειλε στην ιπταμένη με ύψος που δεν έπιδεχόταν άντίρρηση: «Θά ή- θελα για το μεσημέρι σούπα σιμι- γδάλι με λίγο λεμόνι και φιλοκομ- μένα σπαράγγια. Για τον μικρό να μου ψήσετε στη σχάρα ένα μικρό λιθρινάκι».

«Μά...», άρχισε να λήη κατάπλη- κτη ή ιπταμένη.

«Καταλαβαίνω, την διέκοψε ή κυ- ρία άπότομα. Δεν έχετε σπαράγγια. Το περίμενα. Και μετά σου λένε ό- τι ύπάρχει περιποίηση στα άερο- πλάνα...».

Κανείς δεν μπορεί να ξέρη ως που μπορεί να φθάση ο άνθρωπος παραλογισμός, αλλά οι ιπτάμενες πρέπει να είναι προετοιμασμένες για ό,τιδήποτε. Η Μισέλ Πικέ, ή χαριτωμένη ιπταμένη της «Άίρ Φράνς» που πετά 1000 ώρες τον χρόνο, μου διηγήθηκε πώς κάποτε που έκανε τη γραμμή Παρίσι—Μα- σαλία, είδε έναν επιβάτη κάπως ά- νήσυχο. Άμέσως τον πλησίασε και

τόν ρώτησε αν του συμβαίνει τίπο- τε. «Ό, τίποτε», άποκρίνεται ο έ- πιβάτης. «Ήθελα μόνο να ξέρω αν και τὰ δυο πατώματα του άεροπλά- νου θα φθάσουν ταυτόχρονα στο Παρίσι». Η Μισέλ τον κύτταζε προ- σεκτικά, αλλά ο επιβάτης δεν άστει- ευόταν. Η άπάντησι που του έδωσε ήταν: «Περίπου ταυτόχρονα» και έ- κεινο το «περίπου» καθυσάχασε κά- πως τον παράξενο άνθρωπάκι.

Ένα άεροπορικό ταξίδι μπορεί να είναι γεμάτο από ευχάρισια και δυσάρεστα άπρόοπτα αλλά ίσως αυ- τὸ να δίνη στο επάγγελμα της ι- πταμένης μία ποικιλία που δεν την συνανατὰς σέ άλλα επάγγελλατα. Γι' αυτό οι καινούργια πρόσωπα κά- θε λεπτό, μου έλεπε ή Άγγλίδα Τζάννιτ Άλλισον» και αυτό είναι «ένα είδος μορφώσεως». Και ή Έλ- ληνίδα Γαρυφαλάκη συμπληρώνει :

«Κάθε άνθρωπος είναι και ένας ξε- χωριστός κόσμος. Άκόμη και ο τρο- πος που σε χαιρετά πλουτίζει την έμπειρία σου». Άκόμη και εκείνες από τις ιπτάμενες που δεν ρέπου- ν στη ψυχολογία, γίνονται ψυχολόγοι μέσα στο άεροπλάνο. Αυτό άλλωστε είναι κάτι που ολοκληρώνει το έρ- γο τους.

Δεν υπάρχουν γραπτοί κανόνες, που να ύποδεικνύουν στα κορίτσια αυτά πώς να φέρωνται σέ κάθε πε- ρίπτωσι αλλά ίσως το καλύτερο για μία ιπταμένη είναι να άφήση να της μιλήση το ένστικτό της. Σε ένα ά-

πό τὰ τελευταία ταξίδια της ή νοδός της «Όλυμπιακής» Γαρυ- φαλάκη, είδε μιά μικρούλα που κα- ταν κάπως μελαγχολική. Η συ- δός κάθησε δίπλα της, της έκ- παρέα, της είπε ιστορίες. Αυτό μ- ρούσε και να μην το κάνει γιατί μικρούλα ταξίδευε με την οικογέν- της και συνήθως μία συνοδός ό- λαμβάνει να παίξει το ρόλο μι- ρας ή νταντάς όταν αυτά τὰ πρόσωπα άπουσιάζουν από το ροπλάνο και το παιδί φαίνεται διψά για λίγη στοργή. Όταν έλειωσε το ταξίδι εκείνο, ή μικρο- έδωσε στη συνοδό μιά κάρτα δώ- έγραφε: «Αυτό είναι ένα ένθύμιο το κάποια στην όποια άρέα πάρα πολύ». Τὰ αυθόρμητα ο- λόγια άποτελούν ίσως την καλ- ρη ένδειξι ότι στην περίπτωση ο- ο ρόλος της «ιπταμένης» είχε σπ- ώσει άπόλυτη έπιτυχία.

Κάθε άνθρωπος κρύβει και ιδιαιτέρω κόσμο, χρειάζεται λοι- και ιδιαιτέρη μεταχείρισι. Γι' χουν επιβάτες καλοί και επιβάτες- κοί, επιβάτες άνεκτικοί και επιβί- οξύθυμοι. Άν χυθή λίγη μύτρα παντελόνι ενός Άμερικανού θα πή χαμογελώντας : «Μου άρέσ- μύτρα αλλά δεν ξέρω αν θα ά- και στο παντελόνι μου». Ο Ρω- και ο Ιταλός στην ίδια περίπ- θα άρχίσουν να φωνάζουν κα- χειρονομούν, ενώ ο Άγγλος θα ριορισθή να πή ήρεμα: «Φοδού



Η ΚΑΙΤΗ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ της MISRAIR άδίκηθηκε φωτογραφικά.



Η ΤΑΤΙΑΝΑ ΤΣΕΧΩΦ της SWISS AIR χαμογελά πάντα, όπως βλέπετε.



Η ΑΛΙΣ ΒΕΡΑΓΚΕΝ της βελγικής SABENA έτοιμάζεται να πετάξει.



Η ΛΙΛΙΑΝΑ ΚΟΒΑΤΣΕΒΙΤΣ της γιουγκοσλαβικής YAT, καλλογ.

Ότι δεν είδα ποτέ προσεκτική και τσας την επομένη να πάρη στο τηλέφωνο τόν διευθυντή της εταιρείας και να του άφηγηθί το περιστατικό. Τό κάθε τι μπορεί να συμβή σε ένα αεροπορικό ταξίδι. Αυτό θέ- ένας κίνδυνος. Μερικές συνοδοί πι- στεύουν ότι ο καλύτερος τρόπος για να αντιμετωπίσης έναν άποιοι ήτοι- τε επιβάτη είναι το χαμόγελο. Αυ- πολλών ειδών χαμόγελα, και ξέρω πόσο τους χαμογελαύν διαρκώς σά φέρω πάλι τα λόγια της συνοδού της «Ολυμπιακής» Λίνας Γαρυφα- θέμα στη σωστή του βάση. «Ο κα- έναν επιβάτη είναι να τον δής απλά και αυθόρμητα, με ειλικρίνεια, αφί- νοντας το ένστικτό σου να μιλήσει.

Μετά τα λόγια αυτά, πιστεύω δι- τι δεν έχω τίποτε άλλο να προσθέ- σω στο κεφάλαιο αυτό. «Αν κάποιος επιβάτης σάς έ- πρότεινε...» «Αν κάποιος επιβάτης σάς έ- πρότεινε να δηγίτε μαζί το θράδυ τί θα του άπαντούσατε;» «Έθεσα το έρώτημα αυτό σε 10 ιπτάμενες συνοδούς διαφορετικών έθνικοτήτων και οι άπαντήσεις πού πήρα είναι χαρακτηριστικές γιατί άπακαλύπτουν ως ένα σημείο την ι- διοσυγκρασία κάθε ράτσας. «Η Μισέλ Πικέ της «Αίρ Φράνς», χαμογέλασε και μου άπάντησε: — Τά ιδιωτικά μου ενδιαφέρον- τα δεν έχουν καμμία σχέση με την επαγγελματική μου ζωή. «Η Λιλιάννα Κοβάτσεβιτς της Γι- ουγκοσλαβικής «YAT», μία κροα- τική θεά με λυγρό κορμί και κα-

ταπράσινα μάτια, με κύτταξε ύπε- ροπτικά: — «Υπάρχουν τόσοι τρόποι για να άρνηθής σ' έναν άντρα πού ζη- ρά την συντροφιά σου. Είμαι κου- γρυπνισμένη. — Δέν θα του άρνηθώ κατηγο- ρητικά, λέει η Ρένα Τσουκαλά της «Ολυμπιακής» Αεροπορίας μέ- νο. «Η ώρα του όχι έρχεται όταν ά- προσχευώσεως. Τότε τελειώνει και της ΒΕΑ, πού τήν παραμονή της στή Βηρυττό μ' έναν Άμερικανό λολαγό, άνασχηκώνει τους ώμους της: — «Η άπάντησι θα είναι φυσικά, όχι, μου λέει. «Η Τατιάνα Τσέχωφ, της «Swiss Air», ρωσικής καταγωγής, όπως φαίνεται και από τ' όνομά της, ξέ- με περισσότερη διπλωματικότητα. — Θά του έλεγα ότι είμαστε πο- λυ αγαπημένο πλήρωμα και ότι δι- και έγω. «Αν του κάνη λοιπόν κέφι να περάση το θράδυ με όλους μας, πολύ ευχαριστώ. «Η Σίβ Χούλτμαν, της σουηδι- κής S.A.S., πού πετά τώρα 10 χρό- νια και έχει συμπληρώσει περί τις 7.000 ώρες πτήσεως, δίνει αυτή την άπάντησι: — Δέν είναι δυσκολώτερο σε μία ιπτάμενη από μία άποιαδήποτε άλ- λη γυναίκα να άρνηθί τη συντροφιά της σ' έναν άνδρα. «Η Άλιν Σέγκυ, της TWA έχει πάντα έτοιμη από πριν τη δήλωσι: — Αυτάμαί πολύ αλλά ή πτή- σις του άεροπλάνου μου συνεχί- ζει.



Μόνο μία συνοδός ή άποια με άπαράκαλεσε να μη δημοσιεύσω την άπάντησι με τ' όνομά της, μου ώ- μολόγησε με ειλικρίνεια: — «Αν δέν είχα τί να κάνω, θα έμπαρισσα την άπάντησίν μου να έβγαίνα.

Οι έλκυστικώτεροι επιβάτες «Ποιοί είναι οι έλκυστικώτεροι έ- πιβάτες;» Αυτό ήταν το δεύτερο έρώτημα πού υπέβαλα στις ιπτάμενες με τις άποίες είχα την ευκαιρία να κουδεν- τίσω στο άεροδρόμιο του «Έλλη- νικού. — Οι Σκανδιναβοί, μου άπάν- τησε η Μισέλ Πικέ. — Οι Άγγλοι, μου έρπε η Σίβ Χούλτμαν. — Οι Άγγλοι, συμφωνεί η Τα- τιάνα Τσέχωφ. — Οι Άμερικανοί, λέγει η Άν- τζελίνα Τσελέστε, μία μαντόνα της AL ITALIA. «Η Τζάννιτ «Αλλισον χαμογελά ειλικρινά, άνασχηκώνει τους ώμους της αλλά δέν φαίνεται διατεθειμένη να άπάντησι. — Όλοι οι επιβάτες είναι κατ' άρχήν έλκυστικοί, δηλώνει διπλω- ματικώτατα η Άλιν Σέγκυ. — Τό σέξ άπλή δέν έχει έθνικά- τητα, ύποστηρίζει η Ρένα Τσουκα- λά της «Ολυμπιακής» Αεροπορίας. Δύσκολες στιγμές Κάθε ιπτάμενη συνοδός σ' έ- να άφηγηθί κάποια δύσκολη στιγ- γμή. Τό πέταγμα στους αιδέρες συ- ντάγεται πάντα άπόδεδειγτους κιν- δύνους. «Η Καίτη Γεωργοπούλου της αλ- γιπτικής «Μισραίρ» κλείνει τ' ά- ντια της σά να θέλη να διώξη κά- ποια δυσάρεστη άνάμνησι. — Πηγαίναμε στή Δαμασκό και ό καιρός ήταν θαυμαστός. Τό έ- π'άνω από τ' ό Γκάμπολ, σκου- με ένα κενό άέρος, και πέρασε 2.000 πόδια. Τό μόνο πού έμεί- ναν στο κεφάλι μου. — Δύσκολες στιγμές: ρωτάς και χαριτωμένη Άντζελίνα Τσελέ- της «Αλιτάλια». «Όχι, δέν θά- μαι τίποτε τό συγκεκριμένο. Μά- ραι όμως ότι κουράζομαι, συνέχισα, ότι δέν κοιμάμαι, δέν άποτελούν σ' εμένα τίποτα.

Κάθε ιπτάμενη συνοδός σ' έ- να άφηγηθί κάποια δύσκολη στιγ- γμή. Τό πέταγμα στους αιδέρες συ- ντάγεται πάντα άπόδεδειγτους κιν- δύνους. «Η Καίτη Γεωργοπούλου της αλ- γιπτικής «Μισραίρ» κλείνει τ' ά- ντια της σά να θέλη να διώξη κά- ποια δυσάρεστη άνάμνησι. — Πηγαίναμε στή Δαμασκό και ό καιρός ήταν θαυμαστός. Τό έ- π'άνω από τ' ό Γκάμπολ, σκου- με ένα κενό άέρος, και πέρασε 2.000 πόδια. Τό μόνο πού έμεί- ναν στο κεφάλι μου. — Δύσκολες στιγμές: ρωτάς και χαριτωμένη Άντζελίνα Τσελέ- της «Αλιτάλια». «Όχι, δέν θά- μαι τίποτε τό συγκεκριμένο. Μά- ραι όμως ότι κουράζομαι, συνέχισα, ότι δέν κοιμάμαι, δέν άποτελούν σ' εμένα τίποτα.



της τής ζήτησε κόκα - κόλα. «Η Τα- τιάνα άνοίξε το μπράκι, έβγαλε το μπουκάκι και έκανε να τό άνοίξη. «Αλλά ό διάβολος άνακατώθηκε έ- κείνη τη στιγμή και ή κόκα - κόλα ξεχύθηκε και περιέλουσε όλόκληρο τόν διψασμένο επιβάτη. Εύτυχώς, αυτός ήταν καλή πάστα. Ζήτησε μία πετσέτα, σκούπισε τό πρόσωπό του και έπε στην Τατιάνα, πού τόν κύτταζε κατάπληκτη: — «Ήταν τό πιο άποτελεσματικό μέσο για να ξεδιψάσω. Στο έξης θα τό κάνω συχνά.

«Όνειρα και φιλοδοξίες Και τό τελευταίο έρώτημα. «Τί θα θέλατε να κάνετε αν δέν είσθε ιπτάμενη συνοδός. — Θά ήθελα να ήμουν επιβάτης, λέγει αυθόρμητα η Άντζελίνα Τσε- λέστε και χαμηλώνει ντροπαλά τό κεφάλι. — Είμαι ευχαριστημένη με ό,τι έχω, δηλώνει σταθερά η Μισέλ Πι- κέ. Δέν μου άρέσει να παρασύρω- μαι σε όνειροπολήματα. — Θά ήθελα πολύ να ήμουν μη- τέρα, όμολογεί κακινίζοντας η Ά- λίκη Βεραγκέν, της βελγικής SABE- NA.

«Ένα ταξίδι στην Άσπινία, ψιθυρίζει μισοκλείνοντας τό μάτι ή χαριτωμένη Τατιάνα Τσέχωφ. — «Αν δέν ήμουν συνοδός, άνα- ρωτιέται η Άλιν Σέγκυ. «Ω, όχι. Είμαι ευτυχισμένη με αυτό πού εί- μαι. Είδα τόν ήλιο να άνατέλλη στις χιονισμένες Άλπεις και να θα σιλεύη στήν έρημο. Κολύμπησα στήν Έρυθρά Θάλασσα. Είδα μν- στηριακές τελετές στήν Κεϋλάνη. Δέ θα ήθελα για τίποτε στόν κό- σμο να άλλαξω τό έπάγγελμά μου. — Θά εύρισκα μία άνάλογη θέ- σι σε κάποιο ξενοδοχείο, λέγει η Σίβ Χούλτμαν. «Υστερα από περι- πλανήσεις 10 ετών ανά τους αιδέρες είναι κάτι πού τό νοιώθω ότι μου χρειάζεται.

«Θά γύριζα τόν κόσμο, ψιθυ- ρίζει ή όμογενής της Αίγύπτου Καί- τη Γεωργοπούλου πού εργάζεται στήν αίγυπτιακή «Misrair». «Αλλά ή συνοδός της «Ολυμπια- κής» Ρένα Τσουκαλά φαίνεται να τιμά περισσότερο άπ' όλες τό έπάγ- γελμά της: — «Αν δέν ήμουν συνοδός δέν θα ήθελα να ήμουν τίποτε, λέει επι- γραμματικά.

Πώς βλέπουν την Έλλάδα και τους Έλληνες Θά πρέπει να σημειώσω ότι ό- λες οι ιπτάμενες με τις άποίες συν- ώμλησα στο Έλληνικό είχαν κάτι να πούνε για την Έλλάδα και τους Έλληνες. Αυτό δέν είναι μία άπλή έκδήλωσι άδρότητας αλλά κάτι ού- σιαστικώτερο. Δυό άπ' αυτές, η Σουηδή Σίβ Χούλτμαν και η Άμε- ρικανίδα Άλιν Σέγκυ πέρασαν την άδειά τους τό περασμένο καλο- καίρι στα Έλληνικά νησιά. Στήν Άλιν άρεσε περισσότερο ή Ρόδος, ενώ η Σίβ φαίνεται να προτιμά τη Μικτική Κρήτη. Και οι δυό συμφω- νούν ότι οι Έλληνες είναι πολύ χα- ριτωμένοι τύποι. Και η Τατιάνα Τσέχωφ της Swiss Air συμπληρώνει: — Καί θαυμάσια άνοιχτόκαρ- δοι.

«Η Μισέλ Πικέ της «Αίρ Φράνς» μου λέει. «Κάποτε συνεταξίδευσα μ' έναν ύπουργό σας — Κελμής (Χέλμης) νομίζω πώς λέγεται ή κά- πως έτσι. Πολύ συμπαθής κύριος. Σ' όλο τό ταξίδι διάβαζε έφημερί- δας.

«Η ΜΙΣΕΛ ΠΙΚΕ της AIR FRANCE καθώς προσ- παθεί να περιποιηθί έναν δύστροπο επιβάτη, πρᾶγμα όχι σπάνιο στα αεροπορικά ταξίδια.

«Η ΤΖΑΝΝΕΤ ΑΛΙΣΣΟΝ της αγγλικής ΒΕΑ εί- ναι μία πραγματική οικοδόποινα, όπως δείχνει και τό άληθινό άρχοντικό παρουσιαστικό της.

«Η ΣΙΒ ΧΟΥΛΤΜΑΝ της S.A.S. μπορούσε είναι ένας κινηματογραφικός άστήρ πρώτου γέθους, προτιμά όμως να ταξιδεύη στα άστρο- ραγών μπορεί να πετά επάνω άπ' τις Άλπεις, ή Σίβ Χούλτμαν τρώη στο Τόκιο και ή Μισέλ Πι- κέ να χορεύη με τόν αγαπημένο τόν στο «Πηγκάλ» του Παρισιού. «Η κα- θε μία άπό τις κοπέλλες αυτές ναί και ένας ξεχωριστός κόσμος αλλά όλες μαζί τις δίνει ό έρω- τών αιδέρων.

«Όταν έχω να πετάξω τρεις μέρες αίσθάνομαι σαν άρρωστ- μου είτε ή Ρένα Τσουκαλά της «Ολυμπιακής» Αεροπορίας και στεύω ότι τη στιγμή εκείνη μι- λώ με τό στόμα της Έλληνί- συνοδού όλα αυτά τά νέα κορίτ- με τό λυγρό κορμί και τό γλυ- χαμόγελο πού στα 22 τους χρό- έχουν δη όσα δέ βλέπουν οι ύ- λοιποι άθθρωποι σε όλη τους ζωή και πού έχουν δάλει στή τους έναν τόσο ευγενικό σκοπό την εξυπηρέτησι του ανθρώ- στους αιδέρες... ΦΡ. ΓΕΡΜΑΝ

«Η Άλιν Σέγκυ δέν μου κρύβει ότι αίσθάνθηκε κάποια άνησυχία ό- ταν της είπαν ότι άνάμεσα στους επιβάτες θα ήταν και ή Μαρία Με- νεγκίνι Κάλλας. «Έλεγον τόσα τρο- μερά πράγματα για τόν χαρακτή- ρα της «λέγει τώρα. «Αλλά άπό τη στιγμή πού μπήκε μέσα στο άερο- πλάνο και μου μίλησε κατάλαβα πόσο άδίκια ήταν όλα. Είναι τόσο γλυκεία στήν πραγματικότητα, τό- σο αυθόρμητη, τόσο καλή. Μιλήσα- με και με κάλεσε να πάω να τη δώ στη Ρώμη. «Όταν χωρίζαμε μου ά- φησε λίγα λουλούδια για να την θυ- μάμαι.

Τό ρεπορτάζ αυτό άφιερώνεται στήν Τζάννιτ Άλίσσον, την Τατι- άνα Τσέχωφ, την Λιλιάννα Κοβάτσε- βιτς, την Άντζελίνα Τσελέστε και στις ύπόλοιπες κοπέλλες πού γνώ- ρισα την περασμένη έβδομάδα στο Έλληνικό. Τη στιγμή πού γράφον- ται οι γραμμές αυτές ή Άλιν Βε-

«Η ΜΙΣΕΛ ΠΙΚΕ της AIR FRANCE καθώς προσ- παθεί να περιποιηθί έναν δύστροπο επιβάτη, πρᾶγμα όχι σπάνιο στα αεροπορικά ταξίδια.

«Η ΤΖΑΝΝΕΤ ΑΛΙΣΣΟΝ της αγγλικής ΒΕΑ εί- ναι μία πραγματική οικοδόποινα, όπως δείχνει και τό άληθινό άρχοντικό παρουσιαστικό της.

«Η ΣΙΒ ΧΟΥΛΤΜΑΝ της S.A.S. μπορούσε είναι ένας κινηματογραφικός άστήρ πρώτου γέθους, προτιμά όμως να ταξιδεύη στα άστρο-



Η ΑΝΤΖΕΛΙΝΑ ΤΣΕΛΕΣΤΕ της AL ITALIA περιε- γάζεται στο άερο- δρόμιο μας με κούκλα με ελληνι- ένδυμασία και τή παίρνει μαζί τή να την έχη ένθύμι-

«Η Άλιν Σέγκυ δέν μου κρύβει ότι αίσθάνθηκε κάποια άνησυχία ό- ταν της είπαν ότι άνάμεσα στους επιβάτες θα ήταν και ή Μαρία Με- νεγκίνι Κάλλας. «Έλεγον τόσα τρο- μερά πράγματα για τόν χαρακτή- ρα της «λέγει τώρα. «Αλλά άπό τη στιγμή πού μπήκε μέσα στο άερο- πλάνο και μου μίλησε κατάλαβα πόσο άδίκια ήταν όλα. Είναι τόσο γλυκεία στήν πραγματικότητα, τό- σο αυθόρμητη, τόσο καλή. Μιλήσα- με και με κάλεσε να πάω να τη δώ στη Ρώμη. «Όταν χωρίζαμε μου ά- φησε λίγα λουλούδια για να την θυ- μάμαι.

Τό ρεπορτάζ αυτό άφιερώνεται στήν Τζάννιτ Άλίσσον, την Τατι- άνα Τσέχωφ, την Λιλιάννα Κοβάτσε- βιτς, την Άντζελίνα Τσελέστε και στις ύπόλοιπες κοπέλλες πού γνώ- ρισα την περασμένη έβδομάδα στο Έλληνικό. Τη στιγμή πού γράφον- ται οι γραμμές αυτές ή Άλιν Βε-

«Η ΜΙΣΕΛ ΠΙΚΕ της AIR FRANCE καθώς προσ- παθεί να περιποιηθί έναν δύστροπο επιβάτη, πρᾶγμα όχι σπάνιο στα αεροπορικά ταξίδια.

«Η ΤΖΑΝΝΕΤ ΑΛΙΣΣΟΝ της αγγλικής ΒΕΑ εί- ναι μία πραγματική οικοδόποινα, όπως δείχνει και τό άληθινό άρχοντικό παρουσιαστικό της.

«Η ΣΙΒ ΧΟΥΛΤΜΑΝ της S.A.S. μπορούσε είναι ένας κινηματογραφικός άστήρ πρώτου γέθους, προτιμά όμως να ταξιδεύη στα άστρο-





Η ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ
ΤΑΚΤΟΠΟΙΕΙ ΟΜΟΡΦΑ
ΤΑ ΡΟΥΧΑ
ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΕΣΑ
ΣΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΕΥΓΧΡΟΝΑ ΕΠΙΠΛΑ



ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΤΑΝΟΥΜΕ

Θα πρέπει να έχουμε υπ' όψη τις «ζώνες ύψους» που θεωρούνται οι κανονικές στην επίπλωση και που έχουν τα έπο-
μενα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα (Εικ. Α).

Από ύψος 1,80 μ. έως το ταβάνι: όρατότης πολύ περιορι-
σμένη. Χρειάζεται σκαμνάκι ή κοντή σκαλίτσα. Στο ύψος αυτό
είναι το πατάρι του ντουλαπιού του τοίχου ή το ραφάκι της
δεν χρησιμοποιούνται συχνά (άδειες βαλίτσες, χοντρά ρούχα).

Από ύψος 0,80—1,80 μ.: Βλέπουμε και φτάνουμε εύκολα τα
κάθε τί. Και τοποθετούμε ό,τι θέλουμε να μεταχειριστούμε συχνά.

Από 0,50—0,80 μ.: Βλέπουμε κάπως δυσκολότερα, αλλά
φτάνουμε παντού εύκολα. Θέσι κατάλληλη για συρτά-
κια και βαρύτερα πράγματα που με κόπο τα παίρνουμε.

Από το πάτωμα έως 0,50 μ.: Βλέπουμε πολύ δύσκολα προς
τα μέσα. Να αποφεύγετε την τοποθέτηση συχνόχρηστων πραγμά-
των, γιατί το τράβηγμά τους είναι δύσκολο και κοπιαστικό.

Οι παλαιοί έλεγαν και είχαίκαίο: για κάθε πράγμα χρειάζεται μια θέση και

ΚΑΘΙΠΡΑΓΜΑ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ..

Όταν ένα πράγμα είναι τοποθετημένο καλά και πάντα
στην ίδια θέση, «στη θέση του», τότε μπορούμε να το βρούμε
και με κλειστά μάτια ακόμα, χωρίς κόπο,

• Επίπλα ανάλογα με το ανάστημά μας για να μη
χρειάζομαστε σκαμνάκια και σκάλες.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

που χρειάζονται για το κρέμασμα των ανδρικών κο-
στούμιων και των φορεμάτων μας φαίνονται καθαρά
στην (Εικ. Β').

Το σωστό βάθος μιας ντουλάπας είναι 0,60 μ. Συ-
νήθως όμως οι κινητές ντουλάπες έχουν βάθος 0,50 μ.
Οι ντουλάπες του τοίχου πρέπει να είναι ανάμεσα α-
πό 0,60—0,70 μ. για να χωρούν διάφορα κουτιά και
τις άδειες βαλίτσες.

Αν το ντουλάπι σας έχει μεγάλο βάθος βάλετε τα
ράφια μόνο στο μισό ή στα 2/3 του βάθους, αφήνον-
τας το εμπρός μέρος κενό. Θα καρφώσετε όμως στο
μέσα μέρος της πόρτας στενόμακρα ράφια (Εικ. Γ')
ώστε να παίρνετε εύκολα το περιεχόμενό τους, χωρίς
όμως να χάνετε χώρο.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Χρειάζεστε ένα ντουλάπι με βάθος τουλάχιστο 0,35 μ.
Διπλές βέργες μεταλλικές ή ξύλινες χρησιμεύουν για
ν' άκουμπουν επάνω τους τα παπούτσια. Οι πίσω
βέργες τοποθετούνται 0,10 μ. ψηλότερα από τις έμ-
πρός, ώστε οι σόλες των παπουτσιών να αερίζονται.

Περιττό θέβαια να πούμε ότι τα παπούτσια μπαί-
νουν στη θέση τους στεγνά και άφου αεριστούν καλά
και όχι όπως είναι ζεστά από το πόδι, γιατί τότε
κρατούν μια δυσάρεστη μυρωδιά που ποτίζει σιγά-
σιγά ολόκληρο το ντουλάπι. Η καλύτερη θέση για το
ντουλάπι των παπουτσιών είναι στο διάδρομο ή στην
κρεβατοκάμαρα, θα είναι όμως ένα ντουλάπι αποκλει-
στικό γι' αυτά.

ΓΙΑ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Το βάθος των ραφιών πρέπει να είναι περίπου 0,30—
0,45 ή 0,60 μ. Τα ράφια των 0,30 μ. είναι κατάλ-
ληλα για τις πετσέτες του φαγητού, τις πετσέτες της
στάσεις 0,20—0,30 μ.

Τα ράφια των 0,45—0,60 μ. προορίζονται για
σεντόνια, προσόψια, τραπεζομάντηλα κλπ. Όταν το



Ένα ράφι έχει βάθος 0,60 μ., κάνετε το άμεσως επό-
μενο 0,30 μ. για να μπορείτε να βλέπετε το περιεχό-
μενο του πρώτου εύκολα.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΣΩΡΟΥΧΑ ΜΑΣ

γενικά χρειάζομαστε ράφια από 0,30—0,45 μ. βά-
θος. Καλύτερα όμως είναι τα συρτάκια όπου κάθε εί-
δος μπαίνει μόνο, ιδιαίτερα για τα μικρά: κάλτσες,
μαντήλια, σουτιέν κλπ.

Ειδικά για τα ανδρικά πουκάμισα εξυπηρετικό-
τατο είναι ένα βαθύ συρτάρι 0,42X0,60X0,20 μ.
Στις διαστάσεις αυτές χωρούν 4 πουκάμισα. Στα δυο
πλαϊνά, σε ύψος 0,09 μ. θα καρφωθούν δυο στενό-
μακρες τραβέρσες πλάτους 0,04X0,04 μ. Έπάνω
σ' αυτές θα άκουμπήσει ένα δεύτερο συρτάρι 0,60X
0,41X0,009 μ., σαν εκείνα που υπάρχουν στα μπα-
ούλα ή τις μεγάλες βαλίτσες.

Έτσι θα έχετε τα πουκάμισα τακτοποιημένα κα-
θένα χωριστά, χωρίς να τσαλακώνονται. Στο κάτω
μέρος θα βάλετε τα καλά άστρα πουκάμισα, στο έ-
πάνω όσα είναι για καθημερινή χρήση.

Η ΑΠΟΣΤΑΣΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΡΑΦΙΑ

Τα ράφια αρχίζουν σε ύψος 0,60 μ. από το πάτω-
μα. Όταν έχουν βάθος 0,30 τότε πρέπει να απέ-
χουν το ένα από το άλλο περίπου 0,25 μ. Με βάθος
0,45 και άνω, τότε η απόσταση πρέπει να είναι 0,60
μ. ή όπως είπαμε και προηγούμενα να εναλλάσσεται
ένα ράφι των 0,45 ή 0,60 μ. με ένα των 0,25 ή
0,30 μ.

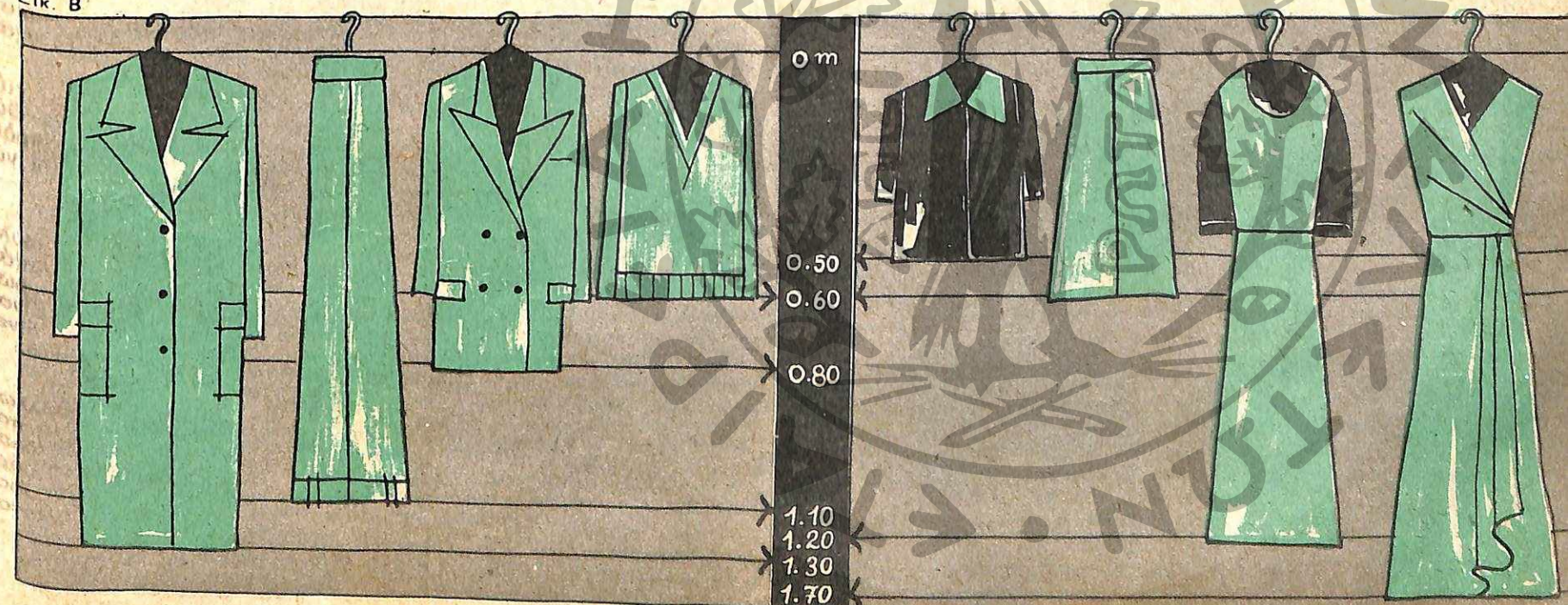
Αν δεν αφήσουμε το κάτω μέρος του επίπλου κε-
νό, για μεγάλα κομμάτια ή βαλίτσες, τότε μπορού-
με να δώσουμε ένα ή δυο βαθιά συρτάκια για τα
μπαλώματα ή τα ρούχα που έχουμε γιάντιδέρωμα.

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΑΛΛΑΣΣΩΝΤΑΙ

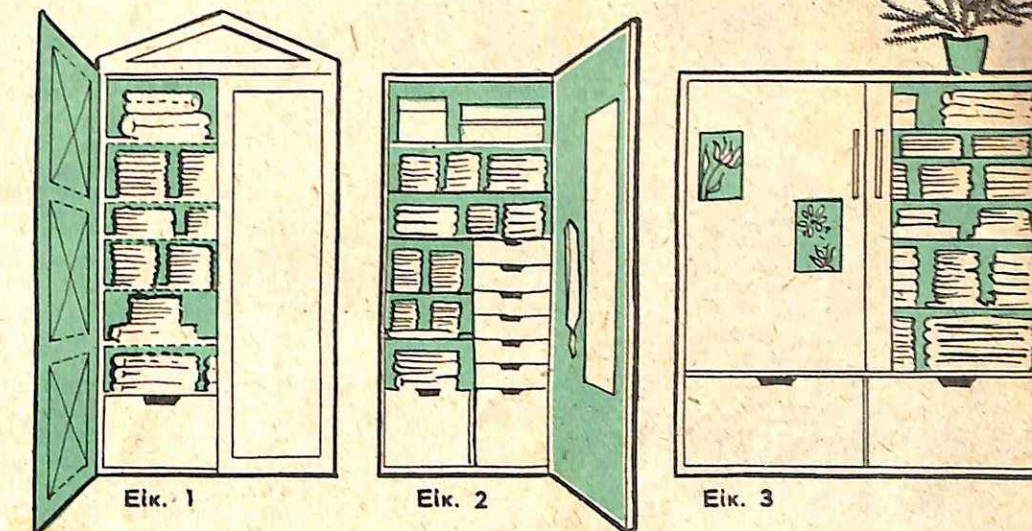
για να κρατούν περισσότερο. Κάθε κομμάτι πρέπει
να χρησιμοποιείται με τη σειρά τους. Ρούχο που μένει
καιρό στο ράφι κιτρινίζει και αποκτά τσάκιες που
δεν βγαίνουν εύκολα και ούτε και στο σίδερο. Στο με-
ταξύ τα άλλα κουρελιάζουν πέρα για πέρα.

Βάλετε πάντα τα φρεσκοπλυμένα ρούχα κάτω α-
πό τα άλλα, ποτέ επάνω τους, γιατί έτσι τα παλιά
θα μένουν άχρηστοποίητα.

Εικ. Β



ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΤΕ ΤΙΣ ΝΤΟΥΛΑΠΕΣ



ΥΠΑΡΧΟΥΝ διάφοροι συνδυασμοί σύμ-
φωνα με τις συνήθειες και τις ανάγ-
κες του σπιτιού σας.

Η ντουλάπα αρ. 1 είναι ντυμένη με πλα-
στικό ύφασμα κίτρινο και άσπρο. Έχει α-
πό τη μία μεριά ράφια για τα είδη του σπι-
τιού και κάτω από αυτά το μεγάλο συρ-
τάρι που είπαμε. Δεξιά είναι τα φορέμα-
τα και στο κάτω μέρος τα ραφάκια των
παπουτσιών. Στις τσέπες φυλάμε διάφορα
κομμάτια πανιών περισσευμένων.

Η ντουλάπα αρ. 2 είναι στρωμένη με
κοινό ύφασμα καφέ άσπρο-κόκκινο. Έ-
κτος από τα ράφια και τα δυο βαθιά συρ-
τάκια, έχει και μια σειρά μικρά συρτάκια

μια έσωτερική σιφονιέρα δηλαδή. Έτσι
ντουλάπα έσωρούχων και ρούχων του σ-
πιτιού. Στο πίσω μέρος της πόρτας έχει
στενόμακρο καθρέφτη, για να κάνει «κ-
τρα» με τον καθρέφτη της ντουλάπας
ρεμάτων και να βλέπη κανείς και την π-
τη του.

Η ντουλάπα αρ. 3 έχει πόρτες συρ-
τ. Είναι σε στυλ μοντέρνο, σαμμένη με γ-
λιστερή λαδομπογιά. Χωρίζεται στα δ-
το δεξιά μέρος είναι για τα ρούχα του σ-
πιτιού, το άλλο για τα έσωρούχα.

Η ντουλάπα αρ. 4 είναι ένας ξύλι-
σκελετός. Οι διαστάσεις της είναι 2,40
μ. ύψος, 0,62 ή 0,42 μ. βάθος και πλάτος

ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ...

ξένος έρχεται επίτηλους να διακί-
ψη τη μοναξιά μας.

Την επομένη ρώτησα τη μητέρα
μου:

— Δεν βρίσκεις, ότι αυτός ο
Λουίτζι Φόρτι είναι πολύ συμπα-
θητικός;

— Είναι πράγματι ενδιαφέρον
τύπος, μου απάντησε εκείνη άπρη-
μένα.

Ήταν η πρώτη φορά που άκου-
γα τη μητέρα να μιλά χωρίς τη
συνθησισμένη της επιφυλακτικότητα.
Μά ήταν αλήθεια, ότι ο Λουίτζι εί-
χε μια γοητεία άκατανίκητη. Ήξε-
ρε τον τρόπο να κατακτά τους πάν-
τες. Μόνο ο πατέρας φαινόταν να
έχει χάσει τη συνθησισμένη του εύθυ-
μία. Είχε γίνει σιωπηλός και ευρέ-
θιστος, αυτός που άλλοτε ήταν τό-
σο ήρεμος και καλόκαρδος.

ΕΙΧΕ περάσει μόνο μια εβδομά-
δα, απ' την ημέρα που είχε έρ-
θει ο Λουίτζι στο σπίτι μας, αλλά
εγώ αισθανόμουν σαν να τον γνώ-
ριζα από χρόνια. Η ζωή μου άλλα-
ξε ολόκληρα, έγινε ενδιαφέρουσα, γέ-
μισε από αισθήματα και συγκινή-
σεις που για πρώτη φορά συγκινή-
ζα. Τώρα δεν δίσταζα πια να όμολο-
γήσω στον έαυτό μου ότι ήμουν έ-
ρωτευμένη μ' αυτόν τον θαυμαστό
άντρα που, αν και δεν ήταν πια πο-
λύ νέος, είχε τη γοητευτική εκείνη
ωριμότητα που μαγεύει τις νέες κο-
πέλλες. Έτρεμα στην ιδέα ότι κά-
ποτε θα έφευγε και ίσως να μην τον
ξανάβλεπα. Η μητέρα όμως είχε
αρχίσει να άνησυχά γι' αυτή την
παρατεταμένη παραμονή του ξένου
στο σπίτι μας.

ΑΠΟ το παράθυρο της κάμαράς
μου, είδα τον Λουίτζι να βγαί-
νει στον κήπο. Έτρεξα να τον συ-
ναντήσω.

— Ω! η άραία μας οικοδέσποι-
να, είπε εκείνος μόλις με είδε δι-
πλα του. Πήρε το χέρι μου και το
έφερε στα χείλη του.

Μου φερόταν πάντοτε με ευέγε-
νεια σαν να ήμουν μεγάλη κυρία,
και όχι ένα κοριτσάκι δεκάεξη
χρονών κι' αυτό μ' έθουσίαζε.

Ίσως μπορεί να μ' αγαπήσει σαν παιδί,
λογίστηκε. Γύρισα και τον κύττα-
ξα. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο
δυνατά που φοβήθηκα μήπως άκού-
ση τους χτύπους της.

Ο Λουίτζι κατάλαβε την ταυ-
χή μου.

— Τι σου συμβαίνει, Λύντα; με
ρώτησε ψιθύριστα.

Δεν του απάντησα. Μά εκείνος
φάνηκε να έχη μια υπερφυσική δύ-
ναμι που τον έκανε να διαβάξη στις
καρδιές των ανθρώπων.

— Λύντα μ' αγαπάς;

— Πώς... πώς το ξέρετε; ρώτη-
σα τρέμοντας από συγκίνηση.

— Γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ, Λύν-
τα.

Αυτό ήταν πάρα πολύ. Ήταν
κάτι θαυμάσιο. Απρόσδοκτο. Θά
ήθελα να κλάψω και να γελάσω από
ετυχία.

— Λύντα, έλα το βράδυ στο πε-
ρίπτερο του κήπου. Θέλω να σου
μιλήσω, μου είπε σοβαρά εκείνος.

— Ω όχι, φοβάμαι. Άλλα θα
έρω... Ναι, ναι, θα έρθω, απάντη-
σα ταραγμένη.

ΟΙ ΩΡΕΣ δεν περνούσαν ώπου
να έρθη το βράδυ. Είχα κλειστή

στο δωμάτιό μου, από το φόβο μή-
πως κάποιος μαντέψη το μυστικό
μου και περιμένα. Μά την πρόρα-
πώς ήμουν αδιάθετη δεν κάθισα
κάν στο τραπέζι.

Τέλος, όταν όλοι στο σπίτι κοι-
μήθηκαν, γλίστρησα αθόρυβα στο
κήπο. Μπροστά στο περίπτερο δι-
κρινα μια σκιά. Ήταν ο Λουίτζι.

— Έρθες Λύντα! ψιθύρισε με-
νο. Την άλλη στιγμή δρέθηκα στην
αγκαλιά του. Τα γέγα του μπουρ-
τσα μ' έσφιξαν δυνατά, τα χείλη
του ενώθηκαν με τα δικά μου.

— Σ' αγαπώ, Λύντα, μου ψιθύ-
ρισε. Σ' αγαπώ.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Λουίτζι.
Μη φύγεις ποτέ από κοντά μου. Μη
μ' αφήσεις. Ή αν φύγεις πάρε με
μαζί σου.

— Δεν μπορώ να σε πάρω, Λύν-
τα. Είσαι άκομη πολύ μικρή και
οι δικοί σου δεν θα επιτρέψουν πο-
τέ κάτι τέτοιο, μου απάντησε με
λαγχοδικά εκείνος. Πρέπει να πε-
μένουμε να ενηλικιωθής και τότε
δεν θα μπορή πια κανείς να εμπο-
δή την ένωσή μας.

— Μά ως τότε τί θα γίνει; ρώ-
τησα με τρόμο. Θά φύγεις; Δε θα
μείνεις; Ήσυχασε, Λύντα. Δε θα φύ-
γω από κοντά σου. Θά ζητήσω από
τον πατέρα σου να με προσλάβει
ως απλό υπάλληλο στο εργοστά-
σιό σας. Έτσι θα είμαι διαρκώς
κοντά σου. Άλλά δεν πρέπει να
μείνεις από τώρα τα σχέδιά μας.
Γιατί μπορεί να τα ανατρέψουν.

— Ω, Λουίτζι! είπα γελάοντας.
Ευχαριστημένη. Έσύ τα σκέπτεσαι
όλα.

ΟΙ ΜΕΡΕΣ άρχισαν να κυλούν
σαν όνειρο. Μά ξαφνικά κάποιο
γεγονός ήρθε να ταραξή την ευη-
χία μου.

Ένα πρωί συνάντησα τον πα-
τέρα έξω από το σπίτι.

— Δώστε αυτό το γράμμα στο
κύριο Λουίτζι Φόρτι, μου είπε.

Πήρα το γράμμα με χέρι που έ-
τρεμε, σά να προκισθανόμουν από
κακό. Η διεύθυνση ήταν γραμμένη
με λεπτό γυναικείο χαρακτήρα.
Γύρισα και διάβασα το όνομα του
αποστολέως: Σουζάνα Μασσάνι.

Μια γυναίκα! Ποιά μπορούσε να ή-
ταν; Ξαφνικά η ζήλεια φούντωσε
στην ψυχή μου. Χαρίς, να το πω
σκεφτώ έσκισα το φάκελλο και έβ-
λιστα να διαβάξω:

«Αγαπητέ Λουίτζι. Η άποψη
σί σου να μείνεις σ' αυτό το χωριό
μας απογοήτευσε αφάνταστα. Δεν
μπορώ να σε φανταστώ στο Σπίτι
του... καθώς πρέπει κυρίου.
Παρίσι ο Μικέλε έχει ετοιμάσει μια
καλή δουλειά για όλους μας. Σ' αφέ-
νω να περάσουμε ελεύθερα τον
σύντομο. Ευτυχώς η ιστορία του
πλαστών χαρτονομισμάτων και των
σκοτωμένων αστυνομικών, φαίνεται
πώς μπήκε στα αρχεία... Σε πάμ-
πει να μας καταξιώουν... Σ' αγα-
λώ και σε περιμένω. Ή Σουζάνα Μασ-
σάνι.»

Όταν τελείωσα το διάβασμα
της επιστολής, ένιωσα πώς έπρε-
πε να φύγω. Ήταν η πρώτη φορά
που παρασύρει σ' ένα δρόμο επι-
θυμολογία. Μά εκείνος δεν ήταν
όχι, αλλά ήθελε να έλθει να με
την πάστα, κι' ήθελε να έλθει να
με. Μά... του δεν μου πω-
χε...

σιο σαν έναν απλό υπάλληλο; Ναι,
έπρεπε να τον βοηθήσω. Να τον βο-
ηθήσουμε όλοι μας για να ξαναβρή
το δρόμο του. Αποφάσισα να μην
του μιλήσω ποτέ για το γράμμα
για να μην τον ταπεινώσω. Το ίδιο
βράδυ όμως, τον ρώτησα:

— Έξακολουθείς, Λουίτζι, να
θέλεις να εργασθής στο εργοστά-
σιο;

— Και βέβαια, Λύντα. Αύριο το
πρωί θά μιλήσω στον πατέρα σου.

ΑΠΟ τη χαραμάδα που είχα
αφτιάξει επίτηδες στην πόρτα
του γραφείου, μπορούσα να βλέπω
όλο το έσωτερικό του δωματίου, χω-
ρίς να γίνει αντίληπτη.

Ο Λουίτζι ήταν καθισμένος άνε-
τα σε μια πολυθρόνα και ο πατέρας
όρθιος μπροστά του τον κύτταζε με
βλέμμα έχθρικό.

— Είσαι ένας έκδιαστης. Ένας
απατεώνας, του έλεγε. Θά έπρεπε να
σε πετάξω έξω από το σπίτι μου
από την πρώτη στιγμή.

— Κι' όμως δεν το έκανες, αγα-
πητέ Τζάκομο. Και ξέρεις καλά το
γιατί. Γιατί φοβήθηκες μήπως μιλή-
σω. Σκέφθηκες—και πολύ λογικά—
το τί θα έλεγε η γυναίκα σου, ή τό-
σο εύγενική αυτή κυρία, αν μάθαινε
ότι ο άντρας της είχε καθήσει κά-
ποτε έξη μήνες στη φυλακή. Και τί
θα έλεγαν όλοι εδώ οι συμπολίτες
σου όταν μάθαιναν ότι ο αξιότιμος
δήμαρχός τους υπήρθε κλέφτης.

— Πάψε, φώναξε άγρια ο πατέ-
ρας. Ήταν μια νεανική τρέλλα. Δεν
ήμουν άκομη ούτε είκοσι χρονών.
Σπούδαζα, ήμουν θεοφύλαχος. Ούτε
κι' εγώ ξέρω πώς το έκανα. Μά δεν
μπορείς να έρθης εσύ ύστερα από
τόσα χρόνια και να καταστρέψης τη
ζωή μου.

— Άλλά δε ζητώ να καταστρέ-
ψω τη ζωή σου, φίλε μου, απάντησε
ο Λουίτζι με το ίδιο πάντοτε γαλή-
νιο ύφος. Δε σου ζητώ παρά να συ-
νεργαστούμε. Έσύ έχεις αυτό το
εργοστάσιο που είναι αληθινό χρυ-
σωρυχείο. Τί θα σου κόστιζε αν μου
παραχωρούσες το ένα τρίτο μονά-
χα. Σε ανταλλάγμα θα έχης τη γα-
λήνη του σπιτιού σου και την εκτί-
μησι των συμπολιτών σου.

— Ξέρω πώς δεν θα άρκεστης σ'
αυτό, μουρμούρισε ο πατέρας με
σφιγμένα χείλη. Δεν ξέρω τί στατι-
στικό σχέδιο έχεις στο μυαλό σου,
είμαι όμως βέβαιος ότι δεν θα άρ-
κεστης σ' αυτό. Θά προσπαθήσεις
να μου τὰ πάρης όλα, όλα. Και έξ
άλλου, τί θα πω στη γυναίκα μου;
Πώς θα της δικαιολογήσω έστω και
αυτή την παραχώρησι;

Ο Λουίτζι σηκώθηκε, πλησίασε
τον πατέρα μου και τον χτύπησε φι-
λικά στην πλάτη.

— Μην είσαι υπερβολικός, αγα-
πητέ μου, είπε. Προσπάθησε να φα-
νής λογικός και ψυχραιμος. Στην οί-
κογένειά σου θά πής απλώς ότι με
προσέλαβες ως υπάλληλο. Σ' αφέ-
νω τώρα να σκεφθής και το μεσημέ-
ρι θά έρθω να υπογράψουμε τα συμ-
βόλαια.

Απομακρύνθηκα διαστικά για να
μην με δούν όταν άνοιξε σε λίγο η
πόρτα. Εκείνο που ένοιωθα δεν ή-
ταν ούτε λύπη, ούτε θυμός. Άλλά
ένα αίσθημα βαθύ. Απρόσδο-
ριστο. Αισθανόμουν σαν να γέρασα
ξαφνικά, σά να τραβήχτηκε μια
κουρτίνα και μου άποκάλυψε από-
τομα όλες τις ασχήμες και τις μι-

κρότητες των ανθρώπων.
Στάθηκα ακίνητη μπροστά στην
πόρτα που έβγαине στον κήπο και
περίμενα. Όταν με πλησίασε ο
Λουίτζι, το πρόσωπό του έλαμπε
από ευχαρίστησι.

— Λύντα, είπε. Όλα πάνε κα-
λά. Ο πατέρας σου δέχθηκε με ευ-
χαρίστησι να με πάρη στη δουλειά
του. Για την ώρα αυτό είναι αρκετό.
Αργότερα θά σκεφτούμε τί μπορεί
να γίνει για μας τους δυό, πρόσθε-
σε χαμογελώντας ύποκριτικά.

— Κύριε Φόρτι, είπα ψυχρά.
Αρκετά κράτησε αυτή η ιστορία, δ-
πως και η παραμονή σας στο σπι-
τι μας;

— Τί έπαθες, Λύντα; Έκανε εκεί-
νος σά να μην πίστευε στ' αυτιά του.
Τί έννοεις;

— Έννοώ πώς εάν μέσα σε δέκα
λεπτά δεν έχεις φύγει από δω, θά
ειδοποιήσω την αστυνομία.

— Για ποιά πράμα;

— Ω, για τίποτα σπουδαίο. Για
το φόνο ενός αστυνομικού, για κάτι
πλαστά χαρτονομίσματα, για μια
δουλειά που ετοιμάζει ο Μικέλε στο
Παρίσι. Για όλα αυτά τέλος πάν-
των τὰ μικροπράγματα που αναφέ-
ρει η Σουζά σ' ένα τρυφερό γραμ-
ματάκι που σου έστειλε χτές.

— Πού είναι αυτό το γράμμα;

— Μην άνησυχής. Το έχω καλά
φυλαγμένο. Έχω σκοπό να το κρα-
τήσω ως ένθυμιο της αγάπης μας.

Για πρώτη φορά τον είδα να χά-
νει την ψυχραιμία του και στο βλέμ-
μα του έλαμπε ο τρόμος.

Για ένα λεπτό μονάχα. Ύστερα
άντηχησε το ειρωνικό γέλιο του. Ο
Λουίτζι ήταν αρκετά έξυπνος για να
καταλάβη ότι είχε χάσει όριστικά
το παιχνίδι.

— Κρίμα, αγάπη μου, είπε. Κι'
ότι άρχιζε να μ' άρέσει η οικογε-
νειακή ζωή. Και θά γινόμουν, ξέρεις,
ένας πρώτης τάξεως σύζυγος με μια
τέτοια γυναικούλα στο πλάι μου
καί... ένα τέτοιο πεθερό. Χαίρε λοι-
πόν, ρομαντικέ έρωτά μου.

Όταν είδα από το παράθυρο της
κάμαράς μου τη σιλουέτα του Λουί-
τζι Φόρτι να χάνεται στην άκρη του
δρόμου, κατέβηκα στο γραφείο. Βρή-
κα τον πατέρα μου καθισμένο στην
πολυθρόνα, με το πρόσωπο κρυμμέ-
νο ανάμεσα στα χείλια του. Άμα
γύρισε και με κύτταξε το πρόσωπό
του φάνηκε γερασμένο κατά δέκα
χρόνια.

— Πατέρα, ψιθύρισα. Ήρθα να
σου πω ότι ο Λουίτζι Φόρτι έφυγε.

— Έφυγε;

— Ναι. Έλαβε κάποιο γράμμα και
έφυγε. Μου είπε να σου πω ότι δε
θά ξαναγυρίσει.

Προσπαθούσα να φανώ αδιάφορη
μά δεν τὰ κατάφερα. Η φωνή μου
ήταν φιλή-φιλή και τρεμουλιαστή,
ένω πρόσθετα:

— Επίτηλους θά ξαναβρούμε την
ήσυχία μας, χωρίς αυτό τον ξένο ά-
νέμεσά μας. Θά είμαστε και πάλι
όπως πρώτα.

Ήξερα πώς αυτό δεν ήταν αλή-
θεια. Δεν θά ήταν ποτέ πια όπως
πρώτα. Δεν θά ξαναγινόμουν το ξέ-
νοιστο ευτυχισμένο παιδί που ά-
γνοούσε τις ανθρώπινες κακίες. Και
η ανάμνησι της προδομένης αγάπης
μου θά με βασάνιζε για πολλόν και-
ρό. Μά το χαμόγελο που φώτισε το
πρόσωπο του πατέρα, ήταν για μέ-
να τη στιγμή εκείνη η καλύτερη πα-
ρηγορία.



Tide

Πλένει υαδαρώτερα από υάδε τί!

Ή Έλληνίδα Νοικοκυρά ξέρει καλά ο-
πορεί να βασιοδη στο TIDE για την καθα-
ρώτερη μπουγάδα. Γιατί το TIDE κάνει τη
δσπρόρροχη λευκότερα, τὰ χρωματισ-
λαμπερώτερα.

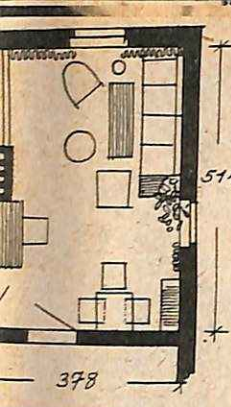
Βάλτε μπουγάδα με TIDE και δα δια-
στώσετε μόνη σας, ότι το TIDE κάνει τη
καλύτερη μπουγάδα. Γιατί ο άφρός του πε-
νώντας μέσα από το ρούχο διαλύει κάθε
ξένη ούσία (σκονη, βρωμιά κλπ.) και την πα-
ραούρει δγαίνοντας.



TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ Τ

Προσέξτε αυτό το κ-
ριτσάκι. Φοράει πε-
τακάδαρο φουσταν-
κι. Ή Μητέρα του ε-
ναι περήφανη και ε-
χαριστημένη για
τώρα ξέρει πώς
μπουγάδα με TIDE ε-
ναι ή καθαρώτερη κ-
ή πιό οικονομική.
Ή Έλληνίδα Νοικ-
κυρά γνωρίζει σίγα-
ρα πώς το

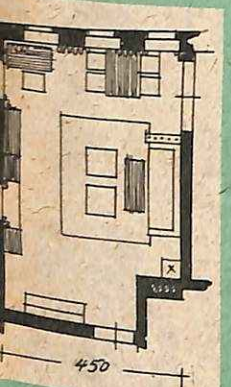
ΛΥΝΤΑ, αιώνιος θα είσαι
άργοπαρμένη! Και όμως
ξέρεις καλά ότι μ' άρέσει
να είσαστε πάντα στην ώ-
ρα σας.
Ανταλλάξαμε με τον πατέρα μια
ματιά συνενοχής και κάθισα στο
τραπέζι χωρίς να δικαιολογηθώ.
Πάντοτε γκρινιάζει ή μαμά όταν κά-
νουμε καμιά παρατυπία κι' αυτό
είναι ίσως το μοναδικό της ελάτ-
τωμα. Ο πατέρας είναι άδολογί-
τωμα. Δεν δίνει πενήντα για τους τό-
κους. Αν ζούσε μόνος του στοιχι-
πους. Αν ζούσε μόνος του στοιχι-
πους, ότι θά έπαιρνε το πρώινό
ματίζω τις έφτά το απόγευμα.
του κατά τις έφτά το απόγευμα.
Όταν βρίσκεται στο εργοστάσιο
δεχναίει τὰ πάντα. Η δουλειά τον
απορροφάει ολόκληρο. Παρ' όλα
τα όμως, ο κόσμος λέει, πώς έμεις
τα δυο αποτελούμε την πιο συμ-
οι τρεις αποτελούμε την μικρή μας
παθητική οικογένεια πής μικρής μας
πόλεως. Τον πατέρα δεν υπάρχει
άνθρωπος που να μην τον αγαπά.
Τον έκαναν μάλιστα και δήμαρχο.



Ένα ωραίο σχέδιο λίδιγκ-ρούμ. Το πάτωμα είναι σ τρωμένο με μπλε χαλί, οι τοίχοι χρωματισμένοι με κίτρινμα ιδουάρ και το ταβάνι πορτοκαλί. Το παράθυρο στο βάθος σκεπάζεται με ένα παραπέτασμα από ασπρο νάυλον. Το

ίδιο και το παράθυρο πρὸς τὰ δεξιά. Οἱ πολυθρόνες εἶναι ζωπρές κόκκινες. Ἀνάμεσα στὶς δύο πολυθρόνες ὑπάρχουν δερμάτινα μαξιλάρια. Στὸ ντιβάνι βάζετε πολλὰ καὶ πολύχρωμα μαξιλάρια, με κρόσια ἢ κεντημένα με μαύρο πλαίσιο κλπ. Μποροῦν ἀκόμα νὰ τοποθετηθοῦν στὸ δωμάτιο αὐτὸ ἕνα τραπέζι φαγητοῦ καὶ τρεῖς καρέκλες, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν τόνο τῆς ἀνέσεως ποὺ ἔχει. Ἄν τὸ τραπέζι εἶναι διπλωμένο, τότε θὰ εἶναι πολὺ καλύτερα.

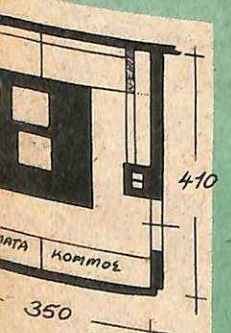
Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΤΗ ΜΑΘΕΤΕ



Δὲν εἶναι μόνο πρακτικὸ. Δίνει ἐπίσης καὶ ὥραία ἐντύπωση ἂν κοντὰ στὸ παράθυρο γίνῃ κι' ἡ βιβλιοθήκη. Στὸ παράθυρο κοντὰ ἔχου με τὴν τραπέζια, με τὸ τραπέζι καὶ τὰ καθίσματα. Ἐνα μικρὸ τραπέζι-κι πὺ μπορεῖ

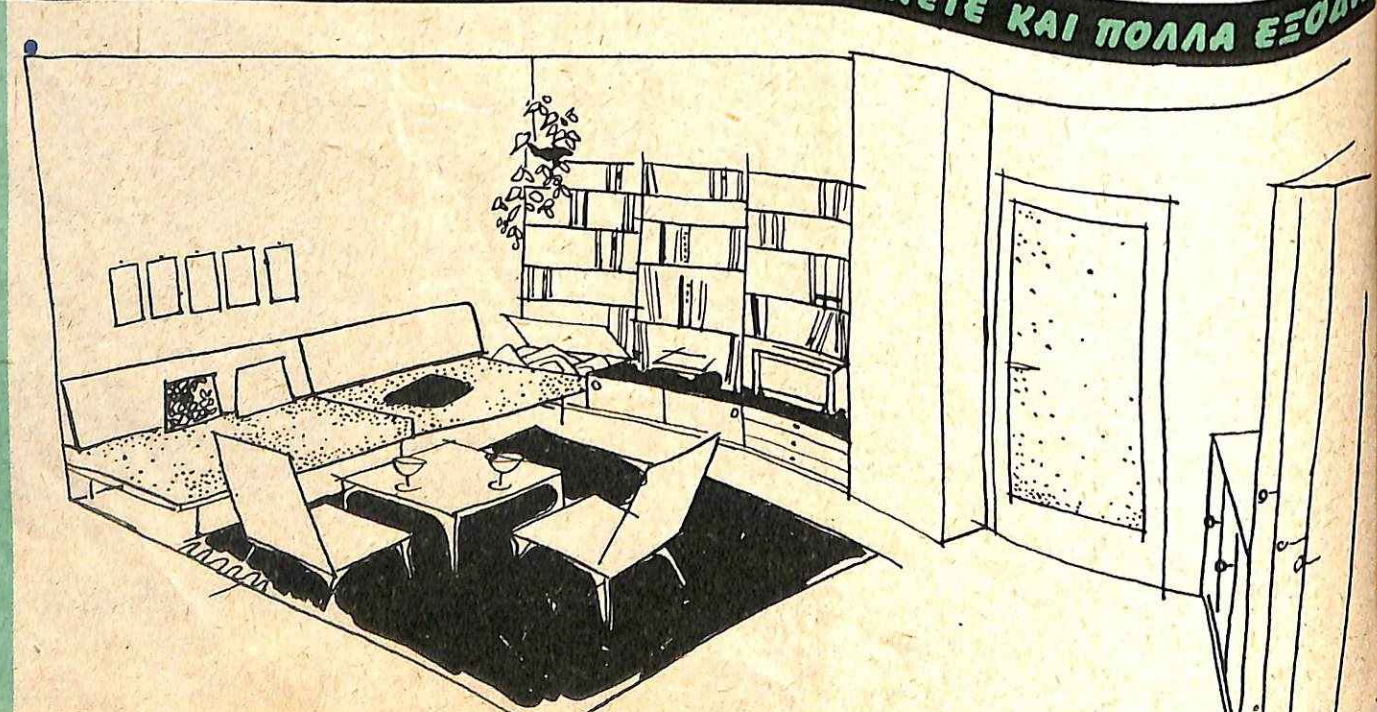
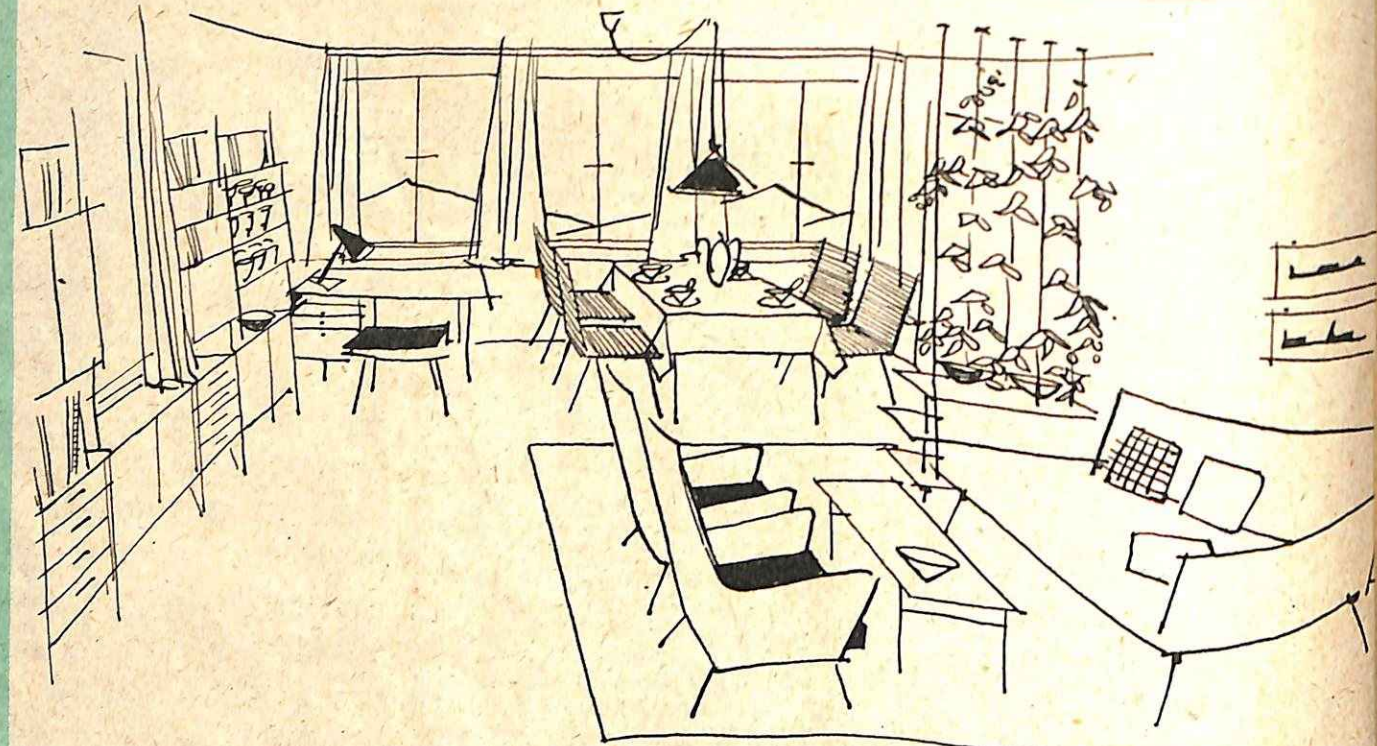
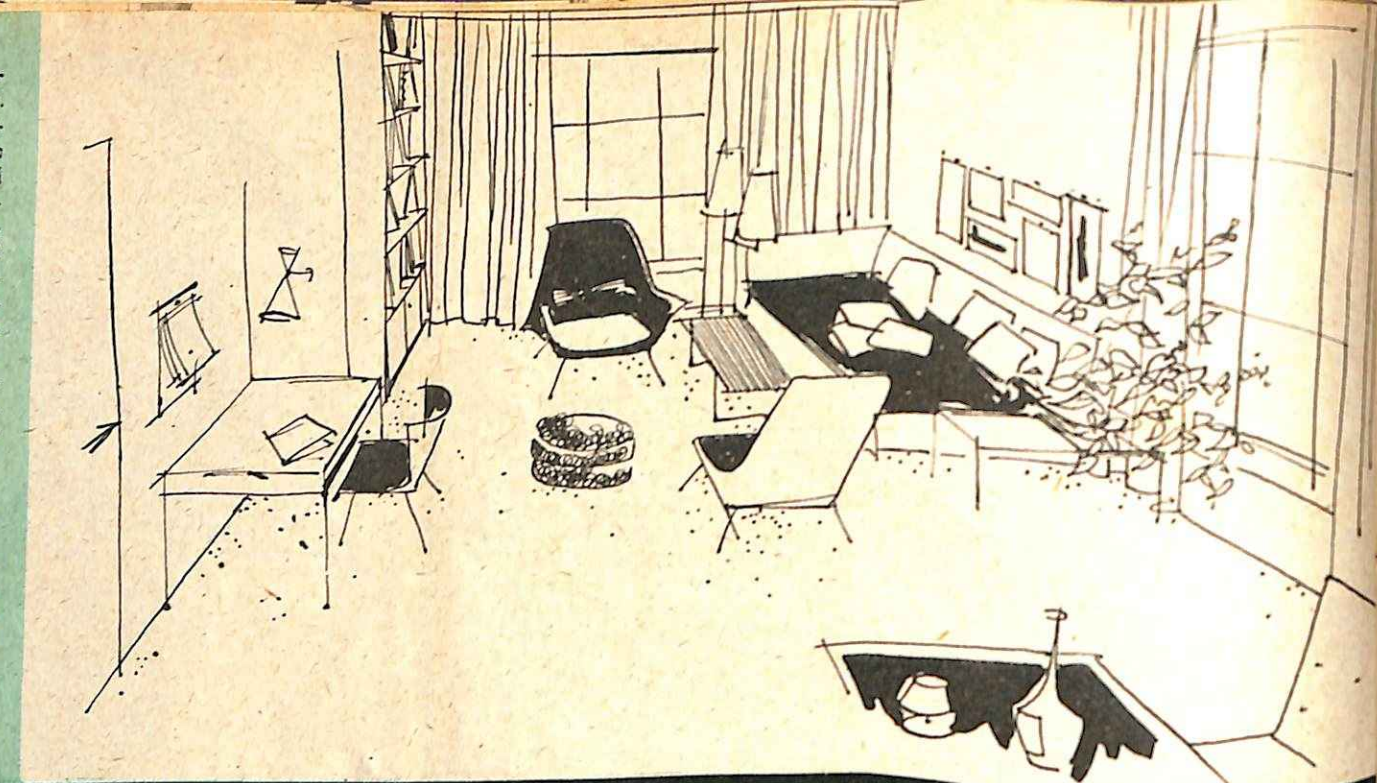
νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ γραφεῖο ἢ τραπέζι ραψίματος τοποθετεῖται στὴ γωνία ἀριστερά. Τὸ ὕψος ποὺ σκεπάζει τὶς πολυθρόνες καὶ τὸ ντιβάνι-καναπέ εἶναι μπῆζ χρώματος. Τὸ χρώμα ποὺ θὰ τονίσουμε εἶναι τὸ χρώμα τοῦ χαλίου ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀνοιχτὸ γαλάζιο. Ὅσο γιὰ τὸ φωτισμὸ, στὴν τραπέζια θὰ ὑπάρχῃ κρεμαστὴ λάμπα ἀπὸ τὸ ταβάνι. Μιὰ ἄλλη λάμπα με μπράτσο θὰ πρέπει νὰ φωτίζῃ τὸ τραπέζι-κι ποὺ χρησιμεύει γιὰ γραφεῖο.

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΑΝΕΤΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΕΞΟΔΑ



Ἐνα ἀκόμα ὥραιο σχέδιο λίδιγκ-ρούμ. Στὸ κάτω μέρος τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν συρτάρια. Ἀπὸ πάνω τους εἰδικές θέσεις γιὰ περιοδικὰ, τὸ ραδιόφωνο κλπ. Μποροῦν ἀκόμα νὰ εἰσπῇ στὸ ντιβάνι - καναπέ ἕνα μικρὸ τετράγωνο τραπέζι κι,

δύο ἐλαφρὲς πολυθρόνες κι' ἕνα χαλὶ συμπληρώνουν τὸ σύνολο. Τὰ χρώματα πρέπει νὰ εἶναι ἀπαλά: Κουρτίνες ἀνοιχτοῦ κίτρινου χρώματος, χαλὶ χρώματος γκριζοῦ. Τὸ σκέπασμα τοῦ ντιβάνι καὶ τῶν πολυθρόνων μπροστὰ στὸ τραπέζι-κι θὰ εἶναι ἀντιστοιχῶς με τὸ ὕψος τοῦ ντιβάνι ὑπάρχουν μικρὲς κορνίζες. Ἐνα πράσινο φυτὸ ἀριστερὰ στὴ βιβλιοθήκη, δίνει γραφικότητα στὸ σύνολο.



ΜΙΑ μακρινὴ συγγενικὴ σχέσι ἔφερε τὴ Σοφία Αὐγούστα —κόρη τοῦ πρίγκηπος Ἀλέξη τοῦ Ἀνχαλτ— Τσερμπστ, κυβερνήτη τῆς Πομερανίας στ' ὄνομα τοῦ βασιλιά τῆς Πρωσίας —στὸ θρόνο τῆς Πετρούπολεως. Ἡ Σοφία Αὐγούστα δὲν εἶναι ἄλλη ἀπ' τὴν Αἰκατερίνη Β', τὴν ἐπιβλητικὴ γυναῖκα κι' αὐτοκράτειρα, ποὺ εἶχε τόσες ἀρετὲς ἀλλὰ καὶ τόσα σοβαρὰ ἐλαττώματα, καὶ ποὺ προκάλεσε στὴ ζωὴ τῆς τόσα σκάνδαλα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γι' αὐτὴν ὅτι ὡς γυναῖκα ὑπῆρξε πολὺ γυναῖκα, κι' ὡς ἡγεμονίδα πολὺ ἡγεμονίδα. Δὲν εἶχε πολλὰς σχέσεις με τὴν ἡλικία ὑπὸ καμμιά ἔννοια, καὶ δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ ξερῇ κανεὶς ποιοὶ ἦταν οἱ «εὐνοούμενοι» τῆς ἢ οἱ ἔρασταί τῆς. Αὐτὴ ἡ ἀπολυταρχικὴ γυναῖκα, ποὺ κυβερνοῦσε κατὰ τὴ θέλησί τῆς ὁλόκληρη τὴ Ρωσία, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐνστικτο τῆς κυριαρχίας τῆς, ποὺ τὴν ὡδήγησε διὰ φορὲς στὸ ἔγκλημα: Τὴν πρώτη φορὰ ἔβαλε νὰ σκοτώσουν τὸν ἄντρα τῆς, τὸν τσάρο Πέτρο Γ', καὶ τὴ δεύτερη πρόσταξε νὰ ξεκάνουν τὸν ἀδῶο πρίγκηπα Ἰβάν, ποὺ ἦταν ἀπὸ βρέφος ἐγκάθειρτος, καὶ ποὺ ὁ Πέτρος Γ' εἶχε ὀρίσει γιὰ διάδοχό του.

Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ γεννήθηκε στὸ Στεττίνο στὰ 1729 καὶ παντρεύτηκε στὰ 1745 τὸν ξάδερφό τῆς Κάρολο Φρειδερίκο, δούκα τοῦ Χολστάιν - Γκόττορπ, διάδοχο τῆς αὐτοκρατείας τῆς Ρωσίας Ἐλισάβετ (ἡ ἴδια ἢ Ἐλισάβετ εἶχε θελήσει αὐτὸ τὸ γάμο). Ὅταν παντρεύτηκε, ἡ Σοφία Αὐγούστα πῆρε τ' ὄνομα Αἰκατερίνη, πρὸς τιμὴν τῆς Αἰκατερίνης Α', ποὺ ἤξερε νὰ συμβουλευθῇ ἢ ἐπιτηδεύοντα τὸν ἄντρα τῆς, τὸν Πέτρο τὸν Μεγάλου, κατακτώντας τὴν ἀγάπην τὸν ὑπηκόων τῆς. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Κάρολος Φρειδερίκος, ποὺ πῆρε τ' ὄνομα Πέτρος.

Μὰ τί εἶδους ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ Πέτρος; Παραμορφωμένος ἀπ' τὴν εὐλογία, ἐκφυλὸς καὶ διεφθαρμένος, τιμωρημένος ἀπ' τὴ φύσιν ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ, δὲν μπόρεσε νὰ ἐμπνεύσῃ στὴν Αἰκατερίνη παρὰ μῖσος κι' ἀπέχθεια. Ὁ Πέτρος δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία στὴν ὁρθόδοξη θρησκεία τῶν Ρώσων, κι' αἰσθάνονταν ἕναν ἀρρωστημένο θαυμασμὸ πρὸς τὸν Φρειδερίκο τῆς Πρωσίας, ποὺ ἦταν διαμαρτυρόμενος καὶ ποὺ κατόρθωσε νὰ νικήσῃ τοὺς στρατοὺς τῆς Μαρίας Θηρεσίας.

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ πρέπει νὰ μετανοίσει πολὺ ποὺ διάλεξε αὐτὸν τὸν ἐκλυτο ἄνθρωπο γιὰ διάδοχο τοῦ θρόνου. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ἤξερε τὶς οἰκείες σχέσεις τῆς Αἰκατερίνης με τὸν κόμητα Σολτίκωφ, δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἢ νὰ τὴν μαλώσῃ, ἀφοῦ μάλιστ' αἰ Αἰκατερίνη, στὰ 1755, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια «ἀχρηστοῦ γάμου», ἔφερε στὸ φῶς ἕνα βρέφος, τὸν Παῦλο, ποὺ φαίνονταν προωρισμένος νὰ γίνῃ ὁ διάδοχος τοῦ διαδόχου. Ἡ Ἐλισάβετ, καταλαβαίνοντας τὸ δράμα τῶν συγγενικῶν σχέσεων τῆς Αἰκατερίνης, ἐπεδοκίμασε σχεδὸν δημοσίᾳ τὸ εἰδύλλιο, ποὺ εἶχε ἔπειτα ἡ Αἰκατερίνη με τὸν ὥραιο Πολωνὸ Στανίσλαο Πονιατόφσκυ, ἀφοῦ ὁ πρίγκηπας τοποθετήθηκε σὲ λίγο στὴν Πετρούπολιν ὡς πρέσβυς.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἀποπειράθηκε, πάντως, μιὰ συμπιλίωσι ἀνάμεσα στοὺς δύο συζύγους, κι' ὁ Πέτρος φάνηκε νὰ μετανοίωγν γιὰ τὶς υπερβολὲς τοῦ καὶ τὰ ὀργία τοῦ. Μόλις ὅμως ἡ Ἐλισάβετ πέθανε, ὁ Πέτρος, ποὺ ἔγινε πῶς αὐτοκράτορας, ἔκανε ἐλεύθερα αὐτὰ ποὺ ἤθελε: Πρῶτα-πρῶτα, θέλησε, μ' ἐπιδεικτικὲς πράξεις, νὰ δείξῃ τὴ διάθεσιν νὰ βελτιώσῃ τὶς κοινωνικὲς συνθήκες τοῦ λαοῦ τοῦ (κι' αὐτὸ γῆκε σὲ καλὸ, γιὰτὶ πρόσταξε νὰ γυρίσουν ἀπ' τὴ Σιβηρία κάπου 16.000 ἐξόριστοι, ποὺ εἶχαν καταδικαστῇ χωρὶς ἀποδείξεις, με ἀπλὲς ἀνώματες καταγγελίες), κι' ἔπειτα ἔφησε νὰ ἐκδηλωθῇ ἀνεμπόδιστα ὁ θαυμασμὸς τοῦ λαοῦ στὸν Πέτρο τὸν Μεγάλου.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν μποροῦσε ν' ἀρέσῃ στοὺς Ρώσους, ἀφοῦ εἶχαν μετᾶσχει σὲ πολλοὺς ἐναντίον τῆς Πρωσίας, μαζί με τοὺς Αἰσριακούς. Κι' ἡ λαϊκὴ ὀργὴ ἔγινε μεγαλύτερη ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφησε νὰ ἐννοηθῇ πὼς εἶχε σκοπὸ ν' ἀνεβάσῃ στὸ θρόνο, ἀντὶ γιὰ τὴν Αἰκατερίνη, κάποια δεσποινίδα Βοροντσῶφ, συνηθισμένη συντροφίσσα τῶν ἀκόλασιων τοῦ.

Μὰ ἡ Αἰκατερίνη ἀγρυπνοῦσε. Ἦταν τότε ἐρωμένη τοῦ Γρηγόρη Ὀρλώφ, ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς (καθὼς καὶ τοῦ Ἀλέξη, ἀδελφοῦ τοῦ Γρηγόρη), κι' ἀποφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς. Οἱ δύο Ὀρλώφ μῆχαν ἐπὶ κεφαλῆς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΙΩΝΩΝ 4

Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΠΟΥ ΥΠΗΡΞΕ ὩΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΛΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ὩΣ ΗΓΕΜΟΝΙΔΑ ΠΟΛΥ ΗΓΕΜΟΝΙΔΑ

τῆς συνωμοσίας, ποὺ δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολη, γιὰτὶ ὅλο τὸ παλάτι μισοῦσε τὸν ἐκφυλὸ αὐτοκράτορα. Ὁ Πέτρος ἀναγκάστηκε νὰ συνθηκολογήσῃ μπροστὰ στὴν ἀνταρσία ἐνὸς μεγάλου μέρους τῶν δικῶν του στρατιωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν προχωρημένο φυλακίον τῆς αἰφνιδιαστικῆς συνωμοσίας. Τοῦ εἶπαν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην τῆς Αἰκατερίνης, κι' ἐκείνη δέχτηκε, μὰ τὴν ὥρα ποὺ τὴν περιέμενε, μόνος σ' ἕνα δωμάτιο τῶν ἀνακτόρων, οἱ συνωμωτὲς τὸν ἔπιασαν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὸ θρόνο καὶ τὸν ἔρριξαν σὲ μιὰ μυστικὴ φυλακὴ, ὅπου ἔπειτα τὸν σκότωσαν.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Αἰκατερίνη στέφθηκε με μεγάλη ἐπισημοσύνη Αὐτοκράτειρα —μόνη κυρίαρχος ὁλόκληρης τῆς Ρωσίας, με τ' ὄνομα Αἰκατερίνη Β'. Καὶ σὲ λίγους μῆνες, πέθανε με τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως ὁ Πέτρος, στὸ σκοτεινὸ φρούριο τοῦ Σλύσεμπουργκ, ὁ δύστοχος πρίγκηψ Ἰβάν, ποὺ δὲν γνώρισε ποτὲ στὴ ζωὴ του τὴν ἐλευθερία...

Ἡ Αἰκατερίνη ἐξακολούθησε τὴν πραγματοποίηση τῶν σχεδίων τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ἀποβλέποντας στὴν κατοχὴ ὅλων τῶν ἀκτῶν τῆς Μαύρης Θάλασσας, νίκησε τοὺς Τούρκους καὶ πέτυχε τὴν ἐλεύθερη ναυσιπλοία στὴ θάλασσα αὐτή. Ἐλαβε ἐπίσης μέρος στοὺς διαδοχικούς διαιτησμούς τῆς Πολωνίας, μαζί με τὴν Πρωσία καὶ τὴν Αὐστρία, φροντίζοντας ν' ἀποκομίσῃ αὐτὴ τὰ μεγαλύτερα πλεονεκτήματα.

Στ' «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ, ὁ κόμης ντὲ Σεγκύρ, πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Πετρούπολιν, γράφει πὼς ἡ Αἰκατερίνη ἀπροστάτευτ' ἡ γεωργία καὶ τὶς τέχνες, τὴ ναυτιλία καὶ τὸ ἐμπόριο, βελτίωσε τὴ δικαιοσύνη καὶ δημιούργησε πολλὰ ἱδρύματα χρήσιμα γιὰ τὴ χώρα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἰταλία, δ-

Ὁδηγοὶ προσέχετε τὰ ζῶα

Πολλὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα ἀφίονται σὲ ζῶα. Γι' αὐτὸ οἱ ὁδηγοὶ καὶ κυρίως αὐτοὶ ποὺ τρέχουν ἐπάνω στοὺς ἐξοχικούς δρόμους, πρέπει νὰ ξέρουν τὶς ἀντιδράσεις τῶν ζώων γιὰ νὰ προλάβουν ἕνα τέτοιο δυστύχημα ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μοιραῖο.

Οἱ κότες, ὅταν αἰφνιδισθοῦν, τὰ χάνουν καὶ τρέχουν πάνω στὸ δρόμο κάνοντας ζιγκ - ζαγκ.

Τὰ ἄλογα καὶ τὰ γαϊδουράκια, παρ' ὅλο ποὺ φαίνονται ἥσυχ'α, τρομάζουν πολὺ ὅταν τὰ πλησιάζῃ ξαφνικά ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἀρχίζουν νὰ πηγαίνονται χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ κανεὶς, μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο. Οἱ ἀγέλαδες, ποὺ εἶναι κουτές, φέρονται συνήθως ἡλίθια. Θέλουν μεγάλη προσοχή. Ἐνα μοναχικὸ ἀρνί, ποὺ ἔχει ξεκάθε ἀπὸ τὸ κοπάδι, μπορεῖ νὰ πανικοβληθῇ καὶ νὰ ὀρμήσῃ στὴν ἄλλη μερίαν τοῦ δρόμου, ὅπου βρίσκονται τὰ ὑπόλοιπα ἀρνία.

Ὅσο γιὰ τὰ σκυλιά, εἶναι ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Ἡ καταφύγιον στὸ πεζοδρόμιο ἢ πέφτουν μπροστὰ στὶς ρόδες.



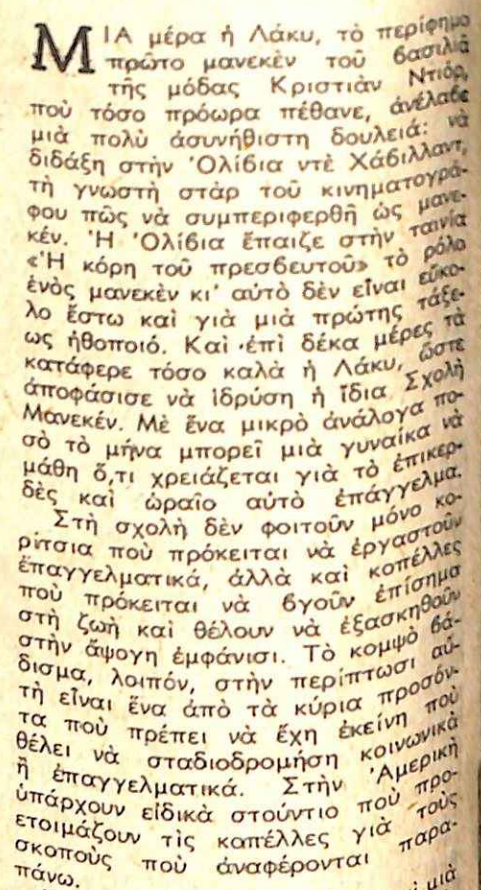
Ἡ Αἰκατερίνη σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν

πὼς ἡ Μαρία Θηρεσία τὴν Αὐστρία. Ὅλες οἱ μορφὲς τῶν τεχνῶν εἶχαν, τὸν καιρὸ τῆς βασιλείας τῆς, καθαρὰ ἰταλικὴ σφραγίδα —ἰδιαίτερα ἡ μουσικὴ. Στὴν Πετρούπολιν ἔμεναν, σὰ στὸ σπίτι τους, οἱ συνθέτες Γκαλιόππυ, Σάρτι, Σαλιέρι, Παϊζιέλλο, Τσιμαρόζα. Ὅλοι οἱ χορογράφοι, σκηνογράφοι καὶ τραγουδισταί, ἦσαν Ἰταλοί. Εἶναι γνωστὸ τὸ ἐπεισόδιο τῆς Ρωμαιοῦ τραγουδιστρίας Γκαμπριέλλι, ποὺ ζήτησε ἀπ' τὴν Αἰκατερίνη Β' ἀμοιβὴ 5.000 ρουβλίων γιὰ νὰ τραγουδήσῃ σ' ἕνα κοντσέρτο τῆς Αὐλῆς. Ὅταν ἡ Αἰκατερίνη τῆς εἶπε ὅτι τέτοιο ποσὸν δὲν ἔπαιρναν ὡς ἐτήσιο μισθὸ οὔτε οἱ στρατάρχες τῆς, ἡ Γκαμπριέλλι ἀπάντησε ἥρεμα:

— Ἐ, τότε λοιπόν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἂς δώλ τοὺς στρατάρχες τῆς νὰ τραγουδήσουν! Στὴν Πετρούπολιν ὁ Τζιοβάννι Παϊζιέλλο συνέθεσε τὴν ὄπερα τοῦ Ἀκουεῦς τῆς Σεβίλλης, ποὺ ἐνέπνευσε ἀργότερα τὴ διασημότερη καὶ ὁμώνυμη ὄπερα τοῦ Τζιοσκαίνο Ροσσίνι.

Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ ἔστειλε στὴν Ἑλλάδα τὸ λοχαγὸ τοῦ πυροβολικοῦ τῆς Πετρούπολεως Γεώργιο Παπάζογλου, ἕναν ἀπ' τοὺς συνωμωτὲς ποὺ ἀνέτρεφαν τὸν Πέτρο Γ', γιὰ νὰ προπαγανδίσῃ τὸ ἔδαφος γιὰ ἐπανάστασι ἐναντίον τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Παπάζογλος πῆγε στὴν Ἡπειρο, στὴν Ἀκαρνανία κι' ἄλλες περιοχὲς τῆς Στερεᾶς καὶ συνεννοήθηκε με ἀρματωλούς καὶ παπάδες. Οἱ Πελοποννήσιοι ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ κινητοποιήσουν χιλιάδες Ἑλληνες, ἂν τοὺς ἔστελναν ὅπλα καὶ πολεμοφόδια κι' ἐρχόταν ρωσικὸς στόλος στὶς ἀκτὲς τῆς Πελοποννήσου. Πραγματικὰ, ἀφοῦ ἡ Ρωσία κήρυξε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας, ρωσικὴ ναυτικὴ μοῖρα, με τὸ ναύαρχο Ὀρλώφ, ἐμφανίστηκε στὴν Οὐτλο τῆς Λακωνίας. Οἱ Ἑλληνες ξεσηκώθηκαν κι' ἐπακολούθησαν τὰ γεγονότα τῆς Τριπολιτσᾶς. Ὁ Ὀρλώφ, στὸ ἀναμεταξύ, νίκησε τοὺς Τούρκους στὸν Τσεσμέ, κι' οἱ Ρῶσοι κατέλαβαν τὶς Κυκλάδες, ὅπου ἔμειναν ὡς τὰ 1774. Μὲ τὴν συνθήκην τοῦ Κιουτσούκ - Καϊναρτζή, οἱ Ρῶσοι πῆραν ἀπ' τοὺς Τούρκους τὴν Κριμαία. Ἐκεῖ ἐγκατέστησε ἡ Αἰκατερίνη πολλοὺς Ἑλληνες πρόσφυγες ἢ ἐκπατρισμένους, ποὺ δημιούργησαν ἐκεῖ μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα. Στὴν νέα Ὀδησσό, ποὺ χτίστηκε κοντὰ στὴν παλιά, ἱδρύθηκε ἀργότερα ἡ φιλικὴ Ἑταιρεία.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, φίλος τῆς Αἰκατερίνης, ἦταν ὁ στρατηγὸς Ποτέμκιν, ποὺ ἔδωσε νέες κατευθύνσεις στὴ ρωσικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Ἡ Αἰκατερίνη ἀγαποῦσε πολὺ τὰ γράμματα. Βρισκόταν σὲ ἀλληλογραφία με τὸν Βολταίρο, τὸ Ντιντερό, τὸν Γκριμ, τὸν Μεγάλου Φρειδερίκο κι' ἄλλους. Ἀγόρασε τὴ βιβλιοθήκην τοῦ Ντιντερό, ἔπαιρνε τὴν «Ἐγκυκλοπαίδεια», κι' ἀργότερα κάλεσε τὸν Ντιντερό στὴν Πετρούπολιν καὶ τὸν φιλοξένησε ἕνα μῆνα. Ἐπίσης διατήρησε ἀλληλογραφία με τὸν Βολταίρο, ὥς τὸ θάνατό του. Τέλος, ἡ Αἰκατερίνη ἐργάστηκε καὶ γιὰ τὸ θέατρο τῆς Ρωσίας. Τὸ λυρικὸ τῆς δράμα «Ὀλέγκ» ἔχει γιὰ θέμα τὴν πρώτη ἐκστρατεία τῶν Ρώσων κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Στὴν κωμωδία τῆς «Ὁ ἱππότης τῆς δυστυχίας» γελοιοποιεῖ τὸν Γουσταῦ Γ'. Σὲ ἄλλες σατιρίζει τὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἐγράψε γαλλικά τ' ἀπομνημονεύματα τῆς ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔζησε στὴ Ρωσία, καὶ περιγράφει τὴ ζωὴ τῆς ὡς μεγάλης δούκισσας. Ἡ Αἰκατερίνη πέθανε στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1796, σὲ ἡλικία 67 ἐτῶν, κι' ἔφησε διάδοχό τῆς τὸν πρίγκηπα Παῦλο.



Στις μαθήτριάς της ανήκει και μι
 άλλη επίσης ήθοποιός, η Ντάνιελ Πα
 τισσον, που είδαμε στην ταινία «Προ
 σόχη, ό πράκτωρ 17 είναι ζωντα
 νός!».



Ἡ στάσι εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ
 ὅλα γιὰ ἕνα μακενόν. Ἐνα ἄλλο ποῦ
 ἔχει ἐπίσης πολὺ μεγάλη σημασία εἶ-
 ναι νὰ δείχνει πάντοτε τὴν πρὸ πλεονε-
 κτική πλευρὰ στο φασκ.



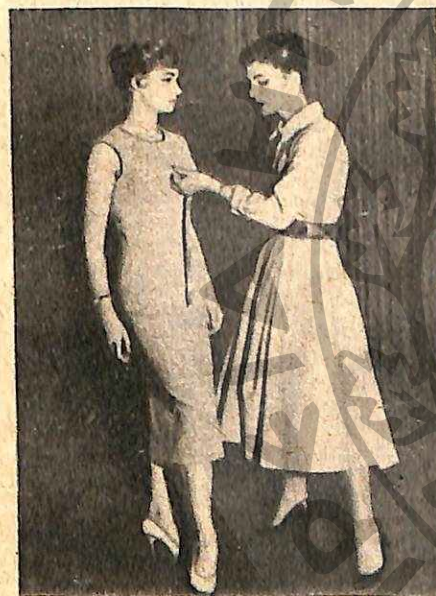
Τὸ μακιγιαζ κι' ἡ κόμμωσι δὲν ξεχνιούνται, ἀλλὰ κι' ἡ Λάκου βοηθεῖ τὶς μαθήτριάς της μὲ τὴν πείρα της. "Ἀλλωστε, τὸ βοηθοῦν κι' αὐτὴν οἱ καλύτεροι ἡμειρουγνώμονες τοῦ Παρισιοῦ στὸ ζήτημα αὐτό, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσῃ καλὰ τὴν προσωπικότητά.



Το χαριτωμένο βάδισμα δεν είναι μόνο το Α και το Ω για τα μανεκέν που θέλουν να έχουν επιτυχία, αλλά και για τις στάρ, γι' αυτό και το μάθημα που δίνεται εδώ στην Ντάνι Πατίsson είναι σπουδαιότατο. "Αλλωστε κι' η Ίδια η Λάκυ για να πετύχει το κομψό βάδισμα έκανε τέσσερα χρόνια σκληρές ασκήσεις, έχοντας ως υπόδειγμα τα καλύτερα μανεκέν



Ἡ μαθήτρια κάνει μιὰ δολοκλήρη στροφή κι' ὕστερα σηκώνεται στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν μετέλεια ἀσφαλεία, ὅπως κάνουν τὰ μανεκὲν κατὰ τὶς ἐπιδείξεις τους. Ὅπως βλέπετε, δὲν εἶναι εὐκόλη τέχνη.



Καὶ ἡ περίμετρος ὁμως τοῦ σώματος ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ τὴ Λάκκυ. Γι' αὐτό, ὅταν εἶναι ἀνάγκη, καθορίζει ὠρτισμένη δ' αἰτία ὅταν τὸ σώμα νὰ διατηρήσῃ τὶς ἁρμονικὰς καὶ κομψὰς γραμμὰς του.



Ἔτσι, ποζάρει τὸ μαγκέν σ' ἕνα φωτογράφο. Ἡ στάσι δὲν πρέπει νάνα βεβιασμένη, ἀλλὰ ὅσο εἶναι δυνατὸ πὺ φυσικὴ καὶ νὰ μπορεῖ νὰ ἀναδεικνύῃ ταυτόχρονα καὶ τὴν κομπή γραμμὴ τοῦ φορέματος πὺ φορεῖ.



Τὸ μάθημα τελείωσε. Ἀποχαιρε-
σμός γιὰ τὴν ἐπομένη. Ἄν τώρα
Ντάνικ Πάτισον κἀνὴ μιὰ ἐπι-
χημένη καριέρα — καὶ κάνει — μ-
ρεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιες ὅτι κο-
μεγάλο μέρος τὸ ὀφείλει στὴ Λά-

ΗΤΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η Νοτιοαφρικανίδα είναι μια απλή και πρόσχαρη γυναίκα. Διαλέγει το σύζυγό της με κάθε ελευθερία αλλά είναι πάντοτε αξιοπρεπής σύζυγος και πολύ στοργική μητέρα.

ΠΡΑΙΤΩΡΙΑ, Φεβρουάριος



● Η Λίνα, ένας από τους γνήσιους τύπους Νοτιοαφρικανίδας.

Πιστή ποτέ με κουτομπολιά... Είναι όμως σε βαθμό ύστερας ζηλιάρη — εύτυχως στις αισθηματικές της μονάχα υποθέσεις — πράγμα που έρχεται σε τόσο παράξενη αντίθεση με την... ψυχρή καταγωγή της.

Στό ντύσιμό της είναι πολύ απλή. Ποτέ δεν θα φθάσει στην προσποίηση ή στην εκζητήσι. Φορεί μια θραυνή τουαλέτα με τόση άνεση, όση κι' ένα λινό παντελόνι που τόσο το συνηθίζει σε όλες σχεδόν τις ώρες της άργιας της.

Οι έννοιες κι' οι φροντίδες της Νοτιοαφρικανίδας, ταυλάχιστον όσο είναι ανύπαντρη, είναι αποκλειστικά ατομικές της. Για το σπίτι και για τους άλλους δεν έχει να σκεπαστεί στο παραμικρό. Οι μαύρες υπηρέτριες που δεν λείπουν από κανένα σπίτι, ξέρουν να ετοιμάζουν και να τακτοποιούν όλα, όσα ένα σπίτι χρειάζεται.

Μόλις τελειώσει το σχολείο ή Νοτιοαφρικανίδα, μια δημόσια θέσι την περιμένει για να εργαστεί. Η Ν. Αφρική είναι πλούσια χώρα και τώρα μόλις αρχίζει να αναπτύσσεται. Φυσικά και οι δημόσιες υπηρεσίες της όλο και μεγαλώνουν συνεχώς. Αν δεν της άρεση μια θέση την εγκαταλείπει και σε λίγο έχει μίαν άλλη. Έτσι δεν έχει να χαλά την καρδιά της ανάμεσα σε μια εργασία που, φυσικά, την κορδαίνει.

Πάντα, μετά από την εργασία της, θα φρεσκαριστή και αναλόγως με τα κέφια της, θα πάει στον κινηματογράφο ή να φάει και να χορέψει σε κανένα κέντρο με το νεαρό φίλο της ή θα μείνει στο σπίτι και θα διαβάσει, όχι Στάινμπεκ, αλλά κανένα ρομάντσο... Έτσι, ήρεμη μέσα στην ελευθερία που της παρέχει η νοοτροπία του τόπου της κι' αδέσμευτη από την κορσαρισμένη νοοτροπία που διακρίνει τους μεσογειακούς λαούς, ζή φυσιολογικά και όταν νομίζει ότι είναι καιρός, διαλέγει μόνη το σύζυγό της. Η νοτιοαφρικανική κοινωνία δεν θα κρίνει ποτέ μια γυναίκα, ως χαρακτήρα, από την ερωτική της ζωή. Το γεγονός αυτό κάνει την όραση αυτή χώρα να άγνοη τη διαφθορά και τη Νοτιοαφρικανίδα γυναίκα να γνωρίζει διάσπατα τη ζωή μέσα στα πλαίσια κάθε αξιοπρεπούς πραγματικότητας. Κι' έτσι, ωπλισμένη με πείρα για το κάθε τι, είναι έτοιμη να δημιουργήσει μια γερή και ήρεμη οικογένεια.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ
— ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Δρόμος χωρίς ήλιο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 26

— Μά εγώ είμαι φίλη σου... Πές μου τί συμβαίνει, παρακαλούσε με φωνή κλαψιάρικη. Γιατί δέ μου λές τίποτα, Μίλλα, φοβάμαι να σε βλέπω σ' αυτή την κατάσταση!

— Άντώνιο! Άντώνιο!

Η Μίλλα είχε πάψει να χτυπά τα ρολά, γιατί η Ροζέττα της κρατούσε τα χέρια.

— Πρέπει να πάω να τον πάρω, αλλιώς θα σκοτωθώ. Βρές μου τον Άντώνιο. Πές του να μου άνοιξη το γκαράζ.

— Μά ποιος; Ο Μαρτίνο; Γιατί θα σκοτωθώ; ρωτούσε σαστισμένη η Ροζέττα. Άντώνιο!... Άντώνιο!...

Επιτέλους έφτασε ο Άντώνιο και άνοιξε το γκαράζ κάτι μουρμουρίζοντας.

Η Μίλλα μπήκε στο γκαράζ. Έβαλε εμπρός τη μηχανή και ξεκίνησε απότομα. Ο Άντώνιο μόλις πρόφτασε ν' άνοιξη την καγκελόπορτα της αούλης κι' είδε το αυτοκίνητο να τρέχει με όρμη μπροστά του. Συγχρόνως τη φωνή της Ροζέττα που παρακαλούσε:

— Όχι, Μίλλα. Περίμενε, θα έρθω κι' εγώ. Πρόσεχε. Είναι επικίνδυνο με τόση όμιχλη.

Ήταν πολύ πυκνή η όμιχλη πράγματι και η Μίλλα αναγκάστηκε να κόψει λίγο την ταχύτητά της, γιατί δεν έβλεπε σχεδόν τίποτα. Χρειάστηκε τη διπλή ώρα που έκανε συνήθως για να φτάσει στο Μιλάνο και μέσα στην πόλη ακόμη συνέχισε να ξεπερνά σχεδόν στα τυφλά, τις σειρές από τ' αυτοκίνητα που προχωρούσαν σιγά-σιγά.

Τώρα της φαινόταν πώς θυμόταν τη φωτεινή επιγραφή της Έταιρίας Φαρμακευτικών Προϊόντων. Ήταν στα δεξιά του νεκροταφείου. Ήταν εκεί. Μά τι έκανε αυτή την ώρα στην έταιρία ο Μαρτίνο;

Η Μίλλα σταμάτησε μπροστά στα κάγκελα της εισόδου. Δεν ήταν κανείς εκεί. Η Μίλλα χτύπησε το κλάξον μιά, δύο, τρεις φορές.

Πλάι στην κυρία είσοδο ήταν μια μικρή πόρτα που ήταν κλειστή εκείνη την ώρα. Ψηλά στη στέγη του φη, φώτιζε το δρόμο μ' ένα νεκρικό άσπρο φως.

Η Μίλλα χτύπησε πιά το κλάξον. Ο Μαρτίνο της είχε πη εκεί. Δεν νοιωθε να χτυπούν τα δόντια της αυτού αυτοκινήτου. Η ζέστη της έπιασε εκείνο το δάρος που πλάκωνε αλλοιώς θα σκοτωθώ.

Χτύπησε πάλι με το κλάξον και έπειτα από μερικές στιγμές είδε να γμα να διαγράφεται η σιλουέτα του Μαρτίνο. Κατόπιν εκείνος έκλεισε πίσω του την πόρτα και ανέβηκε στο παρτίνο της προηγούμενης χρονιάς. Η Μίλλα την αναγνώρισε άμεσα.

— Πάμε όπου θέλεις, της είπε ο Μαρτίνο, μά μή μ' αφήνεις μόνο. Τόν είδε να κουλουράζεται στο βάθος του καθίσματος σαν ένα ρασμένο σκυλί, αυτός που καθόταν πάντα με τόσο άερα.

— Καλά, απάντησε η Μίλλα και ξεκίνησε.

— Μακριά από δώ, από το νεκροταφείο, της είπε εκείνος ακόμη. Η Μίλλα έπρεπε να δειγνή και δεν μπορούσε η Μίλλα ούτε να κλάψι.

— Είναι νεκρή..., είπε ο Μαρτίνο.

Το αυτοκίνητο τραντάχτηκε για μια στιγμή πάνω στα σίδερα του τράμ. Βρισκόντουσαν στο κέντρο της πόλεως. Ένα τράμ έρχοταν από δεξιά, μια μοτοσυκλέτα από τ' αριστερά και οι πεζοί περπατούσαν άργα-άργα σαν να βρισκόντουσαν στο σπίτι τους. Η Μίλλα σταμάτησε το αυτοκίνητο. Ήταν ανίκανη να δηγήσει. Είχε πεθάνει η Φρίντα; Κύτταξε τα γαλάζια μάτια του Μαρτίνο και κατάλαβε πώς ήταν έτσι. Είχε καταλάβει καλά. Η Φρίντα είχε πεθάνει.

— Δεν μπορείς να σταματήσεις εδώ. Είσαι πάνω στη στροφή του τράμ, της είπε ο Μαρτίνο.

Το τράμ είχε σταματήσει στο πλάι τους και χτυπούσε το καμπανάκι.

— Ένας πεζός, βλέποντας μια γυναίκα στο δολάν γέλασε κι' έκανε μια περιφρονητική χειρονομία. Η Μίλλα δοκίμασε να κινήσει, αλλά είχε χαμένα και με μια κίνηση άδής, της έσβυσε το μοτέρ. Ο πεζός γελούσε ακόμη.

— Θα του σπάσω τα μούτρα, είπε ο Μαρτίνο και πετάχτηκε έξω από το αυτοκίνητο.

— Μαρτίνο όχι, φώναξε η Μίλλα. Όχι Μαρτίνο.

Δεν κατώρθωσε να τον συγκρατήσει. Τόν είδε να επιτίθεται στον άγνωστο και να τον πετάει κάτω σαν ένα άδαιο σακί.

— Όχι, Μαρτίνο, όχι, Μαρτίνο, φώναξε κλαίοντας η Μίλλα. Όχι...

— Πηγαίνετε στο σπίτι σας να πιείτε ένα χαμομήλι, έλεγε λίγο αργότερα ο διευθυντής του Αστυνομικού Τμήματος. Αυτό σας χρειάζεται. Χαμομήλι. Για να καλμαρώσει τα νεύρα σας. Έχει φρελαθώ ο κόσμος τον τελευταίο καιρό. Με το παραμικρό τραβάνε μαχαίρια, πιτολόγια, δίνουν γροθιές... Πηγαίνετε στο σπίτι σας να πάρουν ένα κατευναστικό. Έσείς, προπαντός, νεαρέ. Έχετε μια έκφραση που δέ μ' άρεσει καθόλου.

Η Μίλλα κρεμάστηκε στο μπράτσο του Μαρτίνο και βγήκαν από το Τμήμα.

— Ίσως έχει δίκιο, είπε ο Μαρτίνο, ενώ ξαναμπαιναν στο αυτοκίνητο. Μου χρειάζεται ένα χαμομήλι.

— Έμένα όμως, όχι, απάντησε η Μίλλα. Εγώ θα ήθελα να πτώ κάτω.

— Άλλά ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα και τα μπρά ήταν κλειστά.

— Πάμε στο σπίτι σου, είπε ο Μαρτίνο. Εγώ έχω στο σπίτι μου ποτά, μά το βράδυ δεν πηγαίνω ποτέ.

— Ενώ γύριζαν στη βίλα, μέσα στην όμιχλη ο Μαρτίνο της διηγήθηκε άργα πώς είχε πεθάνει η Φρίντα. Είχε αρρωστήσει από φυματίωση. Μά δεν πέθανε απ' αυτή. Η φυματίωση θεραπεύεται σήμερα κι' η Φρίντα κόντευε να γιατρευτεί.

— Στερα εκείνη βρήκε μια καλή θέση στην Έταιρία Φαρμακευτικών Προϊόντων. Μέσα σε λίγους μήνες, είχαν συνέλθει οικονομικά και η Φρίντα έβγαζε κατά μέρος οικονομίες. Είχαν αποφασίσει να πάνε στο καλοκαίρι δεκαπέντε μέρες στη Βενετία, γιατί η Φρίντα λάτρει τη Βενετία. Όχι, δεν ήταν η φυματίωση. Τόν Ίανουάριο ήταν σχεδόν καλός. Είχε δη και ο ίδιος την άκτινογραφία. Ήταν σχεδόν γιατρός και καταλάβαινε. Όλες οι σοβαρές αρρώστιες...

δέρηκε ένα γατάκι μέσα στο άσανσέρ. Έσκυψε να το χαιδέψει κι' αυτό την γρατζούνισε. Η Φρίντα σκούπισε μια σταγόνα αίμα που βγήκε από τη γρατζούνια και μετά το ξέχασε. Το άλλο πρωί είχε λίγο πονοκέφαλο και το βράδυ λίγο πυρετό. Τη νύχτα ο πυρετός ανέβηκε στα σπάρτα. Ο Μαρτίνο κάλεσε έναν καθηγητή του Πανεπιστημίου, φίλο του. «Σηψαιμία», είπε εκείνος, Σε μια στιγμή που είχε συνέλθει η Φρίντα, εξήγησε την ιστορία με το γατάκι. Ύστερα πέθανε. Της είχαν αλλάξει δλο σχεδόν το αίμα, αλλά αυτό δεν ωφέλησε σε τίποτα.

Μέσα στην όμιχλη ο Μαρτίνο της έλεγε συνεχώς να πηγαίνει άργα.

— Δέ διάζομαι, της έλεγε. Μόνο που δεν μπορώ να μένω μόνος το βράδυ.

Τις πρώτες ημέρες ήταν σαν παραχαλισμένος. Έξακολουθούσε να πηγαίνει στο γραφείο και το βράδυ γύριζε στο σπίτι που δεν ήταν πια η Φρίντα κι' έπερτε και κοιμόταν. Κατώρθωσε μάλιστα να δίνει παραγγελίες στην υπηρέτρια που πήγαινε δυο-τρεις ώρες την ημέρα και τόν συγύριζε. Ένα βράδυ όμως, κλείστηκε στην κουζίνα, άνοιξε το γκαζι και περίμενε. Σε μια στιγμή θυμήθηκε πώς κι' ο πατέρας του είχε αυτοκτονήσει. Δέν πρέπει να κάνω κι' εγώ το ίδιο, σκέφτηκε. Είχε κατακρίνει τόσο πολύ τον πατέρα του γι' αυτό, άλλοτε.

Από τότε άρχισε να φοβάται να μείνει μόνος στο σπίτι. Όταν πήγαινε κι' έβλεπε τα ρούχα της Φρίντα, το νυχτικό της, τα τσιμπιδάκια των μαλλιών της πάνω στο τραπέζι και περνούσε, τότε του ξαναρχόταν η έπιθυμία να κλειστή στο μπάνιο και ν' αφήσει το γκαζί να τόν αποκοιμήσει... να τόν αποκοιμήσει για πάντα.

Πήγαινε στο σπίτι του όλο και πιο άργα. Στην έταιρία υπήρχε πολλή δουλειά κι' ο Μαρτίνο έμενε ως τις δέκα, τις έντεκα. Καμιά φορά καθόταν εκεί χωρίς να κάνει τίποτα. Δυο-τρεις φορές έμενε όλη τη νύχτα. Ύστερα δεν άντεχε άλλο, γιατί από τα παράθυρα της αποθήκης φαινόταν το νεκροταφείο και φαινόταν τα καντηλάκια που φώτιζαν τα μνήματα. Και κάθε καντήλι αντιστοιχούσε ένα νεκρό θαμμένο στη γη και η Φρίντα ήταν τώρα πια το ίδιο. Μια νεκρή θαμμένη στη γη.

— Ένα βράδυ δοκίμασε να επιβληθώ στον εαυτό του και να γυρίσει στο σπίτι, μά ύστερα άρχισε να κλαίει και να δαγκώνει τα χέρια του και να χτυπάει το κεφάλι του στο περβάζι του παραθύρου, γιατί ήθελε να ριχτεί κάτω, από το πέμπτο πάτωμα και δεν έπρεπε να το κάνει γιατί θα ήταν λάθος. Αυτός το ήξερε, γιατί κι' ο πατέρας του είχε κάνει το ίδιο λάθος.

— Ύστερα πήγε στο ξενοδοχείο μερικά βράδια και μια νύχτα την πέρρασε καθισμένος σ' έναν πάγκο του Σιδηροδρομικού Σταθμού. Μά δεν ξαναπήγε, γιατί από το Σταθμό περνούσαν τα τραίνα κι' αυτός έπιθυμούσε να ριχτεί ξαφνικά πάνω στις γραμμές.

— Ένα βράδυ τηλεφώνησε στη Μίλλα γιατί ένιωθε πώς δεν θα μπορούσε ν' ανήξει για πολύ ακόμη, μά δεν τη βρήκε. Και ένα άλλο βράδυ αγόρασε από το φαρμακείο ένα δόσιο για την καρδιά. «Αν το πάρω όλο μαζί, η καρδιά μου θα σταματήσει», σκεπτόταν. Πάλι καλά αυτή τη φορά τη βρήκε στο σπίτι, αλλιώς δεν ήξερε πια τί θα έκανε αν έμενε ακόμη μόνος.

— Ύστερα ο Μαρτίνο, σταματούσε τη διήγησή, έδειχνε στη Μίλλα την όμιχλη του δρόμου και της έλεγε: — Πήγαινε άργα, πήγαινε άργα.

Ποιάς ξέρει πώς θα νιώδης κι' εσύ μ' αυτή την ιστορία.

Ήταν σαν ένα γέρικο κουρασμένο σκυλί, ζαρωμένος εκεί στη γωνιά, κοντά στο παράθυρο κι' η φωνή του έβγαине παράξενη, σαν να του πονούσε ο λαιμός.

Στο σπίτι βρήκαν τόν κύριο Άσκανι και τη Ροζέττα να τούς περιμένουν. Η Ροζέττα είχε δοκιμάσει ν' ακολουθήσει τη Μίλλα με το αυτοκίνητο της, αλλά τη φόβισε η όμιχλη και γύρισε πίσω. Έβαλε να ξυπνήσουν τόν κύριο Άσκανι και τού είπε για το τηλεφώνημα του Μαρτίνο.

Τους περιέμεναν στο χώλ της εισόδου. Είδαν να μπαίνει πρώτη η Μίλλα, χωρίς παλτό, με το γαλάζιο μάλλινο φόρεμά της και πίσω της ο Μαρτίνο. Είχαν κι' οι δυο ένα πρόσωπο κέρινο. Τα μάτια της Μίλλα ήταν διεσταλμένα.

— Αφσέ μας μόνους, μπαμπά, είπε η Μίλλα.

Πήρε το Μαρτίνο από το χέρι και τόν ώδηγησε προς τη σκάλα. Πριν ανέβει σταμάτησε για μια στιγμή και είπε στον πατέρα της:

— Μην ανησυχείς για μάς, μπαμπά, είμαστε καλά.

Ούτε η Ροζέττα Γκρόβι μίλησε. Έκείνα τα δυο χλωμά πρόσωπα, την τρόμαξαν. Τους έβλεπαν ν' ανεβαίνουν τη σκάλα, εκείνη, που κρατούσε από το χέρι το Μαρτίνο κι' είχε τα μάτια διεσταλμένα κι' εκείνον, που ακολουθούσε με το βλέμμα τυφλό, σά να μην έβλεπε τίποτα.

Το πρώτο πράγμα που έκανε η Μίλλα, ήταν να πάει στο μπάρ και να πάρη μια μπουτίλια με ούισκυ. Γέμισε τα ποτήρια και ύστερα έριξε στο τζάκι ξύλα.

Ο Μαρτίνο καθόταν στην πολυθρόνα του κυρίου Άσκανι, πλάι στη φωτιά, με το ποτήρι στο χέρι.

— Έχεις τίποτα να φάω; ρώτησε.

Η Μίλλα κούνησε το κεφάλι καταφατικά και κατέβηκε στην κουζίνα. Στο ψυγείο υπήρχε λίγο ζαμπόν. Ένώ το έκοβε, άκουσε τα δίσματα του πατέρα της. Τόν είδε σε λίγο μπροστά της δουλό, να παρακαλή για μια εξέγηση.

— Πέθανε η γυναίκα του, είπε μόνο η Μίλλα και εξακολούθησε να κόβη το ζαμπόν.

— Ύστερα άκουσε τα δίσματα του πατέρα της που απομακρύνονταν.

Για μια στιγμή τα δίσματα σταμάτησαν.

— Η Ροζέττα θα ήθελε να σε άποχαιρτή. Η καμένη φοδύθηκε τόσο για σένα, είπε ο κύριος Άσκανι.

— Πές της πώς δεν μπορώ τώρα. Εξήγησέ της.

— Καλά, απάντησε ο κύριος Άσκανι.

— Έπειτα από λίγα λεπτά άκούστηκε ο θόρυβος της μηχανής του αυτοκινήτου της Ροζέττα. Η Ροζέττα μ' άγαπασε, σκεπτόταν η Μίλλα, ενώ ανέβαινε στην τραπέζια με το δίσκο στο χέρι. Της έδινε κουράγιο να νιώθει πώς είχε γύρω της πρόσωπα που την αγαπούσαν. Αφσέ το δίσκο πάνω σ' ένα τραπέζι πλάι στο Μαρτίνο και τού γέμισε το ποτήρι του με ούισκυ. Ύστερα έβαλε και στο ποτήρι της και το ήπιε όλο γουλιά-γουλιά.

— Είναι καλό το ζαμπόν, είπε ο Μαρτίνο. Έχω πολλόν καιρό να φάω τόσο καλό ζαμπόν.

Η Μίλλα τόν άκουε χωρίς να τόν κυττάει. Έκείνα τα γαλάζια μάτια που φαινότουσαν σά να μη βλέπουν τίποτα την αναστάτωναν. Ο Μαρτίνο έφαγε μερικές μπουκιές μηχανικά, ύστερα σταμάτησε απότομα.

— Δεν μπορώ να φάω άλλο, της είπε.

Τό 'Ελιξήριον των μαλλιών!



Τό νέο Χρωμο - Σαμπουάν

Palette «Παλέτ»

σας δίδει νεανικά μαλλιά χωρίς άσπρες τρίχες!

Μακιγιάρει και λούζει ταυτόχρονα τα μαλλιά

Δίδει το φυσικό τους χρώμα

ή μια μοντέρνα απόχρωση της εκλογής σας

Τό καταπληκτικό
ΧΡΩΜΟ-ΣΑΜΠΟΥΑΝ
Palette
ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
CHEMISCHE FABRIK
HANS SCHWARZKOPF
HAMBURG

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ • ΝΙΚΗΣ 9 ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 2573

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Τό ΣΕΡΦ σας

δίδει υαί

τά ΔΥΟ!

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Surf clean... really clean

Ενα λεπτό και ευχάριστο ΑΡΩΜΑ...



... παίρνουν
τά ρούχα όταν
πλένονται με "DAL",

* ΜΕ ΤΟ "DAL",
ή πλύση γίνεται:

ΕΥΚΟΛΑ
ΑΝΕΤΑ
ΑΚΟΠΑ

Η συγχρονισμένη
νοικοκυρά με-
ταχειρίζεται DAL.
Η εξυπνη νοικοκυρά
μεταχειρίζεται μόνον DAL.



ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΟΧΡΩΜ,"

Σηκώθηκε κι' άνοιξε το παρά-
προ.
— Ζεσταίνομαι, είπε. "Ήπια τὸ
ἴσκιυ ὅλο μαζί κι' αὐτὸ χτύπησε
ὁ κεφάλι.
Εἶχε μεθύσει. Εἶχε μεθύσει κι' ἡ
ἄλλα. Ήταν κι' οἱ δύο τους μεθυ-
μένοι. "Ενα σκληρὸ ἄγριο μεθύσι.
— Θὰ κρυσθῇ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη.
Σηκώθηκε καὶ τὸ ἐκλείσε μόνη
ς. Τὸ κεφάλι τῆς γύριζε.
— Θὰ ξαπλώσω λίγο στὸ ντιβά-
εἶπε ὁ Μαρτίνο, στὶς ἐννέα πρέ-
ναι εἶμαι στὸ γραφεῖο.
Ἡ Μίλλα τὸν βοήθησε νὰ ξαπλώ-
στὸ ντιβά.
— Στὶς ἐννέα πρέπει νὰ εἶμαι
οἱ γραφεῖο, ἐπανελάβε ὁ Μαρτίνο.
πρέπει ν' ἀργήσω. Δὲν πρέπει.
— Ὁχι, Μαρτίνο. Θὰ σέ ξυπνή-
ἔγω.
Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄκουγε πιά.
εἰ κι' ὅλας κλείσει τὰ μάτια του.
Ἡ Μίλλα στάθηκε μερικὰ λεπτά
ἀπὸ δίπλα του, ὅστερα σωριόστη-
κι' αὐτὴ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Αἶ-
σαν ὅταν τὸν ἑαυτὸ τῆς ράκος. Πιὸ
ος κι' ἀπὸ πρὶν.

ΟΝ ξύπνησε στὶς ἐπτάμιση. Εἶ-
χε βάλει τὴν Ρομπέρτα νὰ σιδε-
ῇ τὰ ρούχα του, τοῦ εἶχε ἔτοι-
εἶ ἕνα ζεστὸ μπάνιο καὶ τοῦ δά-

νεισε τὴν ξυριστικὴ μηχανὴ τοῦ πα-
τέρα τῆς.
Ἐνῶ ὁ Μαρτίνο ἦταν στὸ μπά-
νιο, ἡ Μίλλα ἔψαξε τὸ πορτοφόλι
του. Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα φοβόταν μὴ-
πως ἦταν καὶ χωρὶς λεπτὰ. Μὰ τὸ
πορτοφόλι τοῦ Μαρτίνο ἦταν γεμά-
το ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν πέντε
καὶ δέκα χιλιάδων λιρετῶν. Δὲν ἦ-
ταν ἀπὸ λεπτὰ πού εἶχε ἀνάγκη ὁ
Μαρτίνο.
Ἐπὶ ἔβαλε τὸ γούνινο παλ-
τὸ τῆς καὶ τὸν περίμενε.
Τὸν πῆγε στὸ Μιλάνο καὶ τὸν ἄ-
φησε καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν ἑταιρεία.
— Τὶ κουρασμένο πού εἶναι τὸ
πρόσωπό σου, Μίλλα, τῆς εἶπε ὁ
Μαρτίνο. Θὰ ἦταν καλύτερα ἂν δὲν
σοῦ εἶχα τηλεφωνήσει.
— Εὐχαριστῶ. Οἱ ἄλλοι τουλά-
χιστο δὲ μοῦ τὸ λένε κατὰμουτρα
πὺς εἶμαι ἀσχημη.
— Γύρισε στίτι καὶ ἄφησέ με ἑ-
μένα, τῆς εἶπε πρὶν κατέβῃ ἀπὸ τὸ
αὐτοκίνητο.
Ἦταν ἀπελπισμένος.
— Τὸ ξέρεις πὺς δὲ σ' ἀφίνω,
τοῦ εἶπε. Στὶς ἐπτά θὰ εἶμαι ἐδῶ.
Ἐκεῖνος κατέβηκε χωρὶς νὰ τὴν
κυντήσει.
Στὶς ἐπτά τὸ βράδυ, μὲ τὴν ἴδια
ὀμίλη, ἡ Μίλλα ξαναγύρισε. Ὁ
Μαρτίνο ἦταν ἐκεῖ καὶ τὴν περίμενε.

— Εἶναι καλὰ ἐδῶ, τῆς εἶπε καὶ
ζάρωσε πάλι στὴ θέσι του, στὴ γω-
νιά, πλάι στὸ παράθυρο.
— Γιατί δὲν ἀγοράζεις ἕνα παλ-
τό; τοῦ εἶπε ἐκεῖνη. Λεπτὰ ἔχεις.
Κύτταξε τὸ πορτοφόλι σου, τὸ
πρωί.
Ἡ Μίλλα σκέφτηκε πὺς ἔπρεπε
νὰ ἀστείεῖται ὅπως πρῶτα. Πάν-
τα πρέπει νὰ ἀστείεῖται κανεῖς
προπαντὸς ὅταν κάποιος ἔχει πε-
θάνει.
— Μπράβο σου!
Ὁ Μαρτίνο χαμογέλασε. Μὰ βλέ-
ποντάς τον κανεῖς νὰ χαμογελᾷ ἔ-
τσι, ἦταν χειρότερο παρὰ ἂν τὸν ἔ-
βλεπε νὰ κλαίῃ.
— Στὸ στίτι εἶπα στὸν μπα-
μπά, πὺς θέλουμε νὰ μείνουμε μόνοι.
Μὰ ἂν θέλῃς νὰ φάμε στὸ ἐστιατό-
ριο, γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο.
— Μὰ ὁ μπαμπάς σου, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ὑφίσταται διαρκῶς τὶς συνέ-
πειες τῆς κακοτυχίας μου, εἶπε ὁ
Μαρτίνο. Νὰ φάμε στὸ στίτι, ἀλλὰ
νὰ εἶναι κι' ἐκεῖνος.
Ἡ Μίλλα σκέφθηκε πὺς ἴσως νὰ
τοῦ ἔκανε καλὸ ἡ παρουσία τοῦ πα-
τέρα τῆς.
Ἐπὶ ἔφαγαν ὅλοι μαζί. Ὁ Μαρ-
τίνο ἦταν ἥσυχος. Διηγῆθηκε στὸν
κύριο Ἀσκάνι πὺς πέθανε ἡ Φρίν-
τα. Ἐκεῖνος τὸν ἀκούγε καὶ δὲν ἔ-
κανε παρὰ λίγες ἐρωτήσεις. Μόνο
πρὶν βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἔσφι-
ξε τὸ μπράτσο, θέλησε κατὰ τὸν
πῆ, ἀλλὰ δὺς ξαφνικὰ δάκρυα κύλη-
σαν πλάι στὴ χοντρή του μύτη κι'
ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα.
Ὁ Μαρτίνο δὲν εἶχε φάει. Στὴ
δεύτερη κουταλιά τῆς σούπας, στα-
μάτησε.
— Θὰ φάω αὐριο, εἶπε.
Ἡ Μίλλα εἶχε βάλει νὰ τοῦ ἑτοι-
μάσουν ἕνα δωμάτιο, μὰ ὁ Μαρτί-
νο στράφηκε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἑ-
κείνα τὰ μάτια του πού ἔμοιαζαν μὲ
μάτια τυφλοῦ.
— Εἶναι καλύτερα νὰ μὴ μείνω
μόνος, Μίλλα, εἶπε. Καὶ ἡ φωνή του
ἦταν πάλι βραχνή.
— Δὲ θὰ μείνῃς μόνος. Ἐγὼ θὰ
κοιμηθῶ στὴν πολυθρόνα, κοντὰ σοῦ.
Ξεκουράζομαι τὴν ἡμέρα.
— Σὲ τί μπλεῖδες σὲ βάζω, τῆς
εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του.
Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Μαρτίνο βρῆκε
πλάι στὸ κρεβάτι του καινούργιο
πουκάμισο, κάλτσες, ἐσώρουχα, πού
τοῦ εἶχε ἀγοράσει ἡ Μίλλα τὴν προ-
ηγούμενη ἡμέρα. Ἡ Μίλλα εἶχε σκε-
φθῇ πὺς ὁ Μαρτίνο δὲν ἔπρεπε νὰ
πάῃ στὸ στίτι τοῦ ν' ἀλλάξῃ. Δὲν
ἔπρεπε νὰ δῇ τὰ τσιμπιδάκια τῆς
Φρίντας πάνω στὸ τραπέζι καὶ τοῦ
μπάνιου.
Ἐκεῖνος κύτταξε τὰ ρούχα:
— Καμμένη Μίλλα, εἶπε καὶ κού-
νησε τὸ κεφάλι του. Ὑστερα πρό-
σθεσε: Τὴν Κυριακὴ πῆγαίνε
στὸ στίτι νὰ πάρω μιὰ βαλίτσα μὲ
πράγματα.
— Νάι, βέβαια...
Κάθε μέρα, ὡς τὴν Κυριακὴ, τὸν
πῆγαίνε στὸ Μιλάνο καὶ τὸν ἄφινε
κοντὰ στὸ γραφεῖο του. Ὑστερα
ξαναγύριζε τὸ βράδυ στὶς ἐπτά καὶ
τὸν ἔπαιρνε στὸ στίτι τῆς. Σιγά-
σιγὰ τὸν ἀνάγκασε νὰ τρῶ περι-
σότερο καὶ νὰ μιλάῃ πῶς πολὺ. Τὸν
ἔβαλε νὰ τῆς διηγηθῇ τὴ δουλειὰ ἑ-
κα, ποιοὶ ἦταν οἱ συνάδελφοί του
τὸν ὑποχρέωνε ν' ἀκούῃ τὶς συ-
ζητήσεις γιὰ τὴ Ροζέττα Γκρόβι πού
παντρεύονταν καὶ γιὰ τὸ Τζάκοπο
Βόρρα, τὸ δικηγόρο, προικοθήρα,
ζωγράφου καὶ τζέντλεμαν. Καμμιὰ
φορὰ ἡ Μίλλα κατάρθωνε νὰ δῇ τὰ
γαλάζια μάτια του νὰ ζωηρεύουν λί-
γο, μὰ ὅταν πῆγαίναν ἀπὸ τὴ βίλα
Ἀσκάνι στὸ Μιλάνο, καθόταν πάν-
τα ζαρωμένος στὴν ἄκρη τοῦ αὐτο-
κινήτου κοντὰ στὸ παράθυρο, ἂν ἔ-
νας ζητιάνος.

— Θέλεις νὰ ὀδηγήσῃς ἐσὺ; τὸν
ρώτησε μιὰ μέρα γιὰ νὰ μὴν τὸν
δλέπῃ ἔτσι.
— Καλύτερα ὀχι, τῆς ἀπάντησε
ἐκεῖνος. Δὲ νοιώθω σίγουρο τὸν ἑ-
αυτὸ μου.
Τέλος ἔφτασε ἡ Κυριακὴ καὶ ἡ
Μίλλα πῆγε μὲ τὸ Μαρτίνο στὸ στί-
τι του. Στὴν πολυκατοικία μὲ τὰ
μπαλκονάκια.
Ἡ θυρωρὸς τοὺς κύτταξε μὲ ὑπο-
ψία, ἐνῶ ἔμπαιναν στὸ ἀσανσέρ, βέ-
βαιη πὺς ὁ νεαρὸς χῆρος εἶχε πα-
ρηγορηθῇ κι' ὅλας καὶ κουβαλοῦσε
στὸ στίτι τὸν γυναικεῖς.
Τὸ διαμέρισμα ἦταν σκοτεινὸ, ἡ
ἀτμόσφαιρα βαρεὶ ἀπὸ τὴ ζέση
τοῦ καλοριφέρ.
Ὁ Μαρτίνο εἶχε ἀπολύσει τὴ γυ-
ναῖκα πού ἔκανε τὶς δουλειές καὶ τὸ
στίτι ἦταν ἐγκαταλελειμμένο. Δὲν
ἦταν βρώμικο, μὰ εἶχε κατὰ χεῖρό-
τερο. Ἐνοιώθε κανεῖς πὺς εἶχε πε-
θάνει κάποιος ἐκεῖ μέσα. Ήταν ἡ
Φρίντα πού εἶχε πεθάνει ἐκεῖ, πάνω
στὸ στενὸ διπλὸ κρεβάτι.
Ἡ Μίλλα ἀνοίξε ὅλες τὶς πόρτες
καὶ τὰ παράθυρα καὶ τὸ ρεύμα τοῦ
δημιουργήθηκε ἔδωξε λίγο τὴ μυρω-
διὰ τοῦ θανάτου. Ὑστερα μάζεψε
τὰ πράγματα τῆς Φρίντας. Μέσα
στὰ συρτάρια τοῦ κομποῦ ἦταν τὰ
ἐσώρουχά τῆς, κοινότατα, ἀπὸ νά-
υλον, οἱ κάλτσες τῆς μανταρισμένες
προσεχτικὰ. Στὴ ντουλάπα ἦταν κρε-
μασμένα τὰ δὺο μοναδικὰ καλοκαι-
ρινὰ φορέματά τῆς, οἱ χειμωνιάτικες
φούστες τῆς καὶ τὰ πουλδόβερ τῆς.
Τόσο λίγα πράγματα εἶχε ἡ Φρίντα
καὶ τόσο μικρὴ θέσι εἶχε κρατήσει
στὴ ζωὴ. Στὸ μπάνιο ἦταν πρά-
γματι τὰ τσιμπιδάκια τῶν μαλλιών
τῆς καὶ ἕνα μοναδικὸ βαζάκι μὲ
κρέμα. Οὔτε ἕνα ἄρωμα, οὔτε ἕνα
κουτί πούδρα. Ὁ Μαρτίνο τὴν ἄ-
κούλουσε, τὴ βοηθοῦσε, φαίνονταν
ἥσυχος.
— Ἐκεῖ, τῆς ἔδειξε μιὰ στιγμὴ.
Πάνω σὲ μιὰ καρέκλα ἦταν ἡ
τσάντα τῆς Φρίντας. Τὴν εἶχε ἀφή-
σει ἡ ἴδια ἐκεῖ, τὴ θραδὺα πού γύ-
ρισε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό μὲ πυρετό.
— Δὲν τὴν ἔχω κὰν ἀνοίξει, εἶ-
πε ὁ Μαρτίνο.
Τὴν ἀνοίξε ἡ Μίλλα. Ήταν ἡ πιὸ
τακτικὴ καὶ καθαρὴ τσάντα πού εἶ-
χε δῇ στὴ ζωὴ τῆς. Εἶχε μέσα ἕνα
καθαρὸ διπλωμένο μαντηλάκι, τὰ
κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ, ἕνα κραγιόνι
πολὺ φτηνῆς μάρκας, ἕνα πορτοφό-
λι καὶ μὲ ψηλά, ἕνα σημειωματάριο,
ἕνα μολύβι διαρκείας. Τὸ μόνο ἄ-
θρηκ ἀντικείμενο πού εἶχε, ἦταν μιὰ
θήκη ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου καὶ μέ-
σα ἦταν ἡ φωτογραφία τοῦ Μαρτίνο.
Ἡ Μίλλα ἐνοίωσε τὸν κομποῦ πού
τῆς πιέζε τὸ στήθος νὰ γίνετα ὅλο
καὶ πιὸ βαρὺς.
— Τὸ διαβατήριό τῆς, εἶπε στὸ
Μαρτίνο.
Μέσα στὴ τσάντα ἦταν κι' ἐκεῖνο
τὸ πράσινο διδιδάρακι, τὸ τόσο πο-
λύτιμο γιὰ τὴ Φρίντα.
— ἴσως εἶναι καλύτερα νὰ τὸ
φυλάξῃς.
Ὁ Μαρτίνο τὸ ἀνοίξε καὶ κύττα-
ξε τὴ φωτογραφία τῆς. Ήταν μιὰ
πρόχειρη φωτογραφία ταυτότητας.
Μὰ ἦταν ἐκεῖνη. Ἡ Φρίντα. Δὲν εἶ-
χε καμμιὰ ἄλλη φωτογραφία τῆς.
Ἐκεῖνη ἦταν ἡ μοναδική κι' ἀπὸ κεί-
νο τὸ χαρτονάκι ἡ Φρίντα τὸν κύν-
ταζε. Ξανάκλεισε τὸ διαβατήριό. Κι'
ἡ Μίλλα εἶδε τὰ μάτια του νὰ γί-
νανται πάλι σὰ γυάλινα.
— Βάλτο μαζί μὲ τ' ἄλλα, τῆς
εἶπε.
Τὰ πράγματα τῆς Φρίντας ταχτο-
τήθησαν γρήγορα. Σὲ μιὰ γωνιά
σεντόνι, θρισκόντουσαν τὰ λίγα
πράγματα πού τῆς εἶχαν χρησιμεύ-
σει στὴ ζωὴ. Δὲν εἶχε οὔτε ἕνα χρυ-
σὸ ἀντικείμενο, οὔτε μιὰ καραμίδα.

οὔτε ἕνα βραχιόλι. Τὸ μόνο κόσμη-
μα πού εἶχε, τὴ βέρα τῆς, τὴν εἶχε
πάρει μαζί τῆς, στὸν τάφο.
Ὑστερα ἡ Μίλλα τοποθέτησε μὲ
γρήγορες κινήσεις, τὰ πράγματα τοῦ
Μαρτίνο, ὅτιδήποτε θὰ μπορούσε νὰ
τοῦ χρειαστῇ, στὴ μοναδικὴ βαλί-
τσα πού ὑπῆρχε στὸ στίτι.
Ἐνῶ ξανακύτταζε μέσα στὰ ἄ-
δεια συρτάρια νὰ δῇ μήπως εἶχε μεί-
νει τίποτα, βρῆκε ἕνα γράμμα μισο-
τελειωμένο.
— Εἶναι δικό τῆς; ρώτησε τὸ
Μαρτίνο.
Ἐκεῖνος τὸ κύτταξε. Νάι, ἦταν
τῆς Φρίντας.
Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸ γράφῃ ἕνα
βράδυ, μιὰ-δὺο ἡμέρες πρὶν ἀπὸ
τὸ θάνατό τῆς, μὰ τὸ σταμάτησε
γιατὶ τῆς πονοῦσε τὸ κεφάλι.
— Εἶναι γραμμένο πολωνέζικα,
πρόσθεσε ὁ Μαρτίνο καὶ τὸ ἔβαλε
στὴν τσέπη του.
Δὲν ἤξερε νὰ διαβάξῃ πολωνικά.
— Τελειώσαμε, πάμε, τοῦ εἶπε
ἡ Μίλλα.
Μ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι στὸ στίτι
τοῦ Μαρτίνο, πῆγε χαμένο τὸ λίγο
πού εἶχε κατορθώσει νὰ κἀνῇ ἡ Μί-
λλα γι' αὐτὸν μέσα σὲ μιὰ ἑβδομά-
δα. Ὁ Μαρτίνο δὲ μίλησε σχεδὸν
καθόλου ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέ-
ρας. Ήταν διαρκῶς κοντὰ τῆς, μὰ
ἦταν φοβερὸ γιὰ ἐκείνη νὰ νοιώθῃ
πόσο πολὺ φοβόταν νὰ μείνῃ μόνος
του.
— Κύτταξε, Μαρτίνο, θ' ἀρχίσω
νὰ σὲ τρέφω μὲ ὀρούς, τοῦ εἶπε τὸ
βράδυ. Ἐλα ἐδῶ.
Κάθισε κοντὰ τοῦ στὸ τραπέζι.
Ὁ πατέρας τῆς εἶχε βγῇ ἔξω κι' ἡ
Μίλλα ἀρχισε νὰ τὸν ταῖζῃ σὰ μω-
ρὸ κούδοντος τοῦ τὸ κρέας κομμάτι-
κομμάτι.
Τότε ἐκεῖνος ἀρχισε νὰ κλαίῃ.
Δὲν ἦταν δυνατό νὰ φανταστῇ ἡ
Μίλλα τὸ Μαρτίνο νὰ κλαίῃ. Δὲν ἦ-
ταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού κλαί-
νε εὐκόλα. Εἶχε κλάψει μόνο μιὰ φο-
ρὰ, ὅταν ἡ Φρίντα τὸν εἶχε ἀφήσει
γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ μιὰ πατρίδα κι'
ἔκλαιγε πάλι τώρα, ἄλλη μιὰ φορὰ
τώρα πού ἡ Φρίντα εἶχε ἀποκτήσει
μιὰ πατρίδα ἀληθινή, ἐκεῖ πού δὲν
ὑπάρχουν πολιτικοὶ φυγάδες.
— Μίλλα, εἶπε μόνο κι' ἐξακόλου-
θησε νὰ κλαίῃ ἥσυχα χωρὶς λυ-
γμούς.
Ἀπὸ ἔνστικτο ἡ Μίλλα τὸν ἔσφι-
ξε στὸ στήθος τῆς, γιὰ νὰ τὸν προ-
ξέει, γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ νὰ
στατῇ, γιὰ νὰ μὴ τὸν χείδευε τὰ μαλλιά,
κλαίῃ. Δὲν τοῦ χείδευε τὰ μαλλιά,
μόνο τὸν ἔσφιγγε στὸ στήθος τῆς
σὰ νὰ ἤθελε νὰ πνίξῃ ὅλο ἐκεῖνο τὸν
πῆ. Ἄν μπορούσε νὰ ξαναζωνταν-
πὸν. Ἡ Φρίντα καὶ νὰ τὸν τῆς ἔ-
ναδῶσε, δὲ θὰ δίσταζε οὔτε στιγμὴ.
Ὑστερα ἡ Μίλλα ἀποσπαστή-
κε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς, σκούπισε
τὸ πρόσωπό του καὶ ξανάρχισε νὰ
τρώῃ. Τέλειωσε ὅλο τὸ κρέας, τὸ τυ-
ρώ. Μηχανικὰ καθάρισε τὸ πορτοκά-
λι καὶ τὸ ἔφαγε, φέτα-φέτα.

ΜΗΧΑΝΙΚΑ ἐξακολούθησε νὰ
πῆγαίνει στὸ γραφεῖο του.
Ἄν δὲν δουλεύω εἶναι χειρότερα,
τῆς εἶπε.
Ἡ Μίλλα ἐξακολούθησε νὰ τὸν
πῆγαίνον ὅτι Φαρμακευτικὴ Ἐ-
ταιρεία καὶ τὰ βράδια ὁ πατέρας
τῆς ἀπομακρυνόταν διακριτικὰ καὶ
ἔμεναν μόνοι οἱ δύο τους, σὰ δὺο γέ-
ροι πλάι στὴ φωτιά.
Ἐσὺ ἔχεις ἕνα σωρὸ φίλους
καὶ δὲ βλέπεις κανέναν ἐξ αἰτίας
μου, τῆς εἶπε ἕνα βράδυ ὁ Μαρτίνο.
Τώρα εἶμαι καλύτερα. Μπορεῖς νὰ
ζῆς ὅπως καὶ πρὶν.
— Πρὶν ζοῦσα παίζοντας πόκερ,
τοῦ εἶπε ἡ Μίλλα.
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

• Τὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μόνο σὲ γυναικεῖα
πόδια θὰ τὸ δῇς.
- 2) Ἀσιατικὸ ὁροπέδιο
- 3) Σύνδεσμος — Ἀκό-
μα νὰ καταργηθῇ στὴν
Ἑλλάδα — Ξενικὸ ἀνδρι-
κὸ ὄνομα.
- 4) Γνωστὴ Ἑλληνὶς ντι-
ζέξ — Ὑφασμα — Νότα.
- 5) Ὅταν μεγαλῶνῃ τὸ
παιδί — Κάνουν κι' ἔτσι
τὰ φασόλια.
- 6) Ποταμὸς τῆς Γιουγ-
κοσλαβίας, παραπόταμος
τοῦ Δράου.
- 7) Προσευχῆς τέλος —
Γάλλος αἰσθητικὸς καὶ τε-
χνοκρίτης.
- 8) Βυζαντινὴ νότα — Δὲν ἔχεις
ἂν σὲ λένε Πολυδεύκη — Κινεζικὸ
νόμισμα.
- 9) Καθόλου — Ντολορὲς ντέλ...
παλὰ δόξα τοῦ Χόλλυγουντ — Πε-
ρισσότερο.
- 10) Ἐνας Πελοποννήσιος — ἄκρη.
- 11) Ἦταν ὁ Ἀρείος.

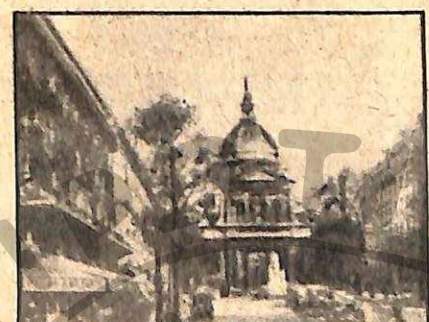
ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Κλείνουν συνήθως μιὰ παρά-
στασι.
- 2) Μὲ τὸν τόνο στὴν παραλήγου-
σα εἶναι πλοῖο — Εἶναι ἡ γυάρδα
καὶ ὁ πῆχυς.
- 3) Χρονικὸ ἐπὶρρημα — Ἀρχαία
θεὰ — Ὁραῖο σπῆρ.
- 4) Μουσικὴ νότα — Γνωστότα-



ΑΥΤΟ ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ:

Πὺς εἶναι πιὸ εὐκόλο τὸ ὑπερα-
ταντικὸ ἀεραπορικὸ ταξίδι; Ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη ἢ ἀντί-
στροφα; Τὸ σκεφτήκατε ποτὲ αὐτό;



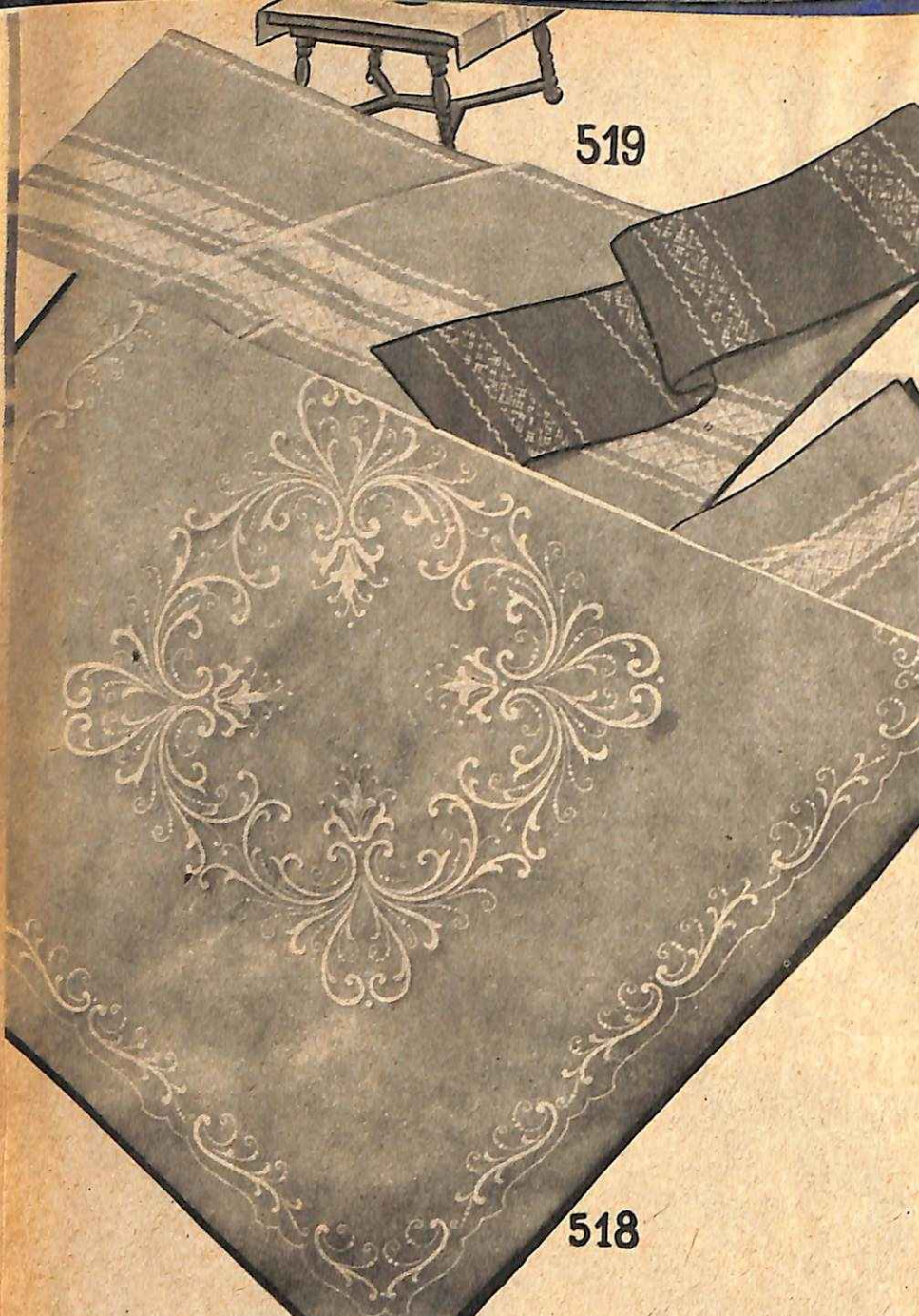
Γιατὶ τὸ γνωστὸ σὲ ὅλους πανε-
πιστήμιο στὸ Παρίσι, πού ἔχει πολ-
λὺ μεγάλο κύρος, ὀνομάζεται Σορ-
βὸνη; Μήπως τὸ διαβάσατε ποτενὰ;

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ: Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Η ΚΛΩΣΣΑ

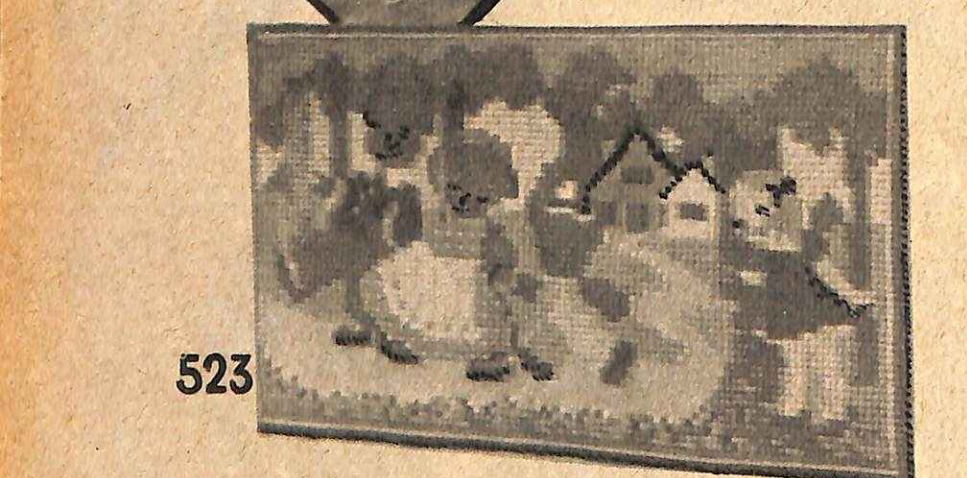
Εἶναι ἕνα ἀπλὸ διασκεδαστικὸ
παχνίδι γιὰ μικρὰ παιδιὰ πού κάλ-
ιστα ὁμοιωμένη μὲ τὴν ἀληθινή, καὶ
σὲ μιὰ συγκέντρωσι μεγάλων, χα-
ρίζοντας κέφι καὶ γέλια στοὺς συμ-
μετέχοντες. Ἐνας παικτὴς παίρνει
τὸν ρόλο τῆς ἀλεπούς. Ἐνας ἄλ-
λος κάνει τὴν κλώσσα, ἐνῶ οἱ ὑπό-
λοιποι εἶναι τὰ κλωσσόπουλα καὶ
μπαίνουν πίσω ἀπὸ τὴ μητέρα τους,
τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο κρατών-
τας τὸ καθένα τὴ μέση τοῦ προη-
γουμένου του. Ἡ ἀλεπού προσπα-
θεῖ νὰ ἀγγίξῃ τὰ δὺο τελευταῖα
κλωσσόπουλα. Ἡ κλώσσα, μὲ τὶς
φερούργες ἀνοικνόμενες (δηλαδὴ μὲ
τὰ χέρια τεντωμένα) προσπαθεῖ νὰ
παιδιά τῆς κάνοντας γρήγορους κι'
ἐπιδέξιους ἐλιγμούς, ὥστε νὰ τὰ χά-
νῃ ἡ ἀλεπού. Μόλις γυρίσῃ ἡ κλώ-
σα, γυρίζει φυσικὰ καὶ ὅλη ἡ οὐρὰ
μὲ τὰ κλωσσόπουλα πού ἀκολου-

θοῦν πιστὰ κάθε δῆμα τῆς μητέρας
τους. Τὰ κλωσσόπουλα πού θὰ πιά-
σῃ γίνονται μὲ τὴ σειρά τους ἀλε-
πού καὶ κλώσσα.
*
• Ἐνας καλὸς περιηγητὴς...
... ἀποφάσισε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ πού
θέλει, ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι. Τὸ πο-
δήλατό του παίρνει 15 χιλιόμετρα
τὴν ὥρα, καὶ αὐτὸς βρίσκεται μα-
κριὰ ἀπὸ ἐκεῖ 38 χιλιόμετρα. Στὸ
δρόμο θὰ σταματήσῃ καὶ 3/4 τῆς ὥ-
ρας, γιὰ νὰ ἰδῇ ἕνα παλιὸ κάστρο.
Ποῖα ὥρα πρέπει νὰ ξεκινήσῃ;
• Αἰνίγματα
Ἐνας πατέρας εἶναι 35 ἐτῶν κι'
ὁ γυῖός του 7. Σὲ πόσα χρόνια ὁ
πατέρας θὰ ἔχῃ τρεῖς φορές πῶς
πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸ γυῖό του;

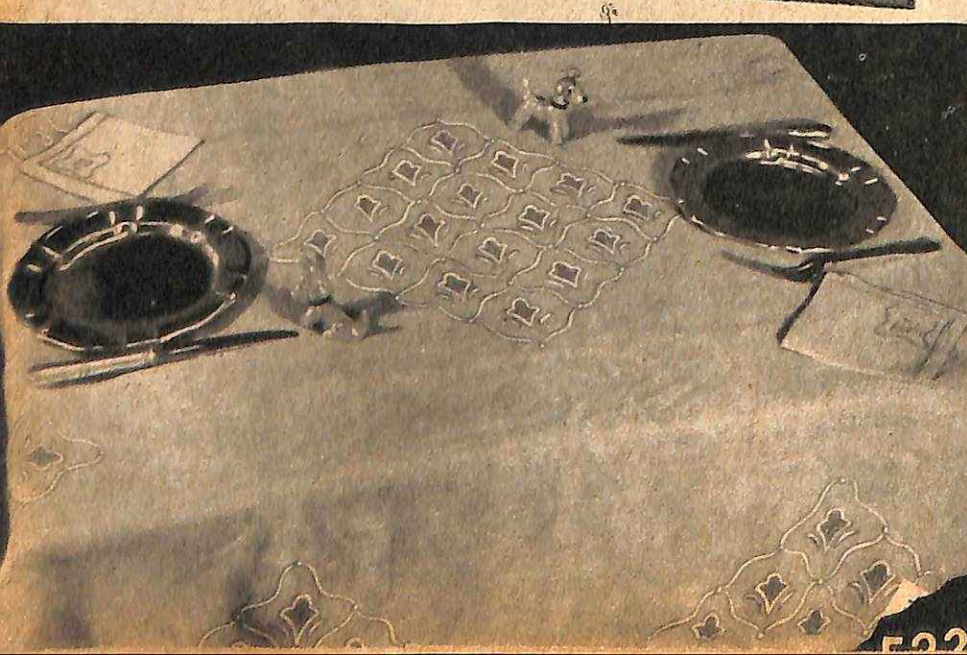
• Ἐνα παιδάκι ἀπομακρύνθηκε ἀ-
πὸ τὸν πατέρα του 20 δῆματα καὶ
ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ μὲ τὸν ἴδιο
ρυθμό. Ὁ πατέρας του τὸν ἀκολου-
θεῖ. Ὅταν τὸ παιδί κἀν 5 δῆματα,
ὁ πατέρας του κάνει 2. Ὁ πατέρας
ὁμοῦ κάνει τρεῖς φορές μεγαλύτερα
δῆματα ἀπὸ τὸ παιδί του. Πόσα
δῆματα πρέπει νὰ κἀνῃ γιὰ νὰ τὸ
πιάσῃ;
• Γιά τὶς σωφερίνες
Μιὰ κυρία ὀδηγεῖ τὸ ἄμάξι τῆς,
διάζεται νὰ φθάσῃ ἐκεῖ πού τὴν πε-
ριμένει ἡ παρέα τῆς. Ἐχει, ὁμοῦ,
κάμποσο δρόμο ἔμπρὸς καὶ σκέπτε-
ται: «Ἄν πάω μὲ 60 χιλιόμετρα τὴν
ὥρα θὰ φθάσω μὲ καθυστέρησι 1
τέταρτο. Ἄν πάω μὲ 80 χιλιόμετρα
θὰ φθάσω 1 τέταρτο πρὶν ἀπὸ τοὺς
ἄλλους...». Τί ἀπόστασι εἶχε νὰ δι-
ατρέξῃ ἀκόμα;
• Τὸ μαγικὸ τρίγωνο
Τοποθετήστε τοὺς ἀριθμοὺς 2—
3—4—5—6—7—8—9—0 μέσα
σὲ κάθε κυκλάκι αὐτοῦ τοῦ τριγώνου
κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε προσθέτον-
τας τὰ τέσσερα νοῦμερα κάθε πλευ-
ρὰς νὰ ἔχετε ἀθροίσμα 20: Μὲ λί-
γη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ θὰ τὰ κα-
ταφέρετε.
• Τ' ἀστέρια
Ἡ ἀκτίνα τῆς σελήνης εἶναι τὰ
3/11 τῆς ἀκτίνας τῆς γῆς. Ἡ ἀ-
κτίνα τοῦ ἡλίου εἶναι ἴση μὲ 108
ἀκτίνες γῆνης. Ποῖα εἶναι ἡ σχέσι
ἀνάμεσα στὴν ἀκτίνα τῆς σελήνης
καὶ τοῦ ἡλίου;
• Τὸ τρίγωνο
Πὺς θὰ συναρμολογήσετε τὰ πέν-
τε αὐτὰ κομμάτια ὥστε νὰ σχημα-
τίσῃ ἕνα τρίγωνο ἰσοπλευροῦ;
• Ἀπαντήστε παρακαλῶ
Μὲ ἕνα «ναί» ἢ μ' ἕνα «ὀχι». Εἴ-
ναι ἀλήθεια ὅτι:
1. «Εὐρασία» λέγεται ἡ Εὐρώπη
μαζὶ μὲ τὴν Ἀσία;
2. Ἡ Τουρκία ἀποτελεῖται καὶ
ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ Τουρκεστάν;
3. Ἡ στάσις τοῦ Νίκα εἶναι στὴν
ὁδὸ Πατησίων;
4. Οἱ γιατροὶ μετροῦσαν τὸ σφυ-
γμὸ μετ', πρὶν ἀκόμα ἀνακαλυφθῇ
ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος;
5. Ἡ ἀπιομηχανὴ εἶναι ἐφεύρε-
σις τοῦ Στήβενσον;
6. Τὸ βιζόν, τὸ τόσο πολὺτιμο
γουνάρισκο, εἶναι συγγενὴς τῆς ω-
φίτας;
ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ
ΣΕΛΙΔΑ 66



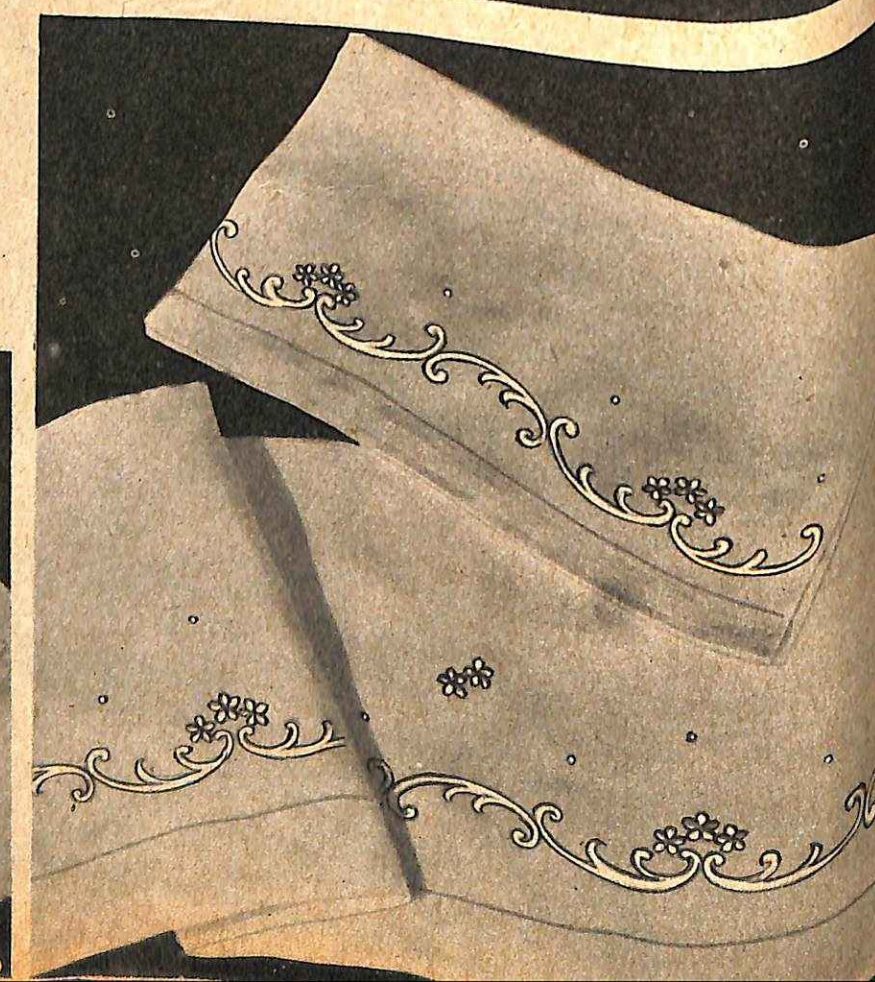
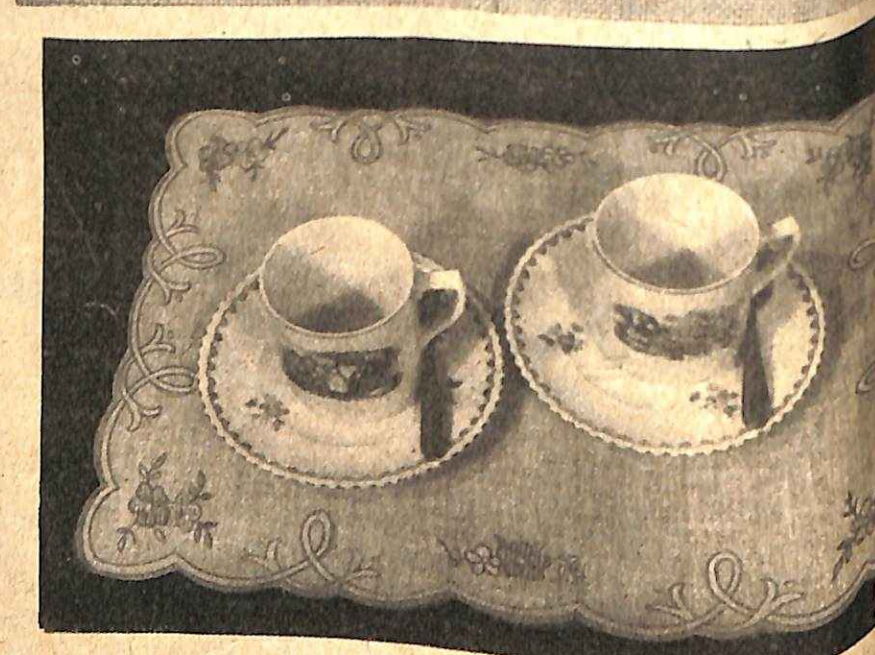
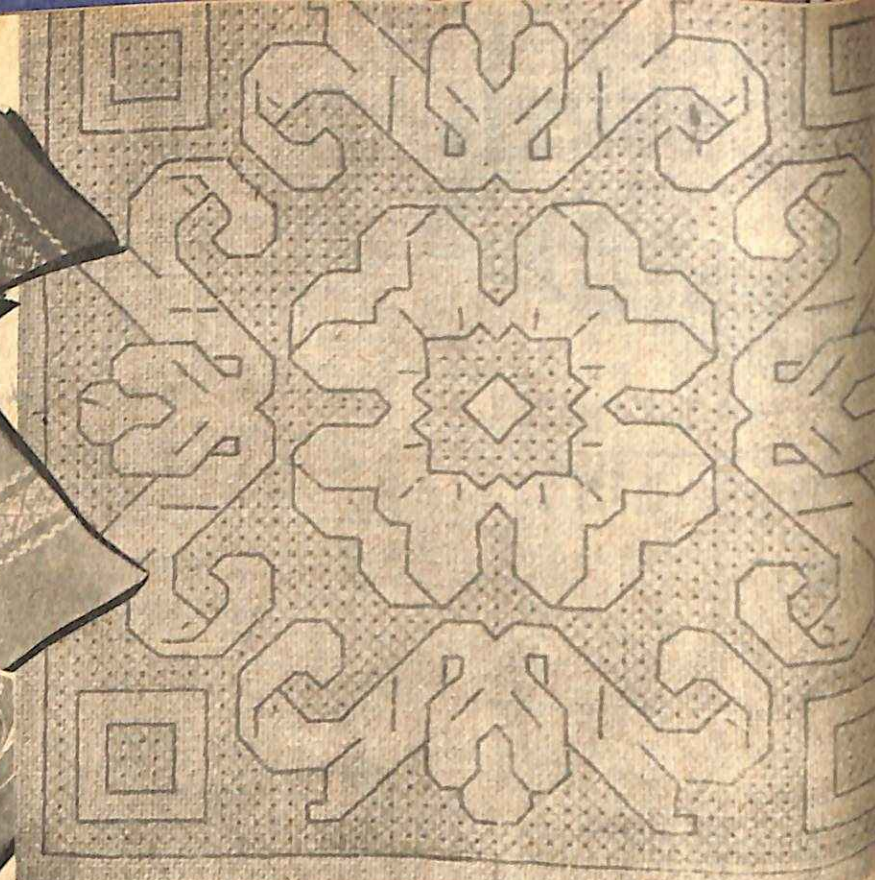
519



518



523



ΤΑΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Του 77ου Παραρτήματός μας
ΜΕ ΚΛΩΣΤΕΣ D.M.C.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ ΣΕΝΤΟΝΙ

517 Ένα κεντημένο σεντόνι με χρωματιστές κλωστές, δίνει χαρούμενο τόνο στο κρεβάτι. Το σχέδιό μας προεκτείνεται το και κεντήστε τη γιρλάντα με πουάν - ντόμπρ σε χρώμα θαλασσί No 813. Τα λουλουδάκια καθώς και τα πουά θα γίνουν άνεδατά σε παστέλ χρώματα ροζ No 818, μωβ No 211, δερμαίν No 955, κίτρινο No 744 καθώς και θαλασσί της γιρλάντας. Όλα τα χρώματα είναι για μουλινέ D.M.C. (NTE-MI-ΣΕ). Στο στρίψωμα θα κάνετε ένα λεπτό άζουρ καθώς και στα μαξιλάρια στα όποια θα κεντήσετε κατά τον ίδιο τρόπο παραλείποντας τα πεταχτά λουλουδάκια.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΚΑΡΕ

518 Πολύ φινό καρέ-ντε-τάμπλ κεντημένο σε χρωματιστό λεπτό λινό ή όργαντζα με λευκό μουλινέ D.M.C. (NTE-MI-ΣΕ). Θα κεντήσετε με βυζαντινή βελονιά, δηλαδή ανάποδο πουάν - ντόμπρ, ριζοβελονιά για τα λεπτά κλαδάκια, φιλ - τινέ και άνεδατό για τα μικρά πουά.

ΜΕΤΡΗΤΟ ΣΕΜΕΝ

519 Το μικρό μοτίφ που σας δίνουμε μπορείτε να το προεκτείνετε και να το κεντήσετε όπως βλέπετε στις εικόνες μας με πολλούς τρόπους. Θα χρησιμοποιήσετε μουλινέ D.M.C. (NTE-MI-ΣΕ) λευκό αν το ύφασμά σας είναι χρωματιστό ή χρωματιστή κλωστή για λευκό ύφασμα μετρητό.

ΚΑΡΕ — ΝΤΕ — ΤΑΜΠΛ

520 Ήραιότατο σχέδιο για καρέ κεντημένο με ένα χρώμα και μαύρο σε κρέμ μετρητό. Όπως βλέπετε, σας δίνουμε το τέταρτο του σχεδίου και τις γραμμές που χωρίζουν σταυροβελονιά και τις γραμμές που χωρίζουν τα λευκά μοτίφ με μαύρο γαζάκι. Προτιμήστε χονδρό ύφασμα και πιάνετε τρεις κλωστές για κάθε σταυροβελονιά. Θα χρησιμοποιήσετε μουλινέ D.M.C. μπλέ No 826 και μαύρο No 310.

ΦΙΝΟ ΚΑΡΕ

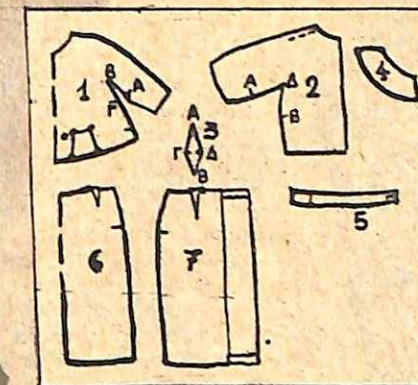
521 Κεντημένο σε πολύ λεπτό λινό δερμαίν το σχέδιο αυτό γίνεται ένα καταπληκτικό καρέ - σεμέν. Το σχήμα αυτό είναι πολύ της μόδας. Θα κεντήσετε τη γιρλάντα του πουάν - ντόμπρ με μπέζ χρώμα No 614 και τα μπουκετάκια με φιλ - τινέ άνεδατό και ρίζα σε πράσινο No 704 και 702, ροζ No 343 και κίτρινο No 743. Το τελείωμα θα το κάνετε με ένα λεπτό φρεστόνι.

ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΟ ΦΑΓΗΤΟΥ

522 Κεντήστε στο κέντρο του τραπέζομαντηλού σας το μοτίφ που σας δίνουμε και το μισό από αυτό στις τέσσερις πλευρές, όπως βλέπετε στην εικόνα μας. Θα χρησιμοποιήσετε μουλινέ χρώματος γκρι - μπέζ No 644 για τη γιρλάντα και τα πουά που θα κεντήσετε με πουάν - ντόμπρ και άνεδατό. Τα κεντρικά μοτίφ θα κεντηθούν με φιλ - τινέ στο ίδιο χρώμα με μουλινέ D.M.C. (NTE-MI-ΣΕ). Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και χρωματιστό μουλινέ ή και λευκό. Στις πετσέτες θα κεντήσετε ένα ρόμβο.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΑΔΡΑΚΙ

523 Κεντήστε σε χονδρό μετρητό με κοτάν περλέ στα χρώματα που σας δίνουμε στο παράρτημα, το χαριτωμένο αυτό σχέδιο για το δωμάτιο του παιδιού σας. Όλο το σχέδιο θα κεντηθή με σταυροβελονιά.



και τη ζώνη της φούστας. "Αν το μανίκι δεν σας κολακεύει, κεντήστε το λίγο. Ράψτε τα δυο κομμάτια εμπρός, κάνετε την κομπίνα στη ζώνη και ράψτε το κομμάτι σε άλλο κομμάτι.

ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙ

Για αγοράκι 5-6 ετών

Από μάλλινο καρό ή μονόχρωμη φανέλα ράψτε το χαριτωμένο αυτό παιδικό κοστούμι για το παιδί σας.

Το μπλουζόν ζακετάκι γαρνίρεται με στιχο πλεγμένο στο χέρι ή στη μηχανή. Θα χρειάζεστε έξι εκατοστά λάστιχο για τη μέση και μανίκια και τρία εκατοστά διπλό λάστιχο τα τσεπάκια και το γιακά. Ένα μεγάλο μούαρ θα μπη στο ζακετάκι, και ένα άλλο παντελόνι εμπρός.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

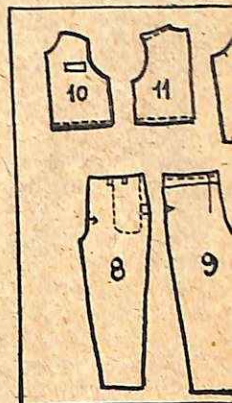
Τα κομμάτια που αποτελούν το πατρών είναι πέντε. Από αυτά θα κόψετε τα υπ' αριθ. 8, 9, 10 και 12 δυο φορές το κάθε ένα, και κομμάτι υπ' αριθ. 11 διπλό χωρίς ραφή μέση. Θα χρειασθείτε ακόμη και δυο διπλά σωτηρικές τσέπες για το παντελόνι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Αντιγράψτε και κόψτε τα κομμάτια όπως με και για το προηγούμενο πατρών. Τρυπήστε τις πλάινες ραφές της ζακέτας, τις ραφές ώμων καθώς και τις ραφές των μανικιών.

Ράψτε και τις ραφές του παντελονιού και προβάρετε. Κάντε τις σούρες στο μανίκι και στη μέση. Γαζώστε κι ένωση τα λάστιχα.

Γαζώστε και το παντελόνι και τοποθετήστε τις εσωτερικές τσέπες. Γυρίστε ένα στρίψωμα στο επάνω του παντελονιού, αφού κάνετε τα πενσάκια εμπρός. Γυρίστε στρίψωμα στο παντελόνι και γαζώστε τα φερμουάρ εμπρός και στο παντελόνι. Ράψτε και τα λάστιχα στα μπροστινά της μπλούζας στα σημεία τοποθετήσεως της πιά.



ΤΑ ΠΑΤΡΩΝ

του 77ου Παραρτήματός μας

ΜΟΝΤΕΛΟ ΓΙΑ ΝΤΕ — ΠΙΕΣ

Σε πολύ μοντέρνα γραμμή το σημερινό μας πατρών για ένα ντε - πιές από μάλλινο μαλακό ύφασμα. Η φούστα σε ίσια γραμμή. Το κορσάκι φαρδύ στο στήθος με δυο κομμάτια εμπρός και μια ζώνη που ξεκινά από τις δυο πένες εμπρός και κουμπώνει με ένα κομμάτι πίσω. Ο γιακάς ξεχειλωτός και το μανίκι σε μοντέρνο μάκρος μέχρι τον αγκώνα.

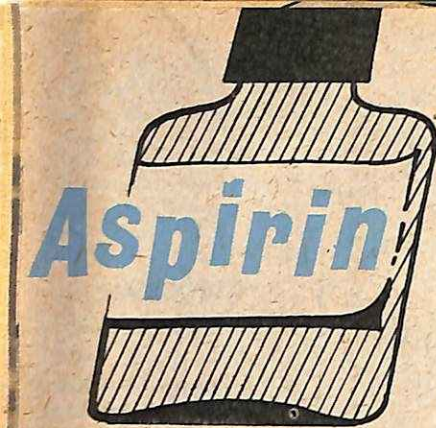
ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Τα κομμάτια που αποτελούν το πατρών αυτό είναι έξι. Από αυτά θα κόψετε τα υπ' αριθ. 1, 6 και 7 διπλά χωρίς ραφή στη μέση. Τα υπ' αριθ. 2 και 3 δυο φορές το κάθε ένα και τα υπ' αριθ. 4 και 5 τέσσερις φορές το κάθε ένα. Θα χρειασθείτε ακόμη ένα ζωνάκι για τη φούστα, ένα φερμουάρ και τρία κομμάτια στο χρώμα του ύφασματός σας.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Αντιγράψτε τα κομμάτια από τα πατρών σε ένα διαφανές χαρτί, με όλα τα σημάδια, παρακολουθώντας τις διαφορετικές γραμμές τους. Τοποθετήστε τα χαρτιά, αν το πατρών είναι στα μέτρα σας, στο διπλωμένο ύφασμά σας και κόψτε αφήνοντας για τις ραφές και τα στρίψωματα. Τρυπήστε τις πένες της φούστας, τις πλάινες ραφές και την πιάτα πίσω, προβάρετε και γαζώστε. Τρυπήστε τις πένες του κορσάκι, τη ραφή της πλάτης, τις ραφές των ώμων και τις πλάινες. Προβάρετε και τοποθετήστε τα τριγωνικά κομμάτια της μασχάλης. Γαζώστε και ετοιμάστε το γιακά και τη ζώνη, γαζώστε δυο-δυο κομμάτια και γυρίστε τα. Προβάρετε πάλι και τη φούστα μαζί. Γυρίστε τα στρίψωματα και τοποθετήστε το γιακά και τη ζώνη, καθώς





ΑΣΠΙΡΙΝΗ

Ένα δαυμάσιο φάρμακο

ΜΕΣΙΑ στο λεωφορείο, ή ηλικιωμένη κυρία διαμαρτύρετο άγανακτισμένη: «Πήγα στο γιατρό για τα αρθρικά μου, και ξέρετε τί μου έδωσε; Ασπιρίνη! Αν είναι δυνατόν! Ασπιρίνη ήξερα κι' εγώ να πάρω! Έγώ πήγα στο γιατρό για να μου υποδείξει κάποια σωστή θεραπεία! Όχι ασπιρίνη!» Ζούμε στα χρόνια των «φαρμάκων - θαυμάτων». Τα γιατρικά, όπως και πολλά άλλα πράγματα, κρίνονται ανύποπτα με την τιμή τους. Ένα νέο αμερικανικό φάρμακο που είναι πανάκριο και βρίσκεται δυσκολώτατα, λένε ότι κάνει θαύματα, ενώ νοιάζει κανείς κυριολεκτικά ντροπή έστω και να αναφέρει το πολύτιμο «μπικαρμπονάτ ντε σούτ», την παλιά καλή σόδα!

Πριν μερικά χρόνια, το όνομα της άγνωστης ως τότε κορτιζόνης ελαμψε στο ιατρικό στερέωμα. «Επί τέλους! Είχε ανακαλυφθεί ένα «φάρμακο - θαύμα», που θα εθεράπευε την αρθρίτιδα και θα έκανε τους άναυπτους από αρθρικά να ανακτήσουν όλη τους την ευκινησία! Και όμως, τελευταία, είδε το φώς της δημοσιότητας μία ιατρική έκθεση σχετικά με 30 περιπτώσεις αρθρίτιδας, που είχαν υποβληθεί σε θεραπεία με κορτιζόνη, συγκριτικά με 31 άλλες περιπτώσεις αρθρίτιδας, που είχαν υποβληθεί σε θεραπεία με ασπιρίνη. Ίδου το συμπέρασμα της έκθεσης:

«Από απόψεως πρακτικών αποτελεσμάτων, υπήρξαν εκπληκτικώς μικρά, αν όχι και ανύπαρκτος, ή διαφορά μεταξύ κορτιζόνης και ασπιρίνης».

Πολλοί άνθρωποι θέλησαν να συναγάγουν από αυτό, το συμπέρασμα, ότι η κορτιζόνη είναι... άχρηστη, ότι τόσες έρευνες και τόσα έξοδα, που χρειάστηκαν για την ανακάλυψή της έπληγαν χαμένα! Αυτό όμως δεν είναι σωστό. Οι ασθενείς που ύψισταντο τη θεραπεία με κορτιζόνη παρουσίασαν θαυμάσια εξέλιξη. Κατά το πέλος του έτους, ή αρθρίτις είχε πάψει να ένοχλη τους πάσχοντας στα 3/4 των περιπτώσεων, ενώ τα 2/5 ήταν ικανοί να σηκωθούν και να εκτελέσουν την καθημερινή άσχαλτα των. Το ενδιαφέρον είναι ότι τα ίδια καλά αποτελέσματα απέτυχαν και στους ασθενείς οι οποίοι εθεραπεύοντο με ασπιρίνη!...

Υπήρξεν όμως και μία περίεργη λεπτομέρεια στην υπόθεση: Κανείς από τους πάσχοντας που εθεραπεύοντο με ασπιρίνη δεν ήξερε ότι έπαιρνε ασπιρίνη, δεδομένου ότι τα δισκία της είχαν χρωματισθεί καφετιά και τους είχε δοθεί μία πιερίγελος. Και αυτό είχε γίνει επίτηδες, για λόγους καθαρά ψυχολογικούς, δεδομένου ότι οι άνθρωποι έχουν υπερβολικά συνήθει να ακούουν

και να βλέπουν την ασπιρίνη, και θεωρούν ότι ξέρουν όλα τα σχετικά μ' αυτήν! Άν λοιπόν ήξεραν τό τί έπαιρναν, πολλοί από αυτούς θα ξεχνούσαν ίσως να πάρουν τη δόσι τους, με τη σκέψη ότι δεν θα είχε και πολλή σημασία αν δεν την έπαιρναν. Άλλοι πάλι θα σταματούσαν τη θεραπεία, προκατειλημμένοι ίσως από τη σκέψη ότι η ασπιρίνη κάνει κακό στην καρδιά ή δημιουργεί άλλες ένοχλήσεις.

Και σεις μήπως, αν σάς έλεγαν να παίρνετε δώδεκα ως δεκαοκτώ ασπιρίνες την ημέρα επί ένα χρόνο, δεν θα αρχίζατε να άνησυχίτε μήπως παίρνετε πάρα πολλές; Οι γιατροί όμως παρακολουθούσαν προσεκτικά όλους αυτούς τους ασθενείς και τα αποτελέσματα που είχε επάνω τους ή θεραπεία. Και το χειρότερο που παρατήρησαν ήταν μερικές περιπτώσεις έλαφρού βουητού στ' αυτιά, μία έλαφρη ναυτία, και ένας μικρός περιορισμός της όρέξεως — όλα μικροενοχλήματα που υπεχώρησαν με το πέρασμα των εβδομάδων.

Το να πάρετε μόνη σας, μία φορά, περισσότερη ασπιρίνη απ' ό,τι πρέπει, δεν πρόκειται να σας βλάψει — εκτός αν υποφέρετε από έλκος του δωδεκαδακτύλου. Άλλά ή ασπιρίνη σε ίσχυρές, συχνές δόσεις δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί χωρίς συνταγή και οδηγίες του γιατρού.

Η ασπιρίνη είναι ίσως το πιο κοινό, το πιο συχνά χρησιμοποιούμενο, και το πιο χρήσιμο φάρμακο του κόσμου. Πολλές εκατοντάδες τόνοι ασπιρίνης χρησιμοποιούνται κάθε χρόνο. Λαμβανόμενη στις κατάλληλες δόσεις, ή ασπιρίνη είναι κατά πάσαν πιθανότητα το καλύτερο φάρμακο έναντι των κρυμμάτων και της γρίπης, αναμειβόμενη το καλύτερο έναντι των ρευματισμών, άδύνατο άποτελεσματικό έναντι της αρθρίτιδας και χρησιμοποιώτατο σε διάφορες άλλες άνωμαλίες, όπως το λουμπάγκο, ή άπνία κ.ά.

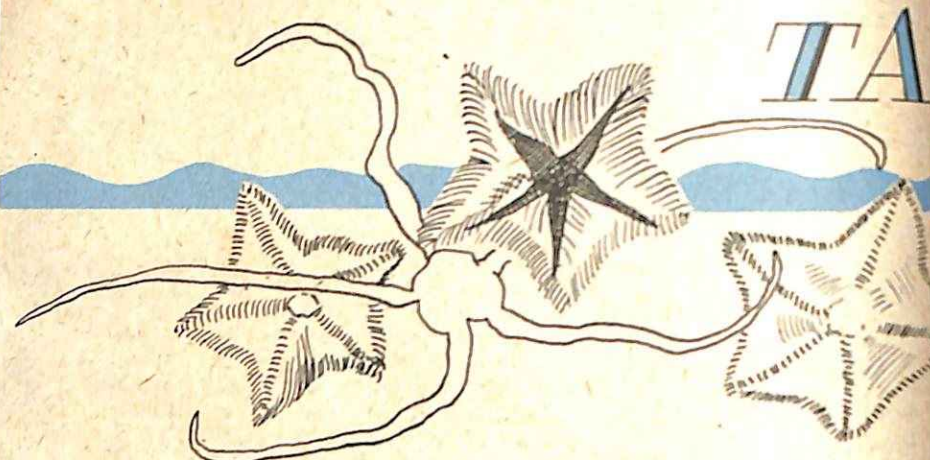
Εκείνο που είναι άπαραίτητο με την ασπιρίνη είναι να χρησιμοποιήται με σοδειότητα. Ό πραγματικός προορισμός της δεν είναι να βρίσκεται μέσα στις τσάντες των κυριών ή τις τσέπες των κυριών και να βγαίνει από κεί για να χρησιμοποιηθεί σε στιγμές νευρικότητας, αλλά να χρησιμοποιείται ύστερα από ιατρική οδηγία, σε κατάλληλες δόσεις, με τη σοδειότητα που αρμόζει στις θαυμαστές της ιδιότητες. Και πρέπει να βγάλουμε από τη σκέψη μας την άνοητη ιδέα ότι ή ασπιρίνη είναι επιβλαβής για την καρδιά.

Οι όξεις ρευματισμοί άποτελούν τη συνθεστέρα αίτια των καρδιακών παθήσεων, και ή θεραπεία έναντι της άσθενείας αυτής — των ρευματισμών — είναι ή ασπιρίνη, σε δόσεις 24 περίπου δισκίων την ημέρα, επί άρκετές έβδομάδες συνεχώς. Έιφ' όσον λοιπόν ή ασπιρίνη δεν κάνει κακό στην καρδιά που είναι έρεθισμένη από τους ρευματισμούς, είναι άπολύτως άπιθανό να μπορεί να βλάψει όποιαδήποτε άλλη καρδιά.

Οι άνθρωποι που άνεκάλυψαν την πενικιλίνη, την ίνσουλίνη και άλλα μοντέρνα φάρμακα έχουν γίνει διάσημοι — και δικαίως. Ποιός όμως άκουσε ποτέ να γίνεται λόγος για τον άνθρωπο που άνεκάλυψε την ασπιρίνη; Ξέρετε μήπως το όνομά του; Τό έφερε κανείς άλλος; Χρειάσθηκαν άρκετές άναζητήσεις για να το βρούμε. Ήταν ο Δόκτωρ Λούντβιχ Λίμπαχ, από το Βερολίνο, που άνεκάλυψε το θαυμάσιο αυτό φάρμακο το 1896.

Δρ Β. ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΣ

ΦΡΟΥΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ



ΥΣΤΕΡ' από το φαγοπότι της Άποκρηής φρόνιμο θα είναι να στρέψουμε την προσοχή μας στα χόρτα, τα φρούτα, και στα δώρα της θάλασσας, για να ξεκουράσουμε τον οργανισμό μας. Τα φάρια είναι μία θαυμασία και εύχάριστη τροφή, που μάς δίνει τη δυνατότητα άλλαγής φαγητού. Έκτός όμως από τα φάρια, ή θάλασσα μάς χαρίζει ένα ακόμη πολύτιμο θησαυρό. Θησαυρό από άπόψεως ποι κιλάς και θησαυρό χρησιμότητας, άφελειας. Αυτά που με μία λέξη τα λέμε όλα μαζί «Θαλασσινά».

Μύδια, στρείδια, κυδώνια, χτένια, σωλήνες, φούσκες, πίννες, κοκκάλες ή κοκκαλίτσες, καλόγυμες, άχιβάδες, πεταλίδες, άχινοι. Και ακόμη τις σουπιές, τα καλαμάρια, τα χταπόδια, τα καλαμαροχτάποδα, τις γαρίδες, τις καραβίδες, τους άστακούς, τα καβούρια. Οι έλληνικές θάλασσες είναι γεμάτες από τα πολύτιμα αυτά «φρούτα της θάλασσας». Ό καθένας μας θα έχη κάποτε ευπολυθή για να κυνηγήσει τα καβούρια, που λοξοπατώντας έτρεχαν πέτρα στην πέτρα για να ξεφύγουν. Ή θα έσκαψε βαθειά στην άμμο να βγάλει σωλήνες και άχιβάδες. Ή με ένα σκουριασμένο χοντροσουγιά, θα ξεκόλλησε από τον θαλασσόβρεχο δράκο μία καλόγυμη, μία πεταλίδα, ένα μυδι.

Λένε ότι στις άκτες μακρινών θαλασσών ακόμη υπάρχουν σωροί από δόστρακα και άνάμεσά τους οι ναυτικοί και οι έξερευνητές βρίσκουν σκουριασμένα όπλα και άλλα σκεύη που δείχνουν ότι άρχαίοι ταξιδιώτες σταματούσαν, γεμάτοι χαρά και τρυγούσαν τα πολύτιμα αυτά φρούτα της θάλασσας.

ΣΤΗΝ πατρίδα μας, τα θαλασσινά να είναι γνωστά, είναι παντού. Οι παλαιότεροι Άθηναίοι θυμούνται βάγια με τα θαλασσινά, με τα μύδια της Κούλουρης, με τις καλόγυμες. Τα μύδια της Κούλουρης είναι μικρά, σκεπασμένα με φύκια, θαλασσινά χόρτα και μικρά δόστρακα και έχουν μέσα ένα μικρό ροδόχρωμο καβούρακι. Τα άλλα μύδια είναι μεγάλα, λεία και μαύρα. Κοντά στα μύδια της Κούλουρης, στέκονταν οι καλόγυμες, με μία βαθειά καρίνα, γαλαζομαύρες ή κοκκινομαύρες, πικάντικες και νοστιμώτατες και σε έβασαν σε διλημμα, τί να πάρης τί να αφήσης. Κι' ό,τι κι' αν έπαιρνες, εί-

χες πάρει όχι ένα άπλο φαγητό, αλλά όλόκληρη τη θάλασσα με τα κύματά της, τα σύννεφά της, τη βροσιά της, την άλμυρά της. Στον κόλπο της Θεσσαλονίκης, ή φουρτούνα τινάζει τα κύματα επάνω στα μουράγια και στην άμμο των κήπων που κατεβαίνουν έως τα νερά της και στρώνει τη γη με χιλιάδες μύδια ξεκολλημένα από τα πλούσια στρώματα μυδιών που σκεπάζουν τις άκτες του Θερμαϊκού. Και όσοι έχουν κότες τα μαζεύουν και τα δίνουν στις κότες τους γιατί είναι και γι' αυτές πολύτιμη τροφή.

Αν πάτε στην Αίγινα και όπτε έναν ήλιοψημένο άντρα να κουβαλά μία τρυπητή κουτάλα καρφωμένη σε ένα μακρύ κοντάρι, μην τρομάξετε. Δεν είναι ο μάγειρας των Σαραντα Δράκων που πάει να άνακατέψει το φαγητό τους. Ό καλός αυτός ψαράς πάει να ψαρέψει άχινοπούς. Σκύψετε και σεις στα νερά και θα τους δείτε, μαύρα μεταξωτά κουδάρια, να σιγοσέρνονται στο βυθό, άργοκυλώντας επάνω στ' άγκάθια τους. Στην Παλαιόκαστρίτσα, της Κέρκυρας, στο Άγιον Όρος, ψαρεύουν τους άστακούς και τους δένουν με άλυσίδες και τους ξαναρίχνουν στο νερό, για να τους έχουν ζωντανούς όποτε τους θελήσουν. Στην Άλεξανδρούπολη, στην Πρέβεζα, ψαρεύονται οι γαρίδες, θαυμαστές σε μέγεθος και νοστιμάδα, οι άστακοί και στα γλυκά νερά οι καραβίδες. Τα χταπόδια πλάνονται με το καμάκι, αν όμως θέσετε ένα λευκό πανί σε γερό σπάγγο και το ρίξετε στη θάλασσα, θα το σφίξει με τόση δύναμη, που μπορείτε να το βγάλετε άκοπα στη στεριά.

ΚΑΙ τώρα ίσως σάς γεννηθεί ή άπορία: «Τά θαυμάσια αυτά, όπως τα λέτε, φρούτα της θάλασσας, είναι τόσο όφέλιμα όσο και τα φρούτα της έξρας;». Πραγματικά είναι και ακόμη περισσότερα όφέλιμα. Τα αυτά μάρτυρας μπαίνει ή φύσις ίδια, αφού τα θαλασσινά είναι στον καιρό τους, τους μήνες που έχουν οι ίδιοι, από Σεπτέμβριο σε Άπριλιο και ίδιως τους χειμωνατικούς ή άνοιξιατικούς μήνες, σε έποχή για ό οργανισμό χρειάζεται ύλικό για τη συντήρησι και την άνανέωσί του. Καλύτερα να κόψετε το τσιγάρο και το όρεκτικό, το ούζακι δηλαδή ή το θερμούτ και να διαθέσετε τα χόρτα αυτά για θάλασσινά.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ!

Μιά πολύτιμη και νοστιμώτατη τροφή

Τα θαλασσινά είναι πλουσιώτατα σε βασικά μεταλλικά άλατα. Ή φύσι μάς δίνει μ' αυτά ένα τέλειο παράδειγμα βιολογικής συνεργείας αφού τα άλατα που χρειάζονται για την άνάπτυξη του σώματος, την ισορροπία του οργανισμού και την φυσική και ψυχική μας άντοχή, συνδυάζονται σε ιδέωδεις άναλογίες μεσα στη θαυμαστή αυτή τροφή. Και το νερό της θάλασσας είναι πλούσιο σε άλατα. Θα μπορούσαμε ίσως να το χρησιμοποιήσουμε για τον ίδιο σκοπό, όμως πάντα σε μικρή ποσότητα, γιατί περιέχει και όρισμένες ουσίες που δεν τις άνεχεται ό άνθρωπος οργανισμός. Τα θαλασσινά όμως πάντα σε μικρή ποσότητα, γιατί περιέχει και όρισμένες ουσίες που δεν τις άνεχεται ό άνθρωπος οργανισμός. Τα θαλασσινά όμως πάντα σε μικρή ποσότητα, γιατί περιέχει και όρισμένες ουσίες που δεν τις άνεχεται ό άνθρωπος οργανισμός.

ΤΑ θαλασσινά περιέχουν εκτός από τις θερμίδες τους και:

Α) ΝΑΤΡΙΟ, που είναι ένα από τα βασικά συστατικά του οργανισμού. Κάθε άνθρωπος έχει καθημερινά ανάγκη από 15 γρ. ήτοι περίπου 5 δράμια χλωριούχο νάτριο, δηλαδή μαγειρικό άλάτι. Από το άλάτι αυτό, το περισσότερο αποβάλλεται με τον ιδρώτα, τα ούρα και τα κόπρανα. Γι' αυτό όσοι εργάζονται σε βαρείες δουλειές, σε θερμή άτμόσφαιρα και ιδρώνουν πολύ, θερμασται, μεταλλωρύχοι, εργάτες σιδηρουργείων, πρέπει να τρώνε περισσότερο άλάτι. Όσοι πάσχουν από την άσθενεία του Άντιστον, φυματίωση δηλαδή των έπινεφριδίων, ή όποια φέρνει μεγάλη ύπόταση και έπομένως έκτός από τη θεραπεία ξασθένησι, και θιγαίνεις, ύποβάλονται σε έλαφρες δουλειές, σε θερμή άτμόσφαιρα και ιδρώνουν πολύ, θερμασται, μεταλλωρύχοι, εργάτες σιδηρουργείων, πρέπει να τρώνε περισσότερο άλάτι. Όσοι πάσχουν από την άσθενεία του Άντιστον, φυματίωση δηλαδή των έπινεφριδίων, ή όποια φέρνει μεγάλη ύπόταση και έπομένως έκτός από τη θεραπεία ξασθένησι, και θιγαίνεις, ύποβάλονται σε έλαφρες δουλειές, σε θερμή άτμόσφαιρα και ιδρώνουν πολύ, θερμασται, μεταλλωρύχοι, εργάτες σιδηρουργείων, πρέπει να τρώνε περισσότερο άλάτι.

Β) ΑΣΒΕΣΤΙΟ και φώσφορο. Τα δυο αυτά στοιχεία είναι άποδεδοιγμένως άπαραίτητα στον άνθρωπο οργανισμό. Άπαραίτητα και πινο για την άνάπτυξη, τη νεύρωση, σε όριμένους ένδοκρινείς άδενες, ιδίως την ύπόφυση, τέλος ψευ-

τών ευγενών ιστών ύστερα από μία σοβαρή άρρώστια. Όλα τα όστρακοφόρα περιέχουν άσβεστιο και φώσφορο, περισσότερο όμως τα στρείδια. Όπως στα αυγά της κότας έτσι και στα όστρακοειδή τα δυο αυτά στοιχεία βρίσκονται σε κατάσταση άμέσως άφομοιώσιμη.

Γ) ΘΕΙΟ. Στοιχείο άπαραίτητο στους ζωικούς ιστούς, άφθονο και ένεργό στα όστρακοειδή, το θείο μπαίνει στον οργανισμό μας υπό μορφήν τριών άμινοξέων: της κυστίνης, της κυστεΐνης και της μεθειονίνης. Το τελευταίο αυτό προστάτει τα ήπατικά κύτταρα. Πρέπει λοιπόν να συμβουλευόμαστε μία άφθονή καταλάσι θαλασσινών στους νευρικούς, στους ήπατικούς και ιδίως στους ύποφέροντας από δερματικά, έκζεμα ή ψωρίασι. Παρά την ιδέα που έχει ό περισσότερος κόσμος, τα θαλασσινά δεν προκαλούν άναφυλαξία. Ίσως μερικά μικροσκοπικά παράσιτα που υπάρχουν στα θαλασσινά να έχουν αυτή την επίδρασι, ποτέ όμως τό ίδιο το θαλασσινό.

Δ) ΣΙΔΗΡΟΣ και χαλκός. Μόλις άκούσουμε ότι κάποιος έχει άναιμία λέμε άμέσως ότι πρέπει να πάρη σιρόπι με σίδηρο. Κι' αυτό γιατί όλοι ξέρουμε ότι για την άναδημιουργία του αίματος, την κατασκευή των έρυθρών αίμοσφαιρίων ό σίδηρος είναι άπαραίτητος. Ό χαλκός βοηθεί ιδιαιτέρα στις περιπτώσεις «κακοήθους άναιμίας» και γενικά σε κάθε περίπτωση διαταραχής της θρέψεως των νέων ιδίως άτόμων. Στα τέλη του περασμένου αιώνα ή χλωρώσι (ύποχρωμή άναιμία) ήταν για τις νέες στοιχείο γοητείας. Όλες προσπαθούσαν να άποκτήσουν «το χρώμα της εύαισθησίας» που ήταν στην πραγματικότητα μία άπόδειξη καλής υγείας. Τα θαλασσινά λοιπόν είναι άφελιμώτατα στους άναιμικούς, σε όσους έχουν τάσι προς άιμορραγίες και έν γένει στους λυμφατικούς.

Ε) ΤΟ ΙΩΔΙΟ ύπάρχει σε οργανικές συνθέσεις, σε όλα τα θαλασσινά. Το ιώδιο είναι σπουδαίο θεραπευτικό για τις άσθενείες που προέρχονται από διαταραχές του θυρεοειδούς (βρογχοκήλη, κρετινισμός). Οι ηλικιωμένοι πρέπει να τρώνε θαλασσινά, τα όποια είναι ιδέωδης τροφή για τους άδενες, το νευρικό σύστημα και το αίμα τους. «Ψωμί των γερόντων», τα όνομάζει ο Γάλλος ιατρός Μ. Ποτέν.

Τα θαλασσινά έχουν ακόμη «μαγνήσιο» που βοηθεί στην όξείδωσι των ιστών, «βρώμιο» που είναι χρήσιμο σε όρισμένους ένδοκρινείς άδενες, ιδίως την ύπόφυση, τέλος ψευ-

δάγγυρο, άλουρίνω και κοβάλτιο», στοιχεία τα όποια ή σύγχρονη βιοχημεία θεωρεί σημαντικά για τη θρέψη του ανθρώπου. Έχουν ακόμη και το θαλασσινό νερό, άπεσταγμένο, έτοιμο να άφομοιωθεί με τον οργανισμό μας.

Όλοι μπορούν να τρώνε τα ωραία αυτά προϊόντα της θάλασσας εκτός, όπως είπαμε, τους νευροπαθείς, τους ύπερβολικά παχείς και έκείνους που έχουν πίεσι, μεγάλη ή κάπως ύψηλη. Έκτός δηλαδή από εκείνους, στους όποιους άπαγορεύεται το άλάτι.

ΙΑΛΕΓΕΤΕ τα θαλασσινά σας φρέσκα, είτε μαγειρεμένα πρόκειται να τα φάτε είτε ώμα. Να μοσχομυρίζουν θάλασσα. ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΕΥΚΟΛΑ. Τα στρείδι που άνοίγει μόνο του ή με την πιό μικρή προσπάθεια, ρίξτε το στις κότες σας. Το έσωτερικό τους πρέπει να είναι γεμάτο θαλασσινό νερό, να λάμπη, το σώμα τους να είναι λευκόχρωμο φουσκωτό, να κινηται, να είναι ζωντανό δηλαδή.

Βάλετε μερικούς κόμπους λεμόνι, ΤΟ ΛΕΜΟΝΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ για τη χώνευσι και για τα τυχόν μικρόβια, που μπορεί να υπάρχουν. Μικρόβια μπορεί να υπάρχουν αν τα θαλασσινά ψαρεύτηκαν σε μέρη όπου βγαίνουν ύπόνοιμοι, στις έκβολές ποταμού, μέσα σε λιμάνι, όπου πέφτουν και σπάζουν διάφορα καθαρά ή άκάθαρτα πράγματα. Ή σε μέρη όπου υπάρχουν άχρηστα καράβια και τα νερά που δεν κινούνται. Γι' αυτό καλό είναι να ξέρουμε την προέλευσί τους. Στην Ελλάδα έπικίνδυνα μπορεί να είναι μόνο όσα ψαρεύτηκαν κοντά σε μεγάλα λιμάνια. Οι άλλες θάλασσές μας λάμπουν από πάστρα και δροσιά.

Οι άστακοί, οι γαρίδες που είναι είδη ακριβώτερα, από θρεπτικής άπόψεως είναι πολύ κατώτερα από τα θαλασσινά. Είναι βέβαια νόστιμα, ποιός μπορεί να το άρνηθεί. Άστακος μαγιονέζα, άστακος λαδολέμονο, γαρίδες τηγανητές, γαρίδες λάφι, καραβίδα βραστή ή με χόρτα, καβούρια, όλα τους μεζέδες είναι κι' ένας, αλλά άρκετά δυσκολοχώνευτα και ιδίως έρεθιστικά για το δέρμα άποφεύγετε την κατάχρησί τους.

Τρώτε λοιπόν πολλά θαλασσινά με μπόλικο λεμόνι, τρώτε άστακούς, γαρίδες για μεζέ και πίνετε ένα δυο ποτηράκια άγνη ρετσίνα για να συμπληρώσετε την άπόλαυσί τους.

Ε. Π.



...Κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει τα όμορφα ότερα λαμπερά μάτια...
* Η Κρέμα βλεφαριδών «Sabrine» μεγαλώνει και δυναμώνει τις άδύνατες κοντές και σπασμένες βλεφαρίδες...
* Το Ρίμμελ «Sabrine» διατηρεί τις βλεφαρίδες γυρισμένες προς τα επάνω καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας...
* Το μολύβι φρυδιών «Sabrine» συμπληρώνει την γοητεία της γυναίκας άς όμορφιάς σας...
* Μάτια λαμπερά σαν άστέρι με



ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Sarko

Παρασκευασμένα επί τη βάση των τελευταίων έπιτελών ζεων της βιοχημείας.

Εφώμιλλα των καλυπτικών Εύρωπαϊκών.

— Έρμυσ 21 - Τηλ. 20.987 —



Μάρτζορ Μόρνινγκσταρ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ται δεκαοχτώ ώρες συνέχεια. "Η νύχτα παίρνει σκάνη δολοφονικές μέρες. Είναι άσος ο αυτός το παιχνίδι. "Επειτα, χωρίς κανείς να ξέρει γιατί, ξαναρχίζονται στη δουλειά, και μέσα σε λίγο χρόνο, γράφει πολλή εργασία. Την εβδομάδα των Χριστουγέννων, ένας παραγωγός, κάποιος "Αλφρεντ Κόγκελ, του είπε πως θαπαιρνε τη μουσική κωμωδία του, αν έκανε ώριμες αλλαγές. "Ε, λοιπόν, μέσα σ' έννια μέρες, ο Νόελ έγραψε ένα έργο έντελώς διαφορετικό. "Η βασική ιδέα είναι πάντα η ίδια, ονομάζεται πάντα «Πριγκίπισσα Τζόνσον», αλλά είναι δέκα φορές καλύτερο! Και η μουσική είναι τόσο ωραία—την ξανάγραψε όλη... Το έργο θα παιχτεί άσφαλώς μία απ' αυτές τις μέρες, κι' ο Νόελ θα γίνει γνωστός. Είναι αξιόλογο έργο. "Αλλά η τύχη δυστυχώς δε θέλουμε κι'...

—Μά τι έγινε με τον Κόγκελ; Είναι διάσπας παραγωγός. —Είναι πολύ λυπηρό. "Ο Νόελ πήγε στο γραφείο του με το καινούργιο του χειρόγραφο, κι' εκεί του έπαιαν πως ο Κόγκελ κόντευε να πεθάνει από καρδιακή κρίση, την παραμονή του Νέου Έτους, και πως έπρεπε να μείνει σ' αναρρωτήριο μία δολοφονική χρονιά. Τότε, ο Νόελ ξαναρχισε να κοιμάται και να παίχτη σκάκι. Κι' εξακολουθεί...

—"Η Μάρσα κούνησε το κεφάλι της. —Τον καταλαβαίνω. Είναι άσχημο το παιχνίδι που του έπαιξε η μοίρα.

—"Ηπτε μία γουλιά απ' το κοκταίηλ της, κι' έπειτα γύρισε το ποτήρι της στο χέρι της, με τα μάτια καρφωμένα επάνω του.

—"Αλλά μη φοβάσαι, ο Φοινίκας μας θα ξαναγεννηθεί μέσα απ' τις στάχτες του! Τίποτα δεν μπορεί να νικήσει έναν άνθρωπο σαν κι' αυτόν! "Υπάρχουν κι' άλλοι παραγωγόι, και θα γράψω κι' άλλα έργα.

—"Όσο για την άναίσθησία σου, δεν είναι τίποτα, θα σου περάση αναγκαστικά. "Από μία πλευρά, δε θα μπορούσε να σου συμβή τίποτα καλύτερο. Είναι μία πρόκληση για τον Νόελ. Είναι σίγουρα η πρώτη φορά που του συμβαίνει κάτι τέτοιο. Θα προτιμήσει καλύτερα να πεθάνει παρά να μη ξυπνήσει πάλι μέσα σου τον συναισθηματικό σου κόσμο. "Αντρική μπαμποδοξία... Τόν κρατάς, μωρό μου! Το μέλλον σας προηνύεται το καλύτερο του κόσμου. "Ανθή λεμονιάς, δόξα, περιουσία, κι' ένα μεγάλο σπίτι στο Μπέρνερν Χίλς, με μία πισίνα...

—"Η Μάρτζορ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο. "Η Μάρσα ήταν πάντα η ίδια.

—Και τι γίνεται εσύ, Μάρσα; Θεέ μου, δεν κάνω τίποτα άλλο παρά να μιλώ για τον εαυτό μου.

—Χρηστή μου εσύ έχεις το ενδιαφέρον! Τι μπορεί να συμβή σ' εμένα; Θάθελα πολύ να συναντήσω ένα νέο. "Εκανα ό,τι μπορούσα, χλόπεις... Πεθαίνω της πείνας ένα χρόνο τώρα για ν' αδυνατίσω...

—Είσαι συνταρακτική, τώρα. "Η Μάρσα χαμογέλασε στεναχωρημένα.

—"Ηταν κυρίως λάθος της μητέρας μου, ξέρεις, που ήθελε να μου δώσει εξωτικό τύπο. Το εξτρα—σικ της ρωσικής, εξυπνάδας! "Αλήθεια, έχει γούνονο πικρόφορο τώρα, η μητέρα μου... "Ενα ωραίο άστρακάν! Είναι θαυμάσια όταν το φέρει. Πρέπει να τη δής να προχωρή στο Τάουν Χάλλ μ' αυτό το παλτό—θα όρκίζομαι πως είναι η Βάντα Λαντόνσκα... "Αγόρασα μερικά αξιοπρεπή ρούχα και του πατέρα μου...

—"Η Μάρτζορ κτύπησε το παλιό γούνονο παλτό, που κρεμόταν βρεμένο μαζί με κάτι άλλα παλτά σε μία κρεμάστρα. "Ηταν το ίδιο που φορούσε η Μάρσα πριν από χρόνια, στις δοκιμές του «Μικρού». "Η Μάρσα ακολουθούσε το βλέμμα της: —"Η μαμά είχε βάλει στο νοί ν' αγοράση γούνονο παλτό εδώ και δέκα χρόνια, από τότε που το δικό της είχε γίνει κουρέλι. "Αλλά πώς να το κάνω, με τις λαμπρές επιχειρήσεις του πατέρα μου στο Χρηματιστήριο; Μην ανησυχής, όμως, μικρή μου, θ' αποκτήσω ένα διζόν σπίτι να κλέω, κι' η μαμά επίσης—αλλά πρέπει κανείς να αρχίζει απ' την αρχή... "Αγόρασα, και μερικά επιπλά για το διαμέρισμά μου. Είμαι χρωμένη ως το λαιμό. "Αλλά μ' έχει πιώσει μία μανία να πληρώσω το χρέη μου γρήγορα. Δε θα με αναγνωρίσης, μωρό μου. Νομίζω πως είναι τα χρέηματα που μάς χωρίζαν, εμάς τις δύο, καθώς κι' ένα σωρό άλλα πράγματα. Δεν το ξέρωσα ποτέ αυτό.

—"Ω, Μάρσα, σου όρκίζομαι πως δεν το σκέφτηκα ποτέ... Το σκέφτηκες, και πάρα πολύ μάλιστα!... Οί γονείς μου μιλούν πάντα για σένα, ξέρεις. Και... κι' εγώ δεν έπαυα ποτέ να σε σκέπτομαι σαν ένα διάττονα άστρα...

—Είσαι τόσο αξιοπρεπής! "Η μεγάλη επιθυμία των γονέων μου, απ' τη στιγμή που αποβιβάστηκαν εδώ, ήταν πάντα να γίνουν αξιοπρεπείς, και δεν το κατόρθωσαν ποτέ. Σ' ένα η δύο χρόνια, θα πάνε να περάσουν το χειμώνα τους στη Φλώριδα, θα το κατορθώσω κι' αυτό. Δεν είχαν ποτέ σπουδαία πράγματα. "Αλλά τουλάχιστον τώρα έχουν εμένα...

—Αξίζει δέκα φορές περισσότερο από μένα, Μάρσα! "Εγώ είμαι ακόμα ένα βάρος για τους γονείς μου.

—"Ω, ο πρίγκηπας των παραμυθιών δε θ' άργήσει να τους άνακατοφίση. "Αν όχι, το Μπρόντγουαϊθ θα του πιάσει μία χρυσή γέφυρα. (Γέλασε) Θα σου δώσω όμως μερικές μικρές συμβουλές, αν μου υποσχεθείς πως δε θα θυμάσης.

—Λέγε!

—"Ω, δεν είναι σπουδαία πράγματα. Μόνο αυτό: "Αν ο Νόελ σε στριμώξει ένα απ' αυτά τα βράδια σε μία μικρή έρωτική φωλιά λάμψι στα μάτια, να μη τον δαγκώνεις, ούτε να τον εσχίσσης με τα χέρια σου παρά πολύ, θέλεις; Δεν έχει συμβήσει να νικείται σε τέτοιο βαθμό... "Ω, μη με κυττάζεις έτσι. Τι φαντάζεσαι; Πως αυτό είναι

—Κράτησε τις ιδέες σου, άγγελέ μου, άναστέναιξ, φάροντας το παλτό της. Βέβαια, οί δικές μου δεν με ώδηγησαν πουθενά, αλλά δε νομίζω πως είναι δικό τους το λάθος. Θα συγκρίνουμε τ' αποτελέσματα όταν θα είμαστε γριές, και θα δούμε ποιά απ' τις δύο μας πέτυχε καλύτερα.

—Ενώ προχωρούσαν προς την πόρτα του εστιατορίου, πρόσθεσε: —"Αλλά δε μ'ην περιμένουμε τόσο πολύ για να ξαναδουλεύουμε. Περάσαμε θαυμάσια!

—"Η ύγρασία που έρχόταν απ' έξω έκανε τη Μάρτζορ να φταρνιστεί. "Εμεναι για ένα λεπτό στο κατόφλι, διαστακτικές. "Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει.

—Θα πάρω το λεωφορείο, είπε η Μάρσα. Κι' εσύ;

—"Ω, είναι μεγάλη μέρα σήμερα. Θα πάρω ταξί.

—"Η Μάρσα κτύπησε τη φίλη της στα μάτια.

—Είναι εύχρηστη η ζωή σου Μάρτζ; "Εχεις πολλούς φίλους;

—"Οχι. "Εκτός απ' τον Νόελ. Ξέρεις πως είναι.

—Φυσικά.

—"Η Μάρσα της άπλωσε το χέρι. "Ηταν θαυμάσιο που σε ξαναείδα. Αυτό μου θύμισε τον παλιό καιρό. Καλή τύχη, Μάρτζορ Μόρνινγκσταρ.

—Προχώρησε γρήγορα προς το σταθμό των λεωφορείων. "Ετρεχε άδέξια, κουνώντας τους γοφούς της και πετώντας τα τακούνια της προς τα έξω, όπως άλλοτε...

—"Η Μάρτζορ ένοιωσε μία τρομερή απογοήτευση κατά την επίσκεψή της στον παραγωγό Γκάυ Φλάμ. "Ενώ αυτός τη δέχτηκε θαυμάσια, της είπε πως είχε ταλέντο και έδωσε να διαβάση ένα θεατρικό έργο στο όποιο θα πρωταγωνιστούσε, στο τέλος της είχε πει πως θα έδινε τον πρώτο ρόλο αν εύρισκε κάποιον να χρηματοδοτήσει το έργο. "Η Μάρτζορ δεν είχε κανέναν χρηματοδότη και ενώ είχε ανέβει για λίγο στα σύννεφα ξανάπεσε στη γη άπτομα.

—Σαστισμένη, δυστυχισμένη, η Μάρτζορ γύρισε σπίτι της με τον υπόγειο. "Ηταν πεσμένη στο κρεβάτι της, με το πρόσωπο πάνω στο σεντόνι, χωρίς να νοιάζεται αν θα ζάρωνε το καινούργιο της κόκκινο φόρεμα, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

—"Μάρτζορ; Γειά σου! "Η φωνή του Νόελ ήταν παράξενα χαρούμενη.

—Με πεθύμησες; Τι θέλεις για ένα γεύμα μαζί μου στο Ρίτς-Κάρλτον;

—Στό... στο Ρίτς-Κάρλτον; "Δεν μπορείς...

—Δεν ξέρεις λοιπόν πως μιλάς μ' έναν άνθρωπο που αξίζει είκοσι πέντε χιλιάδες δολάρια το χρόνο; Και τώρα, κάνε γρήγορα!

—ΧΧΙ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΝΟΕΛ

—Γειά σου!, είπε η Μάρτζορ. Θεέ μου, μα δεν είσαι σύ!

—"Ε, λοιπόν, εκεί είναι. Και μ' άγαπάει φοβερά. Νομίζω πως είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος σ' όλη την πόλη. Δεν έχει παιδιά, έχει μόνο μία γυναίκα άρρωστη, που βρίσκεται στο χρόνο στη Φλώριδα. Είναι ένας απ' τους διευθυντές του γραφείου της Νέας "Υόρκης. Παίρνει σκληρό ύψος, αλλά έχει μάλλον καλή καρδιά. Αυτός είναι που χρηματοδοτεί τη λέσχη του σκακιού όπου παίζω κι' υποθέτω πως συντηρεί τους γέροντες γονείς του στο Μπρόνξ. Του άρεσει πολύ η ζωγραφική κι' η μουσική, έχει μία πολύ καλή δισκοθήκη, πάρα πολύ Μότσαρτ και... Όσο για το κόκκινο λήσι για τους πινάκες του, σίγουρα. Πέρασα πολλές ώρες στη διδασκαλία του μαζί του, ακούοντας μουσική, παίζοντας σκάκι και πίνοντας το καλύτερο κρασί του κόσμου. Για να είμαι ειλικρινής, γίνεται βαρετός έπειτα από αρκετή ώρα. Δεν ξέρω γιατί. Φαντάζομαι πως όλοι οί μοναχικοί άνθρωποι έτσι είναι: Περιπαθείς και βαρετοί. Νοιώθουν τόσο ευγνωμοσύνη για τη συντροφιά που τους προσφέρει κι' είναι τόσο λίγο πρόθυμοι να σε άφήσουν να φύγης... Τέλος, ο Σάμ μου φόρεσε σαμάρι. "Αρχίζω μ' εκάτον είκοσι δολάρια την εβδομάδα κι' έπειτα...

—"Η Μάρτζορ αίσθανόταν φοβισμένη. Οί γυναίκες γύρω της ήταν εξαιρετικά κομψές: Καλοχτενισμένες, με ταγιέρ και καπέλα απ' το Παρίσι. "Εκείνη δε φορούσε καπέλο όπου παίζω τις έπρεπαν εύθετα και τα μαλλιά της έωσαν όπως τα έωσαν στους ώμους της, όπως τα είχε χτενίσει το πρωί, με την έλπιδα να μοιάζει περισσότερο στην Κλάρρις, την ήρωίδα του έργου που θα έπαιζε. "Όσο για το κόκκινο φόρεμά της, της φαινόταν εδώ του πιο κακού γούστου. "Η Μάρτζορ μετανόωνσε που δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει. Οί άντρες την κίτταζαν όπως συνήθως, αλλά τα βλέμματα των γυναικών, που σ' ένα τέτοιο μέρας, είχαν περισσότερη σημασία, ήταν περιφρονητικά κι' ελαφρά ειρωνικά.

—Μοιάζω με μία του δρόμου εδω μέσα, ψιθύρισε ενώ καθόταν.

—Καθόλου, είπε εκείνος. Συμβαίνει να βρίσκονται εδώ μερικές απ' τις πιο επιφανείς γυναίκες του δρόμου της πόλεως μας και καθώς βλέπεις, έχουν έντελώς διαφορετική εμφάνιση απ' τη δική σου.

—"Ο μαίτρ ντ' οτέλ σε μεταχειρίζεται σαν καμιά παλιά γνωριμία.

—Είναι γιατί έχω έρθει αρκετές φορές εδώ, άγάπη μου.

—Δε με έχεις φέρει ποτέ εμένα. "Οχι... Δεν έχεις αρκετά χρήματα. (Γέλασε με το πειραγμένο ύψος της). Είναι τόσο άστειο να σε πειράζω! "Αλλά είναι αλήθεια πως η ντάμα μου πλήρωνε, πότε-πότε. Συνήθως, ήταν κάποια γυναίκα που γι' αυτή είχα καταστραφή άλλοτε...

—Δεν το βρίσκεις αυτό ταπεινωτικό;

—Καθόλου. Κάθουμαι και λογαριάζω πόσα γεύματα θα μπορούσα να πάρω σ' αυτόματα έστιατόρια αν δεν πληρώσω εγώ το λογαριασμό...

—Είσαι τρελλός! "Αλλά για πές μου... Τι είναι αυτό το κοστούμε; Γιατί φαίνεται δεκαεφτά χρονών; Τι είναι αυτή η ιστορία των είκοσι πέντε χιλιάδων δολλαρίων το χρόνο;

—"Αρχισα να εργάζομαι, από σήμερα το πρωί.

—Πού; Σε τί είδους δουλειά; Στην «Παραμάουντ». (Τους σέρβιραν δυο κοκταίηλ με σαμπάνια). Πιές στην γειά του καινούργιου Νόελ. Είναι δικό σου έργο.

—"Η Μάρτζορ σήκωσε το ποτήρι της. —Στην «Παραμάουντ»; Μιλάς σοβαρά; (Εκείνος έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι του). Σε πήραν ως συγγραφέα; Θα φύγης για το Χόλυγουντ;

—"Η Μάρτζορ είχε δύσπιστο ύφος κι' εκείνος συγκρατιόταν με κόπο για να μη δαλή τα γέλια.

—"Οχι, άγάπη μου. Δε θα με χάζεις. Μη γίνεσαι δραματική. "Ας πούμε. Στο θάνατο του παλιού Νόελ, του τεμπέλη και στην ύγεια του καινούργιου, ε;

—"Η Μάρτζορ χαμογέλασε, πάντα με δυσπιστία.

—Γιατί είσαι τόσο παραξενωμένος ο Νόελ. Σου είχα μιλήσει για τον Σάμ Ρόμπορ, δεν είν

—"Ε, λοιπόν, εκεί είναι. Και μ' άγαπάει φοβερά. Νομίζω πως είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος σ' όλη την πόλη. Δεν έχει παιδιά, έχει μόνο μία γυναίκα άρρωστη, που βρίσκεται στο χρόνο στη Φλώριδα. Είναι ένας απ' τους διευθυντές του γραφείου της Νέας "Υόρκης. Παίρνει σκληρό ύψος, αλλά έχει μάλλον καλή καρδιά. Αυτός είναι που χρηματοδοτεί τη λέσχη του σκακιού όπου παίζω κι' υποθέτω πως συντηρεί τους γέροντες γονείς του στο Μπρόνξ. Του άρεσει πολύ η ζωγραφική κι' η μουσική, έχει μία πολύ καλή δισκοθήκη, πάρα πολύ Μότσαρτ και... Όσο για το κόκκινο φόρεμά της, της φαινόταν εδώ του πιο κακού γούστου. "Η Μάρτζορ μετανόωνσε που δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει. Οί άντρες την κίτταζαν όπως συνήθως, αλλά τα βλέμματα των γυναικών, που σ' ένα τέτοιο μέρας, είχαν περισσότερη σημασία, ήταν περιφρονητικά κι' ελαφρά ειρωνικά.

—Μοιάζω με μία του δρόμου εδω μέσα, ψιθύρισε ενώ καθόταν.

—Καθόλου, είπε εκείνος. Συμβαίνει να βρίσκονται εδώ μερικές απ' τις πιο επιφανείς γυναίκες του δρόμου της πόλεως μας και καθώς βλέπεις, έχουν έντελώς διαφορετική εμφάνιση απ' τη δική σου.

—"Ο μαίτρ ντ' οτέλ σε μεταχειρίζεται σαν καμιά παλιά γνωριμία.

—Είναι γιατί έχω έρθει αρκετές φορές εδώ, άγάπη μου.

—Δε με έχεις φέρει ποτέ εμένα. "Οχι... Δεν έχεις αρκετά χρήματα. (Γέλασε με το πειραγμένο ύψος της). Είναι τόσο άστειο να σε πειράζω! "Αλλά είναι αλήθεια πως η ντάμα μου πλήρωνε, πότε-πότε. Συνήθως, ήταν κάποια γυναίκα που γι' αυτή είχα καταστραφή άλλοτε...

—Δεν το βρίσκεις αυτό ταπεινωτικό;

—Καθόλου. Κάθουμαι και λογαριάζω πόσα γεύματα θα μπορούσα να πάρω σ' αυτόματα έστιατόρια αν δεν πληρώσω εγώ το λογαριασμό...

—Είσαι τρελλός! "Αλλά για πές μου... Τι είναι αυτό το κοστούμε; Γιατί φαίνεται δεκαεφτά χρονών; Τι είναι αυτή η ιστορία των είκοσι πέντε χιλιάδων δολλαρίων το χρόνο;

—"Αρχισα να εργάζομαι, από σήμερα το πρωί.

—Πού; Σε τί είδους δουλειά; Στην «Παραμάουντ». (Τους σέρβιραν δυο κοκταίηλ με σαμπάνια). Πιές στην γειά του καινούργιου Νόελ. Είναι δικό σου έργο.

—"Η Μάρτζορ σήκωσε το ποτήρι της. —Στην «Παραμάουντ»; Μιλάς σοβαρά; (Εκείνος έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι του). Σε πήραν ως συγγραφέα; Θα φύγης για το Χόλυγουντ;

—"Ε, λοιπόν, εκεί είναι. Και μ' άγαπάει φοβερά. Νομίζω πως είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος σ' όλη την πόλη. Δεν έχει παιδιά, έχει μόνο μία γυναίκα άρρωστη, που βρίσκεται στο χρόνο στη Φλώριδα. Είναι ένας απ' τους διευθυντές του γραφείου της Νέας "Υόρκης. Παίρνει σκληρό ύψος, αλλά έχει μάλλον καλή καρδιά. Αυτός είναι που χρηματοδοτεί τη λέσχη του σκακιού όπου παίζω κι' υποθέτω πως συντηρεί τους γέροντες γονείς του στο Μπρόνξ. Του άρεσει πολύ η ζωγραφική κι' η μουσική, έχει μία πολύ καλή δισκοθήκη, πάρα πολύ Μότσαρτ και... Όσο για το κόκκινο φόρεμά της, της φαινόταν εδώ του πιο κακού γούστου. "Η Μάρτζορ μετανόωνσε που δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει. Οί άντρες την κίτταζαν όπως συνήθως, αλλά τα βλέμματα των γυναικών, που σ' ένα τέτοιο μέρας, είχαν περισσότερη σημασία, ήταν περιφρονητικά κι' ελαφρά ειρωνικά.

—Μοιάζω με μία του δρόμου εδω μέσα, ψιθύρισε ενώ καθόταν.

—Καθόλου, είπε εκείνος. Συμβαίνει να βρίσκονται εδώ μερικές απ' τις πιο επιφανείς γυναίκες του δρόμου της πόλεως μας και καθώς βλέπεις, έχουν έντελώς διαφορετική εμφάνιση απ' τη δική σου.

—"Ο μαίτρ ντ' οτέλ σε μεταχειρίζεται σαν καμιά παλιά γνωριμία.

—Είναι γιατί έχω έρθει αρκετές φορές εδώ, άγάπη μου.

—Δε με έχεις φέρει ποτέ εμένα. "Οχι... Δεν έχεις αρκετά χρήματα. (Γέλασε με το πειραγμένο ύψος της). Είναι τόσο άστειο να σε πειράζω! "Αλλά είναι αλήθεια πως η ντάμα μου πλήρωνε, πότε-πότε. Συνήθως, ήταν κάποια γυναίκα που γι' αυτή είχα καταστραφή άλλοτε...

—Δεν το βρίσκεις αυτό ταπεινωτικό;

—Καθόλου. Κάθουμαι και λογαριάζω πόσα γεύματα θα μπορούσα να πάρω σ' αυτόματα έστιατόρια αν δεν πληρώσω εγώ το λογαριασμό...

—Είσαι τρελλός! "Αλλά για πές μου... Τι είναι αυτό το κοστούμε; Γιατί φαίνεται δεκαεφτά χρονών; Τι είναι αυτή η ιστορία των είκοσι πέντε χιλιάδων δολλαρίων το χρόνο;

—"Αρχισα να εργάζομαι, από σήμερα το πρωί.

—Πού; Σε τί είδους δουλειά; Στην «Παραμάουντ». (Τους σέρβιραν δυο κοκταίηλ με σαμπάνια). Πιές στην γειά του καινούργιου Νόελ. Είναι δικό σου έργο.

—"Η Μάρτζορ σήκωσε το ποτήρι της. —Στην «Παραμάουντ»; Μιλάς σοβαρά; (Εκείνος έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι του). Σε πήραν ως συγγραφέα; Θα φύγης για το Χόλυγουντ;

—"Η Μάρτζορ είχε δύσπιστο ύφος κι' εκείνος συγκρατιόταν με κόπο για να μη δαλή τα γέλια.

—"Οχι, άγάπη μου. Δε θα με χάζεις. Μη γίνεσαι δραματική. "Ας πούμε. Στο θάνατο του παλιού Νόελ, του τεμπέλη και στην ύγεια του καινούργιου, ε;

—"Η Μάρτζορ χαμογέλασε, πάντα με δυσπιστία.

—Γιατί είσαι τόσο παραξενωμένος ο Νόελ. Σου είχα μιλήσει για τον Σάμ Ρόμπορ, δεν είν

—"Ε, λοιπόν, εκεί είναι. Και μ' άγαπάει φοβερά. Νομίζω πως είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος σ' όλη την πόλη. Δεν έχει παιδιά, έχει μόνο μία γυναίκα άρρωστη, που βρίσκεται στο χρόνο στη Φλώριδα. Είναι ένας απ' τους διευθυντές του γραφείου της Νέας "Υόρκης. Παίρνει σκληρό ύψος, αλλά έχει μάλλον καλή καρδιά. Αυτός είναι που χρηματοδοτεί τη λέσχη του σκακιού όπου παίζω κι' υποθέτω πως συντηρεί τους γέροντες γονείς του στο Μπρόνξ. Του άρεσει πολύ η ζωγραφική κι' η μουσική, έχει μία πολύ καλή δισκοθήκη, πάρα πολύ Μότσαρτ και... Όσο για το κόκκινο φόρεμά της, της φαινόταν εδώ του πιο κακού γούστου. "Η Μάρτζορ μετανόωνσε που δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει. Οί άντρες την κίτταζαν όπως συνήθως, αλλά τα βλέμματα των γυναικών, που σ' ένα τέτοιο μέρας, είχαν περισσότερη σημασία, ήταν περιφρονητικά κι' ελαφρά ειρωνικά.

—Μοιάζω με μία του δρόμου εδω μέσα, ψιθύρισε ενώ καθόταν.

—Καθόλου, είπε εκείνος. Συμβαίνει να βρίσκονται εδώ μερικές απ' τις πιο επιφανείς γυναίκες του δρόμου της πόλεως μας και καθώς βλέπεις, έχουν έντελώς διαφορετική εμφάνιση απ' τη δική σου.

—"Ο μαίτρ ντ' οτέλ σε μεταχειρίζεται σαν καμιά παλιά γνωριμία.

—Είναι γιατί έχω έρθει αρκετές φορές εδώ, άγάπη μου.

—Δε με έχεις φέρει ποτέ εμένα. "Οχι... Δεν έχεις αρκετά χρήματα. (Γέλασε με το πειραγμένο ύψος της). Είναι τόσο άστειο να σε πειράζω! "Αλλά είναι αλήθεια πως η ντάμα μου πλήρωνε, πότε-πότε. Συνήθως, ήταν κάποια γυναίκα που γι' αυτή είχα καταστραφή άλλοτε...

—Δεν το βρίσκεις αυτό ταπεινωτικό;

—Καθόλου. Κάθουμαι και λογαριάζω πόσα γεύματα θα μπορούσα να πάρω σ' αυτόματα έστιατόρια αν δεν πληρώσω εγώ το λογαριασμό...

—Είσαι τρελλός! "Αλλά για πές μου... Τι είναι αυτό το κοστούμε; Γιατί φαίνεται δεκαεφτά χρονών; Τι είναι αυτή η ιστορία των είκοσι πέντε χιλιάδων δολλαρίων το χρόνο;

—"Αρχισα να εργάζομαι, από σήμερα το πρωί.

—Πού; Σε τί είδους δουλειά; Στην «Παραμάουντ». (Τους σέρβιραν δυο κοκταίηλ με σαμπάνια). Πιές στην γειά του καινούργιου Νόελ. Είναι δικό σου έργο.

—"Η Μάρτζορ σήκωσε το ποτήρι της. —Στην «Παραμάουντ»; Μιλάς σοβαρά; (Εκείνος έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι του). Σε πήραν ως συγγραφέα; Θα φύγης για το Χόλυγουντ;

—"Η Μάρτζορ είχε δύσπιστο ύφος κι' εκείνος συγκρατιόταν με κόπο για να μη δαλή τα γέλια.

—"Ε, λοιπόν, εκεί είναι. Και μ' άγαπάει φοβερά. Νομίζω πως είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος σ' όλη την πόλη. Δεν έχει παιδιά, έχει μόνο μία γυναίκα άρρωστη, που βρίσκεται στο χρόνο στη Φλώριδα. Είναι ένας απ' τους διευθυντές του γραφείου της Νέας "Υόρκης. Παίρνει σκληρό ύψος, αλλά έχει μάλλον καλή καρδιά. Αυτός είναι που χρηματοδοτεί τη λέσχη του σκακιού όπου παίζω κι' υποθέτω πως συντηρεί τους γέροντες γονείς του στο Μπρόνξ. Του άρεσει πολύ η ζωγραφική κι' η μουσική, έχει μία πολύ καλή δισκοθήκη, πάρα πολύ Μότσαρτ και... Όσο για το κόκκινο φόρεμά της, της φαινόταν εδώ του πιο κακού γούστου. "Η Μάρτζορ μετανόωνσε που δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει. Οί άντρες την κίτταζαν όπως συνήθως, αλλά τα βλέμματα των γυναικών, που σ' ένα τέτοιο μέρας, είχαν περισσότερη σημασία, ήταν περιφρονητικά κι' ελαφρά ειρωνικά.

—Μοιάζω με μία του δρόμου εδω μέσα, ψιθύρισε ενώ καθόταν.

—Καθόλου, είπε εκείνος. Συμβαίνει να βρίσκονται εδώ μερικές απ' τις πιο επιφανείς γυναίκες του δρόμου της πόλεως μας και καθώς βλέπεις, έχουν έντελώς διαφορετική εμφάνιση απ' τη δική σου.

—"Ο μαίτρ ντ' οτέλ σε μεταχειρίζεται σαν καμιά παλιά γνωριμία.

—Είναι γιατί έχω έρθει αρκετές φορές εδώ, άγάπη μου.

—Δε με έχεις φέρει ποτέ εμένα. "Οχι... Δεν έχεις αρκετά χρήματα. (Γέλασε με το πειραγμένο ύψος της). Είναι τόσο άστειο να σε πειράζω! "Αλλά είναι αλήθεια πως η ντάμα μου πλήρωνε, πότε-πότε. Συνήθως, ήταν κάποια γυναίκα που γι' αυτή είχα καταστραφή άλλοτε...

—Δεν το βρίσκεις αυτό ταπεινωτικό;

—Καθόλου. Κάθουμαι και λογαριάζω πόσα γεύματα θα μπορούσα να πάρω σ' αυτόματα έστιατόρια αν δεν πληρώσω εγώ το λογαριασμό...

—Είσαι τρελλός! "Αλλά για πές μου... Τι είναι αυτό το κοστούμε; Γιατί φαίνεται δεκαεφτά χρονών; Τι είναι αυτή η ιστορία των είκοσι πέντε χιλιάδων δολλαρίων το χρόνο;

—"Αρχισα να εργάζομαι, από σήμερα το πρωί.

—Πού; Σε τί είδους δουλειά; Στην «Παραμάουντ». (Τους σέρβιραν δυο κοκταίηλ με σαμπάνια). Πιές στην γειά του καινούργιου Νόελ. Είναι δικό σου έργο.

—"Η Μάρτζορ σήκωσε το ποτήρι της. —Στην «Παραμάουντ»; Μιλάς σοβαρά; (Εκείνος έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι του). Σε πήραν ως συγγραφέα; Θα φύγης για το Χόλυγουντ;

—"Η Μάρτζορ είχε δύσπιστο ύφος κι' εκείνος συγκρατιόταν με κόπο για να μη δαλή τα γέλια.

—"Οχι, άγάπη μου. Δε θα με χάζεις. Μη γίνεσαι δραματική. "Ας πούμε. Στο θάνατο του παλιού Νόελ, του τεμπέλη και στην ύγεια του καινούργιου, ε;

—"Η Μάρτζορ χαμογέλασε, πάντα με δυσπιστία.

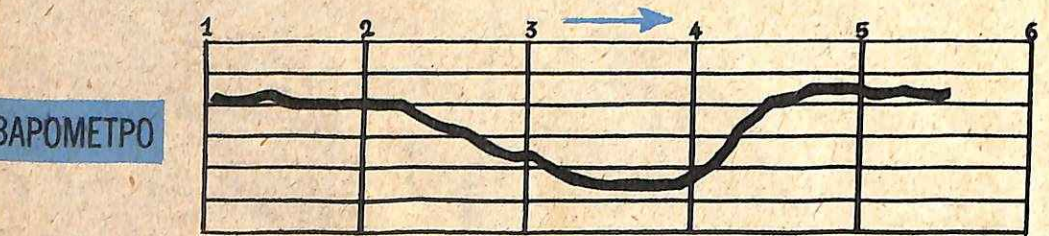
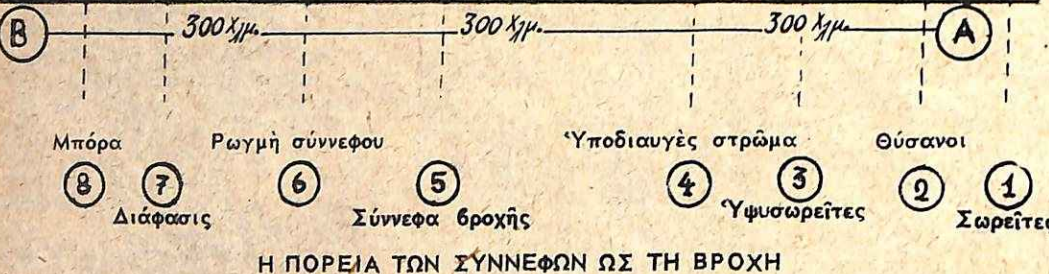
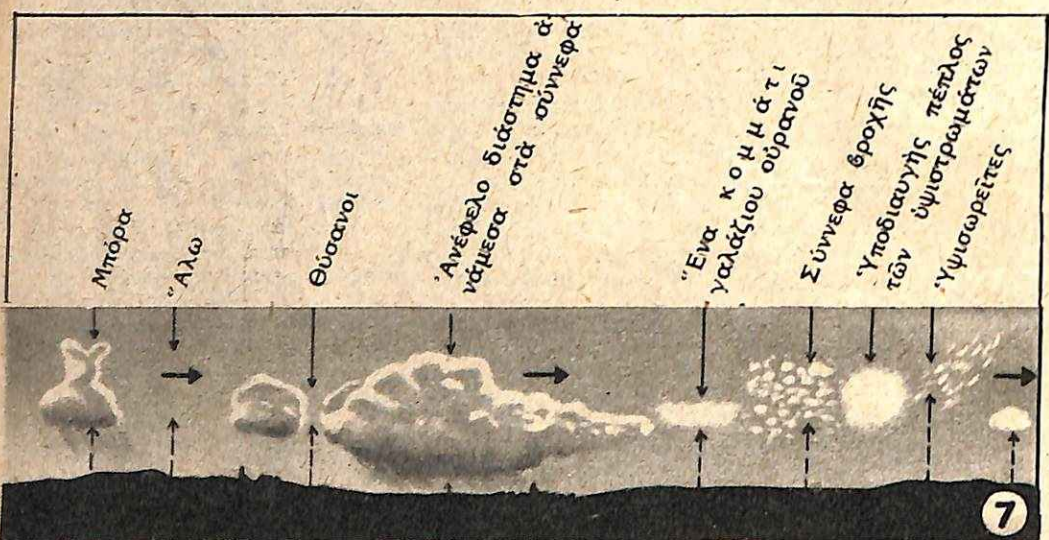
—Γιατί είσαι τόσο παραξενωμένος ο Νόελ. Σου είχα μιλήσει για τον Σάμ Ρόμπορ, δεν είν

—"Ε, λοιπόν, εκεί είναι. Και μ' άγαπάει φοβερά. Νομίζω πως είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος σ' όλη την πόλη. Δεν έχει παιδιά, έχει μόνο μία γυναίκα άρρωστη, που βρίσκεται στο χρόνο στη Φλώριδα. Είναι ένας απ' τους διευθυντές του γραφείου της Νέας "Υόρκης. Παίρνει σκληρό ύψος, αλλά έχει μάλλον καλή καρδιά. Αυτός είναι που χρηματοδοτεί τη λέσχη του σκακιού όπου παίζω κι' υποθέτω πως συντηρεί τους γέροντες γονείς του στο Μπρόνξ. Του άρεσει πολύ η ζωγραφική κι' η μουσική, έχει μία πολύ καλή δισκοθήκη, πάρα πολύ Μότσαρτ και... Όσο για το κόκκινο φόρεμά της, της φαινόταν εδώ του πιο κακού γούστου. "Η Μάρτζορ μετανόωνσε που δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει. Οί άντρες την κίτταζαν όπως συνήθως, αλλά τα βλέμματα των γυναικών, που σ' ένα τέτοιο μέρας, είχαν περισσότερη σημασία, ήταν περιφρονητικά κι' ελαφρά ειρωνικά.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ της προβλέψεως του καιρού είναι τόσο δύσκολο να λυθεί, ώστε χιλιάδες ειδικοί, ωπλισμένοι με ισχυρά μέσα μετρήσεως, παρατηρήσεως, διαβιβάσεως και έρευνας, είναι διαρκώς σκυμμένοι επάνω σε μετεωρολογικούς χάρτες, που περιλαμβάνουν τον κόσμο ολόκληρο, για να μπορέσουν να απαντήσουν στο παγκόσμιο ερώτημα: «Τί καιρό θα κάνει;» Η απάντησι του μη ειδικού, που ο ορίζοντάς του περιορίζεται ως τη γωνιά του δρόμου και τα μέσα προγνώσεως σε κανέναν ανεμοδείκτη, είναι κατ' ανάγκη αθέετα. Αν μάλιστα θρυσκόμαστε σ' έξοχη ή σε έκδρομη δεν μπορούμε να έχουμε ούτε το μετεωρολογικό δελτίο της έφημερίδος, όποτε θέλουμε για να το συμβουλευθούμε.

Κυττάζοντας την πορεία που ακολουθούν σύννεφα

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ



ΑΝΕΜΟΣ ΜΕΤΑΒΑΝΤΟΣ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΟΣ ΔΥΤΙΚΟΣ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚ. ΜΕΤΑΒΑΝΤΟΣ

ΣΥΝΝΕΦΑ Επίπεδοι σωρείται Θύσανος πέπλος Σύννεφα βροχής Ρωγμή και σωρειτομελανία Επίπεδοι σωρείται

ΚΑΙΡΟΣ Ήραϊος Βροχή Διάφασις Ήραϊος

Πίνακας των ενδείξεων του καιρού (κλασική περίπτωσης κακοκαιρίας που έρχεται από τα δυτικά).

Θ Α ΠΡΕΠΕΙ να μπορούμε να προβλέψουμε τον καιρό έμεις οι ίδιοι, με δ,τι μέσα διαθέτουμε.

Για να το πετύχουμε αυτό θα πρέπει να προσέξουμε τρεις ενδείξεις:
α) ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, τα σύννεφα δηλαδή και τα φαινόμενα που προκαλούν,
β) ΤΟΝ ΑΝΕΜΟ,
γ) ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΥ (αν μπορούμε).

Στην τελευταία αυτή περίπτωση καλό θα ήταν να έχουμε ένα βαρόμετρο. Όσο για τον άνεμο, κανένας ανεμοδείκτης σε καμιά στέγη ή ο καπνός μιάς καμινάδας θα μας δώσουν την κατεύθυνσή του. Επίσης μπορούμε να καταλάβουμε και τη διεύθυνσι απ' ό,τι έρχονται τα σύννεφα (γιατί δεν έχουν πάντα τη διεύθυνσι του ανέμου του βδάφους). Αρκεί να παρατηρήσουμε την άκρη ενός σύννεφου και να βάλουμε νοερά ένα σημάδι (μιά στέγη, ένα σύρμα τηλεγράφου κ.λ.π.) για να δούμε προς ποιά διεύθυνσι φυσάει.

Ας αρχίσουμε με τα πιο γνωστά και τα πιο συμπαθητικά σύννεφα: τους σωρείτες της καλοκαιρίας, λευκά σύννεφα που μοιάζουν από μακριά και που έχουν επάνω από την ορίζοντα βάσι τους προεξοχές που θυμίζουν λά- ή εικόνα 1.

Αν οι σωρείτες αυτοί είναι επίπεδοι, λίγοι, 10 ή ώρα και κινούνται σε μια γαλήνια ατμό- σφαιρα και εκτός από πη λευκή σιλουέτα τους πολύ ελαφρό αεράκι και αν, τέλος, το βαρόμετρο είσαστε ήσυχες: η ημέρα θα είναι καλή.

Αν όμως, από το πρωί ο αριθμός των σωρει- τών αυξάνει κατά τράτο ανησυχητικό, αν μερικοί πύργους με άκρες διαυγείς και φωτεινές (εϊκ. 2), προσοχή: πριν βραδυάση μπορεί να ξεσπάση μπόρα. Να και μερικές συμπληρωματικές ενδεί-ξεις: ο άνεμος είναι συμπληρωματικές ενδεί- φτει λίγο (αλλά ανώμαλα). (Αν πάνω από το μικρά σύννεφα, συγκεντρωμένα σε μαργαριτά- ρια ή σε ραβδώσεις, οι πιθανότητες θύελλας εί- ναι ακόμα περισσότερες.

Οι «σωρειτομελανία» Καμιά φορά, σ' έναν αρκετά καθαρό ουρανό, εμφανίζεται στον ορίζοντα ένας θύσανος (φούν- μάς από σύννεφα του τύπου σωρείτης, που δ- 3). Ο θύσανος αυτός μοιάζει μάλλον σαν άμυδι ή σαν δυο κέρατα που μοιάζει μελλον σαν άμυδι είναι κρυμμένο πίσω από τον ορίζοντα.

Οι «σωρειτομελανία» αυτοί, όπως τους λένε στη μετεωρολογία, μπορούν θαυμάσια να έρχων- ται προς το μέρος σας να σας φιλοδώρησουν με μιά «καταιγίδα» ή τουλάχιστο με μιά καλή νερο- ποντή. Προσέξτε, λοιπόν, άμα δήτε το τέρας αυ- τό, παρατηρήστε τη διεύθυνσι που έχουν τα άλ- λα σύννεφα του ουρανού, για να μπορέσετε να καταλάβετε τη διεύθυνσί του, αλλά παρακαλου- θήστε και τον ορίζοντα σε άλλα σημεία. Οι «σω- ρειτομελανία» σπάνια βρίσκονται μονάχοι στον ουρανό. Με ένα λόγο: μιά τέτοια ημέρα είναι συνήθως βροχερή.

Οι σωρείται της καλοκαιρίας.

Οι ανεπτυγμένοι σωρείται με «κραμβοειδείς» τολύπες, που μπορούν να φέρουν νεροποντή.

δημιουργή ένα λαμπρο κυκλο (άλω), που μπο- ρείτε να δήτε καλύτερα με τα γυαλιά του ήλιου, ε) αν οι σωρείτες πλαταίνουν πριν τελειώση η ημέρα, στ) κι' αν, τέλος, το βαρόμετρο κατεβαίνει ό- μαλά, ενώ ο άνεμος γυρίζει, έστω και κοντά στο έδαφος, σε νότιο ή νοτιοδυτικό.

Τότε μπορεί οι «θύσανοι» να είναι προάγγε- λοι βροχής. Γιατί οι «θύσανοι» προηγούνται συ- χνά από τον έρχομό των σύννεφων που προκα- λούν «διαταραχή» στην ατμόσφαιρα. Ακολου- θούνται από σύννεφα που όλο και γίνονται πιο πολλά, έρχονται πιο χαμηλά και φέρνουν βροχή.

Καμιά φορά εμφανίζονται στον ουρανό σύν- νεφα σαν μπάλες ή μικρές γαλέτες, χωρίς σκίες, που μπορούν να καταλάβουν όλο τον ουρανό (εϊκ. 6). Δεν πρέπει να τα συγχέουμε με τα προηγού- μενα. Αν θέλετε να γίνετε σοφές μαθαίνοντας πώς λέγονται σās πληροφορούμε ότι το επάνω στρώμα λέγεται θυσανοσωρείται, το μεσαίο ύ- ψισωρείται και το πιο κοντινό στο έδαφος στρω- ματοσωρείται.

Αν υπάρχουν άφθονοι θυσανοσωρείται μπο- ρεί να έχουμε βροχή ή καταιγίδα και αν υπάρ- χουν ύψισωρείται μπορεί να έχουμε βροχή ή κά- που κοντά μας βροχή.

Όταν βρέχει...

Ό,τιδήποτε όμως κι' αν συμβαίνει, όταν είναι να βρέξη ο ουρανός σκοτενιάζει, γιατί η μάξα από τα σύννεφα που είναι πάνω από το κεφάλι μας γίνεται όλο και πιο πυκνή. Η βάσι της φτάνει στους γύρω λόφους, ο ορίζοντας δυσδιά- κριτος και με λίγη συνήθεια διακρίνουμε το πα- ραπέτασμα της βροχής που προχωρεί (εϊκ. 7).

Οι διαστάσεις της ζώνης της βροχής είναι πολ- λή μεταβλητές. Καί στην περίπτωση αυτή μόνο οι τοπικές παρατηρήσεις μας δεν φτάνουν για να τις καθορίσουμε. Αν παραδεχθούμε πώς έχει πλάτος 300 χιλιόμετρα και προχωρεί με 50 χι- λιόμετρα την ώρα, θα χρειαστή 6 ώρες για να περάση από επάνω μας αν δεν μετακινηθούμε. Μιά παρατήρησι που ενδιαφέρει αυτούς που τα- ξιδεύουν: Αν πάμε προς διεύθυνσι αντίθετη α- πό εκείνη της βροχής (ας υποθέσουμε από την Αθήνα στη Λαμία) με την ίδια ταχύτητα της βροχής (50 χιλιόμετρα την ώρα) δεν θα την ύ- ποστούμε παρά μόνο τρεις ώρες. Αντίθετα, αν πηγαίνουμε προς την ίδια διεύθυνσι με τη βρο- χή (από τη Λαμία π.χ. προς την Αθήνα) και ξεκινήσουμε μόλις αρχίση, θα την έχουμε διαρ- κώς σε όλο μας το ταξίδι.

Και η καλοκαιρία...

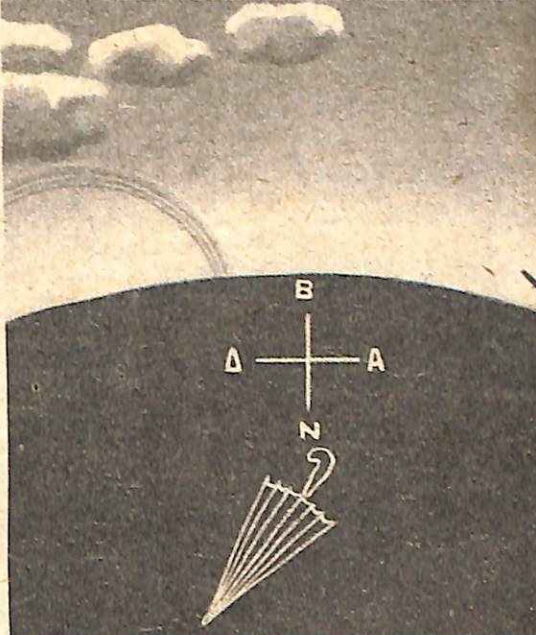
Αν είναι χρήσιμες οι ενδείξεις για την πρό- βλεψι μιάς κακοκαιρίας, τα σημάδια για τα τέ- λος είναι ευχάριστα.

Ένα καλό σημάδι είναι όταν δούμε ένα ρη- γμα στα σύννεφα, από το οποίο φαίνεται ένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού. Γιατί δείχνει ότι το βουνό των σύννεφων λέπτυνε αρκετά. Επί πλέον, αν έχουμε βαρόμετρο, θα δούμε ότι μένει στά- σιμο ή αρχίζει να ανεβαίνει λίγο, ο άνεμος γυρί- ζει σε βορειοδυτική κατεύθυνσι.

Ήλιος και... βροχή

Δεν πρόκειται γι' άσπετο... Μερικές φορές έ- χουμε καλοκαιρία και μπόρα. Στην περίπτωση αυτή δεν έχουμε καθαυτό βροχή, γιατί η «βρο- χή» είναι κάτι που διαρκεί όλη την ημέρα και ί- σως και την επομένη και τη μεθεπομένη. Καμ- μιά φορά όμως υπάρχει ένα κομμάτι ουρανού ά- νέφelo (διάφασις λέγεται αυτό), ενώ λίγο πιο πέρα έχουμε γενναία μπόρα, μπουρίνι. Δεν είναι και τόσο σπουδαίο όσο πιστεύεται συνήθως, όχι όμως και πολύ συχνό. Γι' αυτό κι' έδωσε άφορ-

Σωρειτομελανία: προσοχή!! προκαλούν πάντα καταιγίδες με κεραυνούς, μπόρες.



Ουράνιο τόξο το πρωί: για καλό και για κακό, πάρτε μαζί την όμπρελα σας.



Αφθονοί θύσανοι, σε νυχιές: συνήθως βρέχει.



Οι ύψισωρείται.

μή στην παροιμία «Ήλιος και βροχή, παντρεύ- ονται οι φτωχοί»...

Βάλτε, λοιπόν, τα υπέρ και τα κατά...βαρό- μετρο, άνεμος, σύννεφα... (εϊκ. 9). Όπως βλέ- πετε, δεν είναι και τόσο απλό να προβλέψετε τον καιρό που θα κάνει την ημέρα που θέλετε...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ: 'Ο Μερρί Νταουλά, άδειούχος Γάλλος ε-
ξισιαματικός του Ναυτικού, πού πήρες
είσημα στον πόλεμο της 'Ινδοκίνας,
φτάνει στη Ροδεσία με προορισμό
στη Μοζαμβίκη, όπου προκρίεται νά
πάει, μαζί με τήν Πορτογάλνη άντρα
την Ντουάρε Ντίας, μία ώραία νεώ-
τερη γυναίκα, ή Γκιωμαρί, πού μοιάζει
καταπληκτικά με τήν Γκαέλ του Ζοζέφ.
'Ο Ζοζέφ κ' ή Γκαέλ, (με τήν οποία
ο Μερρί ζήτην πλατωνικά έρωταμε-
νός) είχαν ζήσει φαγεμένοι ίσως από
καρκίους, σε μία ασήτη της Μοζαμ-
βίκης, τήν έποχή πού ο Ζοζέφ είχε βρή
έκει ένα άρμυιο ύδραργυρου, κατ' έλ-
λους άδωκανταρωχέο. 'Ο Μερρί συ-
νάντησε τώρα, γυρνώντας άπ' τήν
'Ινδοκίνα, τήν Γκιωμαρί ή Γκαέλ στήν
Πορτογαλία, χωρίς μνήμη. 'Ο άνδρας
της τής ελπε πώς ήταν Βραζιλιακή
και πώς της είχαν συμβεί δύο άτυχή-
ματα. Τό μόνο πού θυμόταν ή νέα ή-
ταν δύο λέξεις: «Νέαν 8». 'Ο Ντου-
άρε Ντίας απεφάσισε νά φύγει με
τήν Γκιωμαρί γιά τή Μοζαμβίκη, όπου
ο πατέρας της είχε άρκετα ένα ά-
δωκανταρωχέο, με τήν έλπίδα πώς ή
νέα, πού είχε τρελαίμενη, είχε μικρή
μαζί του, θά πού θυμόταν τήν τοποθε-
σία. Μά τή Γκιωμαρί φοβάται πώς ο Ντουά-
ρε θά τή σκοτώσει στη Μοζαμβίκη,
όταν μάθι τήν τοποθεσία του άρμυ-
ιού. 'Ο Μερρί, πού τήν αγαπάει
πάντα, τής είχε υποσχεθεί ότι θα πάει
κ' αυτός στη Μοζαμβίκη κ' ότι δεν
θα τήν εγκαταλείψει. Στο Σώμαμπου-
ρ της Ροδεσίας, ο Μερρί διηγείται
στό Γάλλο πρόξενο όλη τήν ιστορία,
ζητώντας τήν υποστήριξη του.

— Έχετε να φάτε μαζί μας; ρώτησε ο πρόξενος. Δεν θα βγούμε απόψε. Φοβούμαι πώς τα γεύματα του «Μάικλ» θα σας φανούν ανεπαρκή.

— «Ή; πρόσκλησή σας με συγκι- νεί, μ' έκανα ένα μεγάλο ταξίδι, και είμαι κατάκοπος. Δεν είναι πα- ρά ή άρχη των περιπετειών μου. Θά προτιμούσα να ξεκουραστώ.

— «Όπως νομίζετε.

Πριν ξαναπεράσει το κατάφλι του γραφείου, ο Μερρί γύρισε προς τὸν συνομιλήτή του.

— Θά είχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ προσφέρτε τὴ βοήθειά σας, κύ- ριε πρόξενε; Φοβούμαι πὼς κὺν- ξέρω σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῶ γιὰ νὰ νοικιάσω τὸ αὐτοκίνητο. Μήπως θὰ μποροῦσα νὰ ρῶ νὰ σὰς ξαναδῶ αὐριο τὸ πρωὶ στὶς ἐπλην;

— Εὐχαρίστως. Μὴ διατάσετε νὰ καταφύγετε σ' ἐμένα ἀν βρῆτε καμ- σὰς δυσκολία. Θάμιστε εὐτυχεὶς ἀν- σὰς εἶχαμε αὐριο στὸ πρόγευμα.

Συνώδεψε τὸν ἐπισκέπτη του ὡς τὸ κατάφλι τοῦ προξενείου. Ὁ ὡς- ρανὸς δὲν εἶχε πιά οὔτε ἕνα σύννε- φο. Μιὰ εὐχάριστη δροσιά ἀνέβαι- νε ἀπὸ τὶς πελούζες καὶ τ' ἀνθισμέ- να δέντρα...

— Πὼς ὀνομάζονται αὐτὰ τὰ δέν- τρα μετ' τὸ τόσο λεπτὸ μπλέ - μόβ- χρώμα;

— Κιακαράντας.

— Δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἰνδοκίνα.

— Ὁ Μερρί ἀποχαρτίστηκε τὸν πρό- ξενον, εὐχαριστιώτατος τὸν πρό- ποδοχὲ τοῦ. Ὁ νέγρος σὰφῆς, ἄ- γνωστὰς τῇ θύελλᾳ, εἶχε ἀποκοιμη- θῇ ἐπάνω στὸ τιμόνι τοῦ.

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, ὁ πρόξενος ἔδω- σε στὸν Μερρί δυὸ χάρτες τῶν δρόμων καὶ μερικὲς συμβουλές:

— Προσέχετε τοὺς δρόμους. Θὰ εἶναι γεμάτοι σκόνη ἢ λάσπη. Μὴν ξεχάσετε ὅτι πρέπει νὰ δρίσκεστε σὰς ἕνα τεσκαῦρι καὶ τὰ μάτια σας τέσσερα. Νόηχετε μαζί σας βενζίνη καὶ νερὸ.

— Τὸ τεσκαῦρι σας ἀρκετὴ

— Ὑπάρχουν πολλοὶ χρειάζεται; λέφαντες στὰ περίχωρα τοῦ Τέτε. Στὶς ἐπιβρομίδες τους συμβαίνει συ- χνὰ νὰ ρίχνουν τοὺς λέφάντες ἐπὶ- νους σας...

— Καὶ τὰ λιοντάρια;

— Πρόξενος ἔβαλε τ' ἄλλο.

— Βέβαια, λέει.

— Λιοντάρια;

Ο ούρανός σου έχει γίνει τώρα ταγάλανος. 'Ο πρόξενος φέρει καπέλο του, γιατί ο ήλιος δεν δύσεται.

— Δεν θα σ'ας δώσω άλλες σουβούλες. Είσαι συνηθισμένος στους τροπικούς. Δεν είναι ακόμα η άνοιξη της έλνοσσίας — τουλάχιστον στο ύψόμετρο όπου βρισκόμαστε. Στο Τέτε, μην κάνετε το σφάλμα να κοιμηθήτε χωρίς κουκούτσια. Προσέχετε το νερό. Μην πλένετε μη κολυμπάτε, μην πίνετε τών ποταμών, τών χειμάρρων τών ρουακίων, όσο καθαρό και άλλο αστικό κι' αν σ'ας φανή. Σ'ας ραμονώνει μια σοβαρή τροπική ρούσεται!... Αυτές είναι όλες οι σουβούλες που μπορώ να σ'ας δώσω. 'Αν βρεθήτε σέ δυσκολία, επικοινωνήστε με — ή μάλλον, να είστε επασή μαζί μου...

— Δεν έχω λόγια να σ'ας έρωσω την εύγνωμοσύνη μου, έτσι Μερρί.

— Σ'ας συνιστά σέ μένα ο καλύτερός μου φίλος. Δεν μπορούσα να χτυπήσετε πόρτα που να είναι πιο ανοιχτή από τη δική μου. Ένα συνέδριο δεν με κρατούσε στο Σώλομπουρου, θα σ'ας είχα οδηγήσει ο ίδιος στο Τέτε. Μή διατάσσεται μου τηλεφωνήσετε. Μπορεί κανείς τηλεφωνήση απ' το Σώλομπουρου στο Τέτε.

— Σ'ας εύχαριστώ που μου έδωτε αυτή τη δυνατότητα.

*'Ηταν πάλι βράδυ όταν ο ξενόφωνος συνώδεψε τόν νέο στό ξενόφωνο χέιο «Μάικλ». Τά μεγάλα καταστήματα έκλειναν, κι' οι δρόμοι ήταν γεμάτοι αυτοκίνητα και ποδηλάτα.

— Τὸ Τέτε ;
— Κάρδουνο. Ἡ Ἀφρικὴ παράγει ἄφθονο, ὅπως ξέρετε...
— Ξέρετε ποιά εἶναι τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Τέτε;
— Ὁ πρόξενος ἔδωκε τὰ γέλια.
— Νομίζετε πὼς ἔχουν ὀνόματα; Δὲν εἴμαστε στὴν Ἀγγλίαν ἢ τὴ Γαλλία. Οὐτε μπόρουν τὰ ὀρυχεῖα αὐτὰ νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ χρυσαυρυχεῖα τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ ἢ τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα τοῦ Κίμπερλεϋ! Σκεφθῆτε πὼς καμμιά σιδηροδρομικὴ γραμμὴ δὲν συνδέει τὸ Τέτε μὲ τὴν Μπεϊρά, γιὰ τὰ κοιτάσματα δὲν ἔχουν μεγάλη σημασία.
— Καὶ τὸ οὐράνιο;
— Μικροπράγματα... Οἱ Γάλλοι ἔκαναν λάθος δίνοντας στοὺς Πορτογάλους τόσο μεγάλες τιμές. Θὰ εἴχαμε προμηθευθῇ οὐράνιο μὲ πολὺ καλύτερους δρους ἀπὸ τὸ Βελγικὸ Κογκό.
Τὸ γκαρόνι ἔφερε τὰ δυὸ οὐίσκου πού εἶχε παραγγείλει ὁ Μερρί. Ὁ νέος γύρισε πρὸς τὸ σύντροφό του.
— Μιὰ ἐρώτησι ἀκόμα, καὶ θὰ σταματήσω τὸ ἐρωτηματολόγιό μου: Ἔχετε ποτὲ ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ ἓνα μέρος πού λέγεται «Νεᾶν 8»;
— Νεᾶν 8;... Τὴ θέλετε νὰ πῆτε;
— Ὁ Μερρί ἔγραψε στὴ χάρτινη πετσετούλα: «Νεᾶν 8».
— Παράξενος συνδυασμὸς λέξεων! Γιὰ τὸ μὴδεν (Σημ. μετ.: Γαλλικὰ νεᾶν=μὴδέν), νὰ ἔχη αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ;
— Αὐτὸ θὰ ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ ξέρω. Ἀναρωτιόμουν μήπως ἔχει δοθῇ τὸ ὄνομα αὐτὸ σὲ κάποια ὄρυχείο...
— Ἀπ' ὅ,τι γνωρίζω, ὄχι. Πού βρήκατε αὐτὸ τὸ γρίφο;
— Ἡ νῆα, πού πιστεύω ὅτι εἶναι ἡ νύφη μου, ἀλλὰ πού θὰ ἐξακοιμήθῃ νὰ ὀνομάξω Γκιωμαρ Ντίας ντε Μοζαράντο, ἔχει, ὅπως σὰς ἔχω πῆ, χάσει ἐντελῶς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὀνόματός της, τὴν ἐθνικότητάς της καὶ καὶ τοῦ παρελθόντος της, ἐξ αἰτίας ἐνὸς δυστυχήματος. Ὅταν βγῇ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρρώστειας καὶ τοῦ πυρετοῦ, δυὸ λέξεις μόνον κυριαρχοῦσαν στὴ σκέψι της, δυὸ γαλλικὲς λέξεις: «Νεᾶν 8»...
— Περιεργο, εἶπε ὁ πρόξενος.
— Ψάχνω νὰ βρῶ τὸ νόημα αὐτῶν τῶν λέξεων. Ἰσως συνδέονται μὲ τὴ δράσι τοῦ ἀδελφοῦ μου.
Ἦπτε μιά γουλιὰ οὐίσκου. Ὁ πρόξενος εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ χαϊρετῇ μιὰ γυναίκα, πού τοῦ εἶχε πῆ περνώντας, μ' ἓνα ἀφηρημένο χαμόγελο: «Εἰεῖα σου Ζάν».
— Δὲν ἀκούσα ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ ἓνα «Νεᾶν 8» στὴ Μοζαμβίκη... Ρωτήστε, πάντως, τὸν συνάδελφό μου τῆς Μπεϊρά. Μήπως ἡ ἑρευνά σας θὰ εἶχε στὴ Γαλλία περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας;
— Ἡ μητέρα μου δὲν μπόρεσε νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ξαφνιάστηκε, ὅπως ἐσεῖς.
— Ξέρετε τὰ παιδικὰ χρόνια αὐτῆς τῆς νέας;... Τοὺς τόπους ὅπου γεννήθηκε καὶ ἔμεινε μικρή;... Γὰ παιχνίδια ὅπου ἔλαβε μέρος σὰν κοριτσάκι;
— Γεννήθηκε στὴ Βρετάνη. Στὸ Μορλαί. Περνοῦσε τὶς διακοπὲς της στὴ γιγαλιά της, σ' ἓνα πύργο στὴ μέση τοῦ δάσους τοῦ Παινσιόν, τὸ δάσος τῆς Μπροσελιάντ. Δὲν ξέρω σὲ ποιά τοποθεσία ἢ πῶς χωριὸ βρίσκεται αὐτὸς ὁ πύργος. Ἰσως νὰ μὴν ἦταν παρὰ ἓνα ἀγρόκτημα ἢ ἓνα μεγάλο σπῆτι. Ἡ μητέρα μου δὲν μπόρεσε νὰ μὲ πληροφορήσῃ.
— Ἡ νύφη σας δὲν ἔχει πιά οἰκογένεια;
— Μιὰ ἀδελφὴ πού ζῇ στὸ Περού. Δὲν ξέρουμε κὰν σὲ ποιά πόλι. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ

Λορέντζο Μαρκελί, που είχε τότε επανέλθει. "Αλλά το μεγάλο λιάνι της Μπετέρα δεν θ' απογοήτευε την Γκιόρρι. Θάδρισκε στις μεγάλες φοινικόφυτες λεωφόρους του και στα σπίτια του με τους άστρους ούχους και τις μουκαβίλιες, περισσότερο δημοφιές απ' ό,τι ήταν ταξιδόταν. "Αργαίε ο Ντουάρτε Ντρίας βάζει την άφιξη καιρού να ξεκουραστεί, η θά την ώδηγούσε άμέσως στο Τέτε; Το ταξίδι θα ήταν κοραυστικό και θα δάδαζε σε δοκιμασία τα νεύρα της νέας, που δεν δρίσκονταν εύκολας σε καλή κατάσταση. "Αν ξεκινοίσαν εύθως μόλις αποδιδάσκονταν, ο Μερρί δεν θα προηγείτο παρά μόνο κατά είκοσιτέσσερις ώρες. Ξημέρασε για τα καλά, και το τοπίο άρχισε να φαίνεται καθαρώτερα. Μεγάλοι δράχσι ξεπεταίνονταν πίσω από άγκαθούτους θάμνους, σαν τεράστια μανιτάρια. Γιγαντιαίοι, στόν όρίζοντα, ξεφευγαν από τη νύχτα κι έπειλούσαν να κατρακυλήσουν από τις πλαγιές των λόφων. Αιτέες οι άσπρες πέτρες θύμιζαν στον Μερρί τα τοπία της Βρετανίας. "Η σκέψη του δεν θάφευγε ούτε στιγμή από την Γκαέλ. "Όσο κι αν συλλογιόταν να δρή τρόπους για να την προστατέη κανένα σχέδιο δεν του έρχόταν στο νού. Τέλος, άποφάσισε να έμπιστευθή τον έαυτό του στην τύχη, έλπίζοντας να δρή, τη στιγμή που θα χρειαζόταν τα κατάλληλα μέσα για ν' άντιμετώπιση τόν Ντουάρτε Ντρίας.

Ξαφνικά, μιá ομάδα από βαδούνους, μεγάλους μαύρους πιθήκους, με γυμνά πσιανά, κατέβηκε από ένα λόφο στην μέση του δρόμου και τού έφραξε το πέρασμα.

"Ο Μερρί σταμάτησε τ' αυτοκίνητό του. Τόν κούραε να όδηγη άπό την άριστερη πλευρά του δρόμου. Δέν είχε συνηθίσει στα στρίπτονς, τις δυο αυτές παράλληλες λουρίδες μέσα στη σκίνη.

"Η συνάντησι με τούς βαδούνους είχε κάπως διακόμει τη μονοτονία τού ταξιδίου. "Ο Μερρί ξεκίνησε πάλι. "Ενοίωθε τώρα χορούμενος. Είχε το αίσθημα πώς πήγαινε να δρή μιá περιπέτεια. Είχε σμασσία να φτάση στο Τέτε πριν από τόν Ντουάρτε Ντρίας και την άκούσια συνοδότη. Είχε φύγει άρκετα νωρίς, ώστε να φτάση στο Ζαμβέζι πριν νυχτώση.

Στη Μπετέρα δρήκε μερικά σπίτια με παλιές στέγες, που στρίβονταν σε ξύλινα δοκάρια, ένα σταθμό βενζίνης, ένα κατάστημα γενικών ειδών. "Ακούμπισμένοι στους άστρους τοίχους, μερικοί νέγροι με καπέλα χωμένα θαδείαν στο μέτωπο τους φλυαρούσαν. "Ο Μερρί σταμάτησε για νά έφοδιασθή σε βενζίνη και νά φάη. "Ο πρόβλεψ το είδε συστήσει να μην ταξιδεύη με άδειο στομάχι σε μιá χώρα όπου ο άνεφοδιασμός σε τρόφιμα μπορούσε να είναι δύσκολος.

Πιο πέρα αναγκάστηκε να σταματήσει για νά περάσουν κάτι καπάδια, που τα ώδηγούσαν νέγροι. Τα ντόπια ζώα ήταν άσχημα καάδονατα. Το άλλο «καμάρι» τού μαύρων ήταν τα ποδηλάτια του που ήταν στολισμένα με κορδέλες, φωτογραφίες και καθρεφτάκια.

Τα κράнал, με χωρία των κάφρων συγγενών, με το χρώμα της γής. "Η σκίνη της στεγνής εποχής έμεινε στη στους τοίχους και στις γέγες τους. Μερικές γυναίκες, με τα παιδιά τους στην πλάτη, καλλιεργούσαν τη γή, έδωσαν το σιτάρι, τοίμαζαν το καλαμπόκι, φλυαρώναν με τις γειτονισσές τους.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.



ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ;

ΑΛΚΑ-ΣΕΛΤΖΕΡ

ΠΑΡΕΤΕ
ΑΛΚΑ-ΣΕΛΤΖΕΡ
ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΕΙ
ΑΜΕΣΩΣ

1-2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό

ALKA-SELTZER

Registered Trade Mark

Προϊόν των «Αμερικανικών Έργων Στάσιον»
MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.



• ΓΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΟΙ-
ΗΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
• ΒΑΦΗ ΒΛΕΦΑΡΙΔΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
MITSU
ΣΙΝΑ 14 - ΤΗΛ 612-555



100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ΑΝΤΙ ΤΩΝ
ΠΕΡΙΤΤΩΣ ΤΡΙΧΕΣ
ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ



NOUVELLE Poudre
Tokalon
Fascination
ROSE OCRE

NOUVELLE Poudre
Tokalon
Fascination
ROSE OCRE

*Να
η πούδρα σας*

Πολύ απαλή στρώνει
θαυμάσια στο δέρμα,
εξαιρετικά όμοιομαρφη,
άρωματισμένη με τό
λεπτότερο άρωμα, ή
νέα πούδρα TOKALON
σε κουτί «CRYSTALE»
θα σας κανή να φαίγεσθε
νέωτερη, ώμορφότερη,
πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

"A Lee"

Γιά ένα αποκρηάτικο
ξεφάντωμα με τὰ ἐκλεκτά
καί αὐθεντικά μοντέλα τῶν
Καταστημάτων Μόδας.
Αῖοι ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΙ



Αῖοι
ΛΟΥΙΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ